Almanya'da Türkiye Solu ve Birlik üzerine – Sayfa 3

DEVRİMCİ İŞÇİ

SAYI 13 MAYIS 1981 1 MARK

Yurtdışında Cuntaya Karşı Direniş Yükseliyor

Generaller cuntası Hürriyet ve Tercüman gazeteleri, konsolosluklar, faşist köpekleri ile birlikte yurtdışındaki devrimcilere, sanatçılara karşı toplu bir saldırıya geçmişlerdir.
CIA ve MİT kaynaklı " Ermeni Teröristlerinin(!)" işledikleri cinayetleri devrimcilere mal etmeye, bizleri "bir avuç" göstermeye çalışıyorlar.
Bir avuç olmadığımızı, onbinler olduğumuzu ispat etmek, Yurdışında direniş mücadelemizi yükseltmek görevi ile karşı karşıyayız.
"Ermeni Terörizmi(!) " ile, MİT ve cuntacı genareller arasındaki ilişkiyi açığa çıkartmak görevi ile karşı karşıyayız.
Mayıs ayı tüm gericiler çetesine, faşist köpeklere, işkenceci generallere karşı direniş eylemlerinin yükseldiği bir ay olmalıdır.

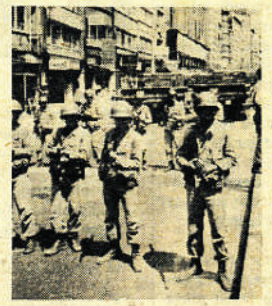
Mahkemeler, İşkence ve Devlet Terörü

Cunta yönetimi faşizme karşı kim varsa tutuklamaya, öldürmeye ve işkence etmeye devam ediyor. Tutukluların, gözaltına alınanların sayısı belirsiz. Kenan Evren'e göre 18.000 kişi tutuklu, 6.200 kişi gözaltında (28 Mart Manisa konuşması). Öteyandan 26 Mart tarihli Hürriyet son bir ayda 5937 "Teröristin" yakalandığını yazıyor. Cuntanın Mart başında yayınladığı arananlar kitabında 8.500 kişinin ismi var. Mahkemelerde de 20 Nisan gününe kadar idamı istenenlerin sayısı 487'yi buldu. Henüz başlamamış davalarla ilgili olarak sadece Dev-Yol gurubundan 400 kişinin idamla yargılanması bekleniyor. Adına operasyon denilen katliamlarda Nisan ortasına kadar 417 kişi öldürüldü. Ölü bulunanların sayısı 27'ye çıktı. Sadece 15-25 Mart arasında 17 kişi operasyonlarda katledildi.
İşkenceler bütün vahşeti ile sürerken göstermelik bir işkence mahkemesi de Ankara'da başladı Yayıncı İlhan Erdost'un öldürülmesi olayını ele alan askeri mahkemede sanıklar "bütün tutukluları disiplin uygulaması gereği dövdüklerini" söylediler. Davaya katılan mağdur tanık Muzaffer Erdost ifadesinde kardeşine yapılanların kendisine de yapıldığını anlattı. (18 Mart 1981, Hürriyet)
Erdost davası tanık ve sanıklarının ifadeleri işkencede ölenlere yapılan uygulamaların, işkencede ölmeyenlere de uygulandığının en açık belgesidir. Bu belge Türkiye'de sistemli işkencenin olmadığını söyleyen yerli ve yabancı çevrelere ithaf olunur. Eldeki veriler işkencenin bir devlet politikası olarak yurdun her yerinde halkın her kesimine uygulandığını gösteriyor.
Türkiye'den gelen mektuplarda şöyle bölümler var: "Artık kardeşim köyümüzde son baskında yapıldı. Ama bu baskın yapıldı ama köylü halkına o kadar eziyet yapıldıki. Bilinmedik işkenceler yapıldı... .... den şikayet edenler varmış. Köylüye kalleşçe saldırdılar. Ve mezara götürdüler ve halkı orada dövdüler... karda yalın ayak koşturup işkence yaptılar." "...gavuk dursunu öldürdüler ve köyümüzden bazı kimseleri götürdüler." ".... köyünde köyün ortasında bir genci sopalarla vura vura öldürdüler." "... oduna gideni dövüp götürüyorlar diyorlarki siz devrimcilere ekmek götürüyorsunuz fakir fukara ne yapacağını şaşırmış" "... faşist olan köyleri basmıyorlar...cakalı, tevekeli rahat, böyük böyük silahlat evde. ne oluyorsa bize oluyor. Durumlar böyledir." "Şimdi Antep'deki pasajları hep kapatmışlar, kaçak mal satıyorlar diye Bir de esnaflar Antepte bir yürüyüş yaptılar. Adana'daki esnaf dükenleri kapattılar vergi yüzünden yani size sonunda yazayım şunu sonunda Türkiye'de bir patlak verir vermeyede ama örgütsüz bir patlak olabilir. Çünki halkın askeriyeye hiçbir güveni kalmadı" "hapishanede çok işkence yapmışlar bir havta önce onun ölüsü geldi. Güner hoca kimi ölmüş diyor kimi Manisa'da akıl hastahanesinde diyor..." "... arabaya koyup...yolundaki...bağın yanına götürdüler. Orada bunlara işkence yaptılar ceryana verdiler daha başka işkenceler yaptılar" "...abla köyün durumu böyle çok kötüleşti izine falan gelmeyin köye karakol kuruluyor babamı 12 gün yatırmışlar..." "... bizleri soransa sürünüyoruz dedeni antebe sürgün ettiler amcan gilde evi ile beraber ortadan yok oldular..." "bütün köyün gencini caminin yanına topladılar evlerden getirdiler herkesi sıraya dizdiler... sonra kartalların aliyi arabaya bindirdiler guru dereye götürüp işkence etmişler ve ayaklarından ağaca asmışlar sonra ağazından ceryan vermişler..." Mektuplar böyle, bir de özel haber! Elazığ ilçesi Karakoçan da bölge yatılı okulu ve lise hapishane haline getirilmiş. Bazlama köyünde 2.000 kişiden 80 kişi tutuklu diğerleri dağlarda. Karakoçan'da tüm dükkanlar kapalı, halkın büyük bir çoğunluğu tutuklu veya dağlarda. Devamı 2. Sayfada

Alman Heyeti, Türkiye, "Ermeni Terörü(!)„ ve Avrupa

Açlık grevlerinin baskısı sonucu oluşturulan Alman Parlamento heyeti ziyaretini tamamladı. Başından beri bilinçli bir şekilde, insan hakları konusunda "Araştırma Komisyonu" olmadıklarını söylemelerine rağmen, geri döndükten sonra sadece bu konuda konuştular.

"Türkiye'de işkencenin sisteme ait bir olgu olmadığına, generallerin işkenceye kesinlikle karşı olduklarına" kamuoyunu inandırmaya çalıştılar. O zaman,"insan hakları konusuna gerekli özeni gösteren bu hükümete derhal mali ve askeri yardım yapılmalıydı."

Böylece Komisyonun son derece bilinçli hareket ettiği veTürkiye'ye daha önce tesbit edilmiş özel görevler ışığında gönderildiği açığa çıktı.

a) Alman hükümeti, açlık grevinin doruk noktasına ulaştığı bir anda, bu eylemin havasını dağıtabilmenin yollarını aramış ve çözümü bu heyetin yollanmasında bulmuştu. Böylece işkencenin kol gezdiği bir ülkeye yaptığı mali ve askeri yardıma karşı oluşabilecek muhalefeti geçersiz kılacaktı.

b) Tümüyle destekledikleri faşist generallere güç ve moral verecekler, Avrupa'da bunlar aleyhine oluşturulan havayı düzelteceklerdi.

Batı basınında belli eleştirel sesler çıkmasına rağmen, Komisyonun tutumu Türk basınında büyük bir destek buldu ve kendilerini bütünüyle izole olmuş hisseden generaller, delegeleri bir bayram havasıyla karşıladılar. Öte yandan Alman hükümeti, yapacağı yardımı ve bunun miktarını heyetin ziyareti sonrası açıklayarak, sanki bu konuda karar vermelerine komisyonun olumlu izlenimleri yol açmış gibi bir hava yarattı. Oysa bu konuda karar çoktan verilmişti. Ve Türkiye'ye mali ve askeri yardım, NATO'nun Ortadoğu çıkarları açısından zorunlu görülüyordu. Heyet başkanı Mertes, daha Tükiye'ye gitmeden önce de, herşeyin emperyalizmin ortadoğu çıkarlarına göre ayarlanacağını açıkça ilan etmişti. Şöyle diyordu Mertes: "Soruşturma komisyonu olarak kabul edilmek istemiyoruz. Amacımız dış politik çıkarlarımız açısından sağlam yer ve kaynaklardan gerekli bilgileri almak ve bir karara varmaktır."

TÜRKİYE'DEN GELEN LİSTELER

Alman heyetinin başardığı sadece bu kadar değil. Sözde "sol kanat,, milletvekili, heyet üyesi K.Voigt generallerimizce kendisine verilen bir liste ile Almanya'ya döndü. Liste, Almanya'da bulunan "teröristleri,, bağlı bulundukları örgütleri ve faaliyetlerini içeriyor. Alman gizli servisine aktarılan bu bilgiler ışığında yeni tedbirler alınacak.

Devamı 4. Sayfada

bu sayıda

Mahkemeler, İşkence ve Devlet Terörü

Aşağıdaki mektuplar Türkiye'de olan biteni yeterince açıklıyorlar.

Değerli Kardeşim

Sana uzun zamandır yazamıyordum. Elim bir türlü kaleme ulaşmıyordu. Neyi, nasıl yazacaktım? Şu anda yazma ihtiyacı hissettim. Duyduklarımı, duygularımı birine anlatma ihtiyacı. Yazacaklarımın sizin açınızdan da yararlı olacağını sanıyorum.Belki de Türkiye'nin bu gününü daha iyi anlamanıza yardımcı olur.

Şu anda bir haber aldım. Ve ağladım, çaresizliğimize.... İçerdeki kızların %50 si hamileymiş diyorlar. Zaten %90 'nın ırzına geçilmiş. Düşünebiliyor musun arkadaş, insanlıktan ne kadar uzağız! İşkencenin binbir türü uygulanıyor bugünlerde. Eskiden elektrik veriliyor diye bağırılıyordu. Şimdilerde ise içeri girenler keşke sadece elektrik verilse diye dua ediyorlar. Ankara'da Emniyet Müdürlüğü 6. kat penceresinden iple insanlar sarkıtılıyor aşağı. Söylemez konuşmazsan ipi bırakırız diye tehdit ediliyorlar. Ya da asansör boşluğuna uzatılan kalas üzerinde yürümeye zorlanıyor tutuklular.

Bir de idam sahneleri düzenleniyormuş geceleri. Gece saat 3'de haydı idam saatin geldi diye beyaz gömlek giydirilip, imam eşliğinde sehpaya çıkartılarak ilmik geçiriliyormuş boyunlara... Sonra da bir düdük sesi; "bu gecelik bu kadar, haydi yatağa!"

Anlayacağın, arkadaş. Üşütmeden içerden çıkabilmek için taş gibi yüreğe, çelik gibi sinirlere ihtiyaç var. Çoğu şimdiden akli dengesini kaybetmiş diyorlar.

Bir de dışardaki anan, baba, bacı, eş, kardeş ve dostların çektikleri işkenceler var. Emniyete götürülenden haber almak bir işkence, Cezaevinde ziyarete gitmek bir işkence, ilaç vs. ulaştırmak ise ayrı bir işkence.

Bugün gazetede bir haber okudum. (Cumhuriyet'te) Alman Parlamenter *Heyeti geliyor diye . Acaba yine lüks Hotellerde kalıp, Ecevit'le Demirel'i ziyaret edip, Evrenle konuşup geri mi gidecekler?* Ah! Onlar bana gelse de onları işkence görenlerle konuşturup, anlattırsam. *Belden* aşağısı *felç* olmuş, dengesini kaybetmiş birinin yanına götürsem de, nasıl işkence yapılırmış gözleriyle görseler. Ne diyelim, her dönem acıyı çekmek gençlerin kaderi. Bakalım arkası nasıl gelecek.
Sakın bunları anlatıyorum diye ümitsizliğe kapıldığımı sanma. Bil ki, dışardakiler her zaman içerdekilerden çok. Bu kara kış günlerinin aydınlık baharları olacak. *Hele* bir karlar erisin, dağlar, bayırlar yeşillensin çiçeklensin, havalar ısınsın. Moralimiz düzelir o zaman.

Aldığımız haberlere göre bu semtlerde geceli gündüzlü askerler devriye geziyor. Geçmiş dönemlerde var olan halk evleri ilerici dernekler hatta esnaf dernekleri kooparatif yerleri şimdi birer birer askeri karakollar haline getirilmiştir. Şentepe bölgesinde Dev- Yol sempatizanı ailenin bundan bir ay önce gece maskeli polis timince gözleri bağlı olarak götürüldüğü bu ailenin yakınları akibetini bilmediği hayatından endişe ettikleri söyleniyor. Bu götürme olayının başka ilginç tarafıda boşalan evde askerlerin karargah kurup seyyar karakol haline getirmesidir. Sokaklarda 10 yaşlarındaki çocuklar ile 50 ve ihtiyar denen yaşlardaki kişilerin dolaşamaz hale geldiği genç denecek eli silah tutacak insanların ise götürüldüğü söyleniyor. Caddelerin bomboş tenha şehir görünümünde olduğu cunta kuvetlerinin bazen geriye kalan halkı toplayıp konuşmalar yaptıktan sonra Türkiye Türklerrindir sloganını attırdığı gelen haberler arasında . Gece ev baskınları ise sıradan günlük yaşantı halini almış halk buna alıştırılmış durumda. Bazı devriye gezen askerlerin geçmiş dönemde devrimcilerin birikinti yerlerine gelerek halkla sohbet edip geriye kalanlara seminer verdikleri söyleniyor.

Cunta gelmeden önce 7 yaşındaki çocuğun dan alda 70 yaşındaki dedelerin bile Tek Yol Devrim dediği Ankarada önemli bir konuma sahip olan Ertuğrul Karakaya mahallesinin nüfusunun yüzde yetmişinin nerelerde olduğu bilinmiyor. Ortalıkta dolanan söylentilere göre büyük bölümü ceza evlerinde bir bölümüde köylere kaçmış durumda. Çoğunun babasız, annesizi , kocasız kaldığı ve akibetleri bilinmiyor. Bu gecekondu semti şu anda askeri kışlaya çevrilmiş durumda .
Bu evlerin çoğunda ise uzaktan gözüke bilecek pankartlar , Kenan Evren, Atatürkle ilgili olarak süslenmiş. Bu bölgede yeni düğünü yapılacak bir ilerici, düğün gecesi götürülerek Yeni mahalle karakolunda ölesiye işkence edildikten sonra nezarette iki gün sonra kendine geliyor. Bacağının bir tarafı sakat bırakılıyor. Bu gencin daha sonra hafızasını yitirdiği aklı dengesini kayıpettiği belirtiliyor. Yakınlarının anlattığına göre ailesini tanıyamıyormuş, ne söylediğini bilmiyor. Eskiden görevi bekçilik olan bir demokrat üç ay önce (Kasım) gözleri bağlanarak götürülüyor, bir ay işkencede aynı şekilde kafasını bozuyor. Yakınlarından aldığımız bilgiye göre işkence gördüğü yerde bir tavana asılmış ipin olduğunu işkencecilerin bekciyi ipe asmakla tehtit ettiğini daha sonra elektrik verdiklerini belirtiyorlar. Günde az miktarda çorba verdiklerini bu çorbanın içine bir avuç kadar tuz attıkları yerleri suladıklarını söylüyorlar. Daha sonra eve gelen bir başka askeri tim bekçinin karısını, anasını almaya geliyor. Yaşı hayli geçmiş olan bekçi anası ile hamile ailesi ile karşılaşıyorlar. Hamile kadını döven cunta kuvetleri bekçinin anasının (o kadın hamile beni dövün sözüne) ise aldırmıyorlar karnına ağır şekilde vurulan dipçiklerle çocuk düşüyor bir ay hastanede yatıyor. O sırada içlerinde bir subayın bir komünistin doğmasını engelledik bu sana 12 Eylül hatırası dediği belirtiliyor.
Genellikle tutukluların hepisinin dayak yediğini falakanın, dipçiklemelerin basit bir dövme yöntemi olduğunu bununla kurtulanların ucuz atlattıklarını asıl önemlisinin diğer işkence yöntemleri olduğunu söylüyorlar.
İçeri düşen devrimcilerin hemen hemen hepsinin aklı dengesinin yerinde olmadığı yaşamlarını engelleyecek sakatlıklarla başbaşa kaldıkları kesin gelen haberler arasında. Ölesiye dövülen devrimcilerin bir sedye ile nezaretlere bırakıldıları (ayıkırsa kendi kaderi) deyimi halk arasında vaz geçilmez bir değerlendirme oluyor. Yeni serbest bırakılan bir kaç kadının anlattığına göre biz komünistleri deli ediyoruz ki onları insanların içinde kolay seçelim böylece zorluklarla karşılaşmayız diyorlarmış.

Bu bölgelerde halk hayattan bezmiş yaşamlarını düzenli götüremeyecek durumda. Hemen hemen her aile faşist diktatörlüğün zulümünden işkencede kocasını kayıp ederek, sakat kalarak, hafızasını yitirerek payını almış durumda. Yine devrimcilerin korsan gösteriler yaptığı ODTÜ de büyük bir kıyım, caydırma hareketi başladığını ODTÜ de dağılan bildiri yüzünden çok geniş tutuklamalar olduğu aldığımız haberler arasında.

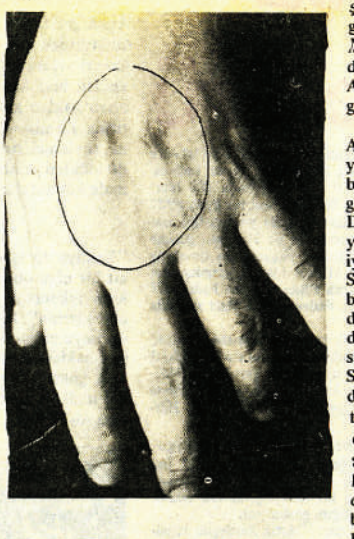
Not: İşkence gören ailelerin buraya yeni gelen yakınlarından alınmıştır bu bilgiler Şen Tepe, Güven Tepe, Yeni mahelle , Karşıyaka, Ertuğrul Karakaya bölgelerinden aldığımız bilgilerdir.

Türkiye'de izindeyken işkence gören bir işçinin anlattıkları

Ocak ortasına doğru idi. İstanbul'a bir iş için gitmiştim. Bir arkadaşın dükkanında oturuyorduk. Öglen saatleri idi, birden içeriye siviller (polis) girdi. Benle beraber 5 kişiyi (hatta 13 yaşındaki çaycı çocuğuda) aldılar ve resmi bir polis arabası ile (dışarıda bekliyordu) Karaköy karakoluna götürdüler. Orada pek birşey yapmadılar. Sadece ara sıra kaba dayak attılar ki daha sonra başına gelenlerin yanında bunun adını bile anmaya değmez.

Gec yarısına doğru askeri bir cemse geldi ve bizim gözlerimizi bağladılar. Nereye gittiğimi bilmiyorum. Bizi, bir kaç saat kadar dolaştırdılar. Ve daha sonra bilmediğim bir yere getirdiler. Göz altında kaldığım 9 gün içinde 3 ayrı yere aynı böyle götürdüler. İlk geldiğimiz yerde 4 gün ikinci götürüldüğüm yerde 3 gün *son yerde ise 2 gün kaldım. Yol her seferinde bir iki saat sürüyordu ve her yerde* ayrı ayrı işkence metotları uygulanıyor*du.*
İlk Gün:
Beni bir odaya koydular ve gözlerimi *açtılar. Burası ortası kontraplakla böl*ünmüş bir oda idi. Üstte 15 cm kadar bir açık vardı. Diğer taraftan işkence edilen kadınların sesleri geliyordu.

Benim önce sorgumu yaptılar. Soyumu sopumu sordular. Dedemi onun dedesini Kürt mü Laz mı Türk mü olduğumu açığa çıkartmaya çalıştılar. Nereli olduğumu kimlerden olduğu mu, nereden geldiğimizi uzun uzun sordular ve yazdılar.
Kayıt olduğum dernek veya kuruluş olup olmadığını sordular. Bunlar bittikten sonra soyunmamı söylediler ve beni bir masaya yatırdılar. Ayaklarımı ve ellerimi masaya bağladılar. Sonra elekrtik vermeye başladılar. Bütün vücuduma iğneler batıp batıp çıkıyordu sanki, sıçırıyordum. Bu masa özel olarak elektrik işkencesi için hazırlanmıştı elektrik ellerin ve ayakların bağlama yerlerinden veriliyordu.

*Ve sorgulamaya başladılar. O zaman be*ni neyle suçladıklarını anladım. Dükkanına gittiğim adamı döviz kaçakçılığı ile suçluyorlardı ve benim de onun ortağı olduğumu zannediyorlardı. Çünkü 1980 yılında Türkiye'ye 12 defa giriş çıkışım vardı ve pasaportta bunlar belli idi. Bana niçin bu kadar çok girip çıktığımı ve benzeri soruları soruyorlardı.

Söylediklerimi banta alıyorlardı. Önce soruyu soruyorlar sonra işkence yapıyorlar ve sonra da cevabı bekliyorlardı. Sü*rekli 4-5 kişi kadardılar. Bunların* çoğu resmi giyimli askerlerdi ve hepside kürt idiler. Ara sıra resmi rütbeli subaylar gelip kontrol ediyorlardı. Bütün işkence boyunca gözlerim açık olduğundan Onları bugünde görsem tanırım.

Zannediyorum 2. gündü. Gene davranışlarından ve saç tıraşından subay olduğunu zannettiğim sivil biri geldi. Özel bir alet vardı, ve ters bir el şeklinde idi. Odada parmaklar için yapılmış özel araları ve avuç içini oturtabileceğin bir genişliği olan demirden yapılmış bir alet idi. Elimi bu aralara yerleştirdi ve lastikle sıkıca bağladı ve jopla elimin üstüne vurmaya başladı. Daha ilk vuruşta elim patladı. Korkunç acı veriyordu.

(P.S. kendisi ile bu konuşma yapıldığında da elinin üstündeki yara 2 aya yaklaştığı halde açıkça görülüyordu ve resmi çekildi.)

Bütün söylediklerini kabul ettim. Daha sonra beni başka bir odaya götürdü. Orada başka bir resmi subay ifademi aldı. Ben bantta olanların hepsinin işkencede alındığını söyledim ve hiç bir şey kabul etmedim.

Aynı gece gözlerimi bağladılar ve başka bir yere götürdüler.

2.yer ve 3.gün

Önce bir yere koydular. 2-3 kişi var *içerde. Sonra sırayla çağırıyorlar. Başı*mızda bir er var nöbet bekliyor ve konuşmak yasak. Beni de çağırdılar ve bir *odaya aldılar. Sandalyeye oturttular*, kulaklarıma birşeyler taktılar ve elektrik verdiler. Korkunç bir acı veriyordu, ancak iki üç dakika dayanabildim, bayılmışım. Gene aynı soruları soruyorlar ve *herşeyi banta* alıyorlar.

Ayıldıktan sonra belden aşağımı soydular. Erkeklik organıma bir lastik bağladılar, çekip sehpa gibi birşeyin *üstüne koydular.* Ve organıma jopla vurmaya başladılar. 3-4 defa vurduktan sonra lastiği bırakıyorlardı. Sert lastik tüm şiddetiyle karnıma çarpıyordu. Belden aşağısına da vurmaya başladılar. Her tarafım morarmıştı. Uzunca müddet bu işkenceye devam ettiler ve acıdan bağırıyordum. Sonunda tüm söylediklerimi kabul ettim ve beni 3. bir odaya aldılar.
Burada gene bir subay ifademi yazılı olarak aldı ve ben herşeyi reddettim. Bu ikinci yerde ilginç bir şeyle de kar*şılaştım. İşkence yapanlar arasında resmi* giyimli bir subay vardı. Konuşmasından *Malatya'lı olduğunu* zannediyorum. O da bana işkence yapıyordu. Ama yalnız kaldığı zaman karşıma geçip ağlıyordu.

Aynı gece gözlerimi bağladılar ve yeni bir yolculuğa çıkardılar. Bir buçuk iki saat sonra başka bir yere götürdüler ve bir odaya koydular. Daha sonra başka birini daha getirip yanıma bıraktılar. İlk önce odayı iyice ısıttılar. Ter içinde kaldım. Sonra soğuk hava verdiler içerisi buz gibi oldu. Sanki karın üstünde yatıyorsun. Donuyordum. Bu da aşağı yukarı bir saat kadar sürdü.
Sonra geldiler soyunmamı söylediler ve soyunduktan sonra beni tavandan astılar. Tavanda özel olarak yapılmış bir yer vardı, tek ayaktan bağlıyorlar ve bilek kesinlikle incimiyor. Daha sonra vücuduma bir makine ile dokunmaya başladılar. Dokundukları her yer bir bıçak gibi kesiyordu. Sanki bir bıçağı sonuna kadar vücuduma saplıyorlardı. Acı korkunçtu. Ve gene aynı şekilde ifademi aldılar. Ben ifademi yazılı olarak alan subaya herşeyi işkence nedeniyle zorla kabul ettiğimi tekrar söyledim.
Gözaltına alındığımın 10 cu gününde beni Samatya Cezaevine götürdüler ve bir koğuşa koydular. Yatacak yatak yok. Her yatağa 3 veya 4 kişi düşüyor. Hiç uzunlamasına yatan görmedim herkes enlemesine yatıyor. 50 veya 60 kadar ranzalı yatağa karşılık 200-250 kişi varız. Koguşun içinde 9-12 arası er sürekli nöbet tutuyor. Konuşmak yasak. Ancak aynı yataktakiler alçak sesle konuşuyorlar. Yataktan yatağa gitmek izine bağlı Erlerden izin almak gerek. Her sabah 5'te kalkıyor ve eğitim yapıyoruz. Askeri marşları ezbere okutuyorlar. Okumıyanı dövüyorlar. Burada da 15-20 gün kadar kaldım sonra da beni serbest bıraktılar. Hemen Almanyaya geldim. Allaha çok şükür bu cehennemden kurtuldum. Ama ya geride kalanlar –Bilmiyorum!...

Almanya'da Türkiye Solu ve Birlik Üzerine ...

"Birlik" sorunu uzun zamandır hepimizi meşgul etmektedir. Hemen hemen her gurup "birliğin" ne kadar zorunlu olduğunu ve kendilerinin "birlik" için hazır olduklarını söylüyorlar. Yalnız sorun hep "diğer gurupların buna yanaşmamasıdır". Herkez birlik istiyor ama olmuyor. Suçlu ise diğerleri. Bu alışıla gelmiş "birlik" türkülerinin yanısıra, bu alanda atılmış adımların sayısı ise oldukça sınırlı. Eğer Alman örgütlerinin de dolaylı baskısıyla yapılan birkaç ortak eylem sayılmazsa ciddi bir girişimin olmadığı dahi söylenebilir.

HDF, Devrimci İşçi, Yurtseverler ve Demokrasi için birlik guruplarının bir platform için yaptıkları görüşmeler de henüz elle tutulur bir sonuç vermiş değildir.

12 Eylül öncesi Türkiye solu da dağınık ve paramparçaydı. O nedenle halk güçlerine bir alternatif olmayı başaramadı, faşist cuntanın başarısına yardımcı oldu ancak. Cunta öncesi solun olumsuzlukları şu noktalarda özetlenebilir:

a) Aşırı sağa sola karşı olma, "Terörizme karşı olma", "Bireysel terörizm", "Maceracılık" v.s. yaygaraları ile halkın direniş mücadelesi engellenmiş, generallerin iş başına gelişinin ideolojik zemini hazırlanmıştır. Paşalar bazı solcularımızın kullandıkları bu sloganları aynen kullanarak iş başına gelmişlerdir.

b) "Aktivizm" "THKP-C'nin hakiki savunuculuğu" gibi gerekçelerle birçok ufak tefek küçük burjuva guruplar sorumsuz ve hesapsız bir eylem çizgisi izlemişler, eylemlerini halk güçlerini (esnaf, v.s. gibi orta kesimleri) tehdit edecek boyutlara ulaştırmışlardır.

c) Solun bölünmüşlüğü ve paramparça oluşu yansıra bu bölünmüşlüğü iç kavgalara, çatışmalara kadar dönüştürmüşler, böylece halk güçlerinin devrim saflarına kazanılması engellenmiştir.

d) Faşist saldırılara karşı gerekli olan devrimci bir direniş cephesi oluşturulamamıştır.

Tüm bu noktalarda devrimci hareketimiz gereken etkinliği gösterememiş ve bu sakatlıkların doğurduğu olumsuzlukları engelleyememiştir.

Türkiye'deki politik gelişmelerin doğmadan yansıdığı Almanya'da da aynı olumsuzluklar gözleniyor. "Birlik" ve "Ortak hareket etme" sözleri çok sık tekrar edildiği halde bukonuda çocukça ve sekter olan anlayışlara devam ediliyor.

ALMANYA'DA "BİRLİK" SORUNU:

Sol guruplar arası ilişkilerin boyutu ve niteliği açısından bir iki noktayı özellikle belirtmekte yarar vardır.

Biz Almanya'da üzerimize düşen görevlerin biçimlerinin Türkiye'ye göre önemli faklılıklar gösterdiğine inanıyoruz. Yurtdışı görevlerinin bu farklı biçimi (örneğin burada devrimek zorunda olduğumuz bir siyasi iktidara karşı doğrudan bir mücadele içinde olmayışımız) sol guruplar arasındaki ilişkilerde belirli yaklaşım kolaylıkları sağlamaktadır. Dolayısıyla Türkiye'deki sınıf mücadelesi ve onun gereklerine göre oluşan guruplar arası ilişkilerin aynen buraya da uygulanması önemli bir eksikliktir. Elbetteki bu ilişkiler yurtdışındaki ilişkilerimizde tayin edici bir role sahiptir. Ama kesinlikle bire bir bir benzetme burasının yurtdışı olduğunu ve belirli farklı görevlerle karşı karşıya olduğumuzu unutturur.

İkinci olarak belirtilmesi gereken nokta, 12 Eylül sonrası solun yediği darbelerde önemli payı olan hastalıklı ve yanlış anlayışların tekrar edilmemesi gerektiğidir. Şimdi Faşist Cunta'ya karşı birlikte ortak hareket edilmesi daha da zorunlu bir şart olarak önümüzde durmaktadır. "Bugüne kadar hiç kimseye faydası olmayan düşmanca tutumlar, rekabetçi anlayışlar artık kesinlikle bir tarafa bırakılmalıdır (D.Y.D.). Hiç bir sudan gerekçe, hiç bir ezberlenmiş, devrimcilik adına piyasaya sürülmeye çalışılan "ilke" bu temel talebin önüne, birlik talebinin önüne dikilemez.

Yurt dışındaki ilişkilere genel bir bakış bu alanda olumlu düşünmemizi engelliyor. Özellikle 12 Eylül sonrası Almanya'da da belirli gurupların faaliyete başlamaları, Türkiye'deki olumsuzlukların aynen burayada yansımasına neden oluyur. Ve belli bir dönem daha rekabet ve düşmanca eğilimlerin gelişeceğini ve yurtdışındaki dayanışma hareketine önemli zararlar vereceğini tahmin etmek zor değildir.

Tüm bu nedenlerden dolayı sol içerisinde var olan sekter ve ortak hareket etmeyi engelleyici davranışların üzerine gitmek ve bu hastalıklı bakış açılarını teşhir etmek önemli bir görevdir.

MAYIS AYI VE GÖRÜŞMELER:

Mayıs başında Avrupa parlamentosunda Türkiye görüşülecek, Mayıs sonu Alman Parlamentosu Türkiye'ye yapılan mali ve askeri yardım miktarını karara bağlayacak.

Tüm bu nedenlerden dolayı yurtdışındaki ilerici güçlerin olanaklarını birleştirmesi ve çıkacak sesin daha güçlü olması gerekiyor. Bu amaçla faşist generallere yapılan mali ve askeri yardıma karşı, Türkiye'deki baskı ve terörü protesto eden bu alanda belli bir potansiyel taşıyan guruplarla görüşmek gerekiyordu.

Hemen hemen her gurup bize tek tek başvurarak bu konularda ortak iş yapmak istediklerini bildirmişlerdi.

Amacımız hiç değilse pratik belli işler temelinde sol guruplar arasında bir birlik elde edebilmekti. Bu amaçla yurtdışında faaliyet gösteren tüm gurupların, ayrım gözetmeden çağrı yapıldı. (ATİF, gerek açlık grevleri sırasındaki tavırlarından, gerekse bölünmüşlüğünden dolayı nereye başvurulacağı bilinmediğinden çağrılmadı.)

Toplantıya HK, Devrimci Halkın Birliği, Komkar, PKK temsilcileri katıldılar. Sonuç Türkiye solunun olumsuz tablosunun sergilenmesinden başka bir sonuç doğurmadı. Hiç bir koşul ileri sürmeksizin faşist generallere karşı yapılacak her eyleme hazır olduklarını söylüyen PKK dışında tüm diğer guruplar ilginç şartlar ileri sürdüler.

DHB ve Halkın Kurtuluşu PKK ve Komkar'la, Komkar DHB ve P.K.K. ile ortak iş yapamayacaklarını söylediler. Ve hemen hemen her gurup D.Yol ile iş yapmaya hazır olduklarını eklediler.

Gerçekler neydi? Kısaca denebilirki 12 Eylül sonrası solun darbe yemesinde payı olan kafa yapıları "faşist generallere karşı mısın ve bunlara karşı birşey yapmak istiyor musun " sorusuna cevap aramak yerine "Moskova'ya karşı mısın" sorusuna cevap aranması...
Cuntaya karşı ayrıca temel taleplerde anlaşabilecekleri halde gurupların başka şartlar ileri sürmeleri... (PKK'ya karşı olmak vs. gibi)

Bu eski türküye ilave olarak Türkiye solunun içinde bulunduğu durumu ve yerimizi kavrayamamak, yurtdışındaki görevleri tam kavrayamamak ve hala 12 Eylül öncesini yaşadığımızı zannetmek!..

Bizden istedikleri ise hangi taraftan yana olduğumuza karar vermemiz di! Ya moskova yanlıları ile ya da Tiran yanlıları ile... oysa bir üçüncü yol var o da faşist generallere karşı olanların yanı ve bizim çabamızda sınıflandırma yapmak gerekiyorsa, onu bu temelde yapmaktır.

Önümüzdeki dönemde faşist generallere karşı mısın birşeyler yapmak istiyor musun Sorusunun esas olduğunu bu temelde bir araya gelmek gerektiğini daha etraflı anlatmaya çalışacağız. Yanlış ve hatalı tutumları teşhir edeceğiz. Bunu çok önemli bir devrimci görev olarak görüyoruz. Türkiye'deki hastalıklı, rekabetçi anlayışların, sekter tutumların yurtdışına da aynen aktarılmasını teşhir etmek gerektiğine inanıyoruz.

Türkiye "Solu"nun birlik sağlayamadığı için ağır darbeler yediğine inanıyoruz ve bu nedenle bu dönemde faşist generallere karşı birlikte hareket etmenin her dönemden daha acil olduğuna 12 Eylül öncesi davranış ve ilişkilerle birşey elde edilemeyeceğine inanıyoruz.

Yurtdışının belirli farklılıklar gösterdiğine ve bu farklılıklar ışığında hareket etmek gerektiğine yurtdışında görevlerin niteliği itibarıyla bir araya gelmenin daha kolay olduğuna bu konuda çaba harcamamanın sorumsuzluk olduğuna inanıyoruz.

Sekter ve yanlış bulduğumuz bu davranışların Alman solunda da teşhirine çalışacağız. Çünkü her sol grup Alman solu'na kendilerinin herkesle işbirliği yapmaya hazır olduklarını söylemektedirler. Bunu açığa çıkarmanın gerekli olduğuna inanıyoruz.

Ve Almanya'da Türkiye'deki generallere karşı mücadele etmek isteyen tüm güçleri bu alanda tartışmaya çağırıyoruz.

Bunun Türkiye halklarına, ezilen, işkence tezgahlarında öldürülen, kurşuna dizilen devrimci kardeşlerimize karşı bir görev olduğunu biliyoruz.

DEVRİMCİ İŞÇİ'den

"... Türkiye 'de devrimci saflaşmada yerimizi alabilmek, gerek Türkiye devrimi sorunları hakkında sistemli bir ideolojik bütünlüğe sahip olmaktan geçtiği kadar, bura sorunları hakkında da sistemli bir programdan geçecektir... Almanya'daki Türkiyeli işçilerin mücadelesinde doğru devrimci alternatifi içinde bulunduğumuz platformda sunmaya çalışacağız. Bu açıdan eleştirilere açığız. Almanya'da anti-faşist, anti-emperyalist platformda yaratmaya çalışacağımız devrimci alternatifin, buradaki devrimci güçleri bir araya getirmede önemli bir işlere sahip olduğuna inanıyoruz....." - Devrimci İşçi - Sayı 1

İki sene evvel "ÇIKARKEN" yazısında işaret edilen tesbitler doğrultusundaki çalışmalarımızın sonucu şu anda geldiğimiz aşamaya bakarak "Devrimci İşçi'nin" görevinin önemli bir bölümünü yerine getirdiğini söyliyebiliriz.

Ancak bizim üzerinde özellikle durmak istediğimiz eksik olan yanlarımızdır. Hızla büyüyen örgütlenmemiz ve sınıf mücadelesinin karmaşık görevleri; daha yeterli, daha çok yönlü bir - Devrimci İşçi - yi gerekli kılmaktadır.

Bu boşluğun her okurun gazetenin hazırlanmasına daha aktif ve düzenli katılmasıyla doldurulacağı inancındayız. Gerek Türkiyedeki olayların gerekse buradaki sorunların gazeteye daha iyi yansıtılması, mümkün olduğu kadar fazla haberin gönderilmesine bağlı.

Türkiyedeki eşimizden, dostumuzdan, akrabalarımızdan gelen mektublarda; doğal olarak, Cuntanın uygulamalarına ilişkin gerek kişisel, gerekse toplumsal, yaşanan olaylardan köyümüzdeki veya mahallemizdeki gelişmelerden, haberler yazılmakta, tutuklamalar, yaralama, geçim durumu vb. olaylar anlatılmaktadır. Bu tip haberlerin bizlere aktarılması çok önemli özellikle demokrat basının susturulduğu, yasaklanmayanların ise' sıkı bir cunta sansüründen geçirildiği bu dönemde Türkiyeden gelen mektuplardan veya Türkiye'ye gidişlerimizdeki görüşmelerde edindiğimiz haberlerin önemi daha da artmaktadır. Böylesi mektupların özel adresler veya isimler karalanarak basında çıkması, hem haber olarak hem de belge olarak büyük öneme sahiptir.

Yine aynı şekilde Almanyada karşılaştığımız sorunların , yaşanan kötü veya iyi tecrübelerin gazeteye duyurulması. Örneğin ev ararken, poliste, iş yerinde, sendikada, işçi bulma kurumunda vb. gibi karşılaştığımız zorluklar, uygulamalar, iş yerindeki , oturduğumuz semtteki önemli olayların haber olarak aktarılması gazetenin, Türkiye ve Almanya gerçeğine daha fazla yaklaşmasını sağladığı gibi , siyasi tartışma platformunu da genişletebilecektir.

Ayrıca buradaki siyasi çalışmalarımızın düzenli aralıkla bildirilmesi var. Yörelerden haberler bölümü bizim için hem tüm yörelerin birbirinden haberdar olması tecrübe alış verişi hemde çalışmaların seyrini, gelişmelerini takip edebilmemiz açısından önemli. Bundan böyle yörelerden haberleri şehirlere göre değil, konularına uygun başlıklar altında vereceğiz. Örneğin; dernek faaliyetleri, geceler, yürüyüşler, seminerler vb.
Alman ve Türkiyeli diğer siyasetlerle olan çalışmalar . Faşist saldırılar gibi ayırımlarla haberleri vermeğe çalışacağız.

"D. İşçi'nin " sizlerin eleştirileri , önerileri ve gön dereceğiniz haberlerle daha fazla gelişeceği şüphesiz.

Alman Heyeti, Türkiye, "Ermeni Terörü(!)" ve Avrupa

Sadece mali ve askeri yardımla yetinmeyen Alman yetkilileri, şimdi yurtdışında var olan demokratik güçleri ezmek için cunta ile elele vermiş vaziyette. Önümüzdeki aylar içinde gerek Türkiyeli örgütlere gerek belirli kişilere yönelik değişik biçimlerde saldırılar beklenmelidir.

Bunlar daha önce Devrimci İşçi sütunlarında yazdığımız şeylerin yavaş yavaş gerçekleşmesinden başka birşey değildir.

Yurtdışındaki ilerici güçlere karşı açılan kampanya bu kadarla kalmıyor. Heyetin ve Alman hükümetinin kamuoyu oluşturma faaliyetleri yanısıra ve belki sonuçları açısından daha da önemli olabilecek, bir diğer kampanya da HÜRRİYET ve TERCÜMAN gazetelerinin açmış olduğu kampanyadır.

TERCÜMAN ve HÜRRİYET

Açlık grevleri sonrası Ankara'nın denetiminde tüm çanak yalayıcıları tarafından yurtdışındaki demokratik güçleri kapsayan yoğun bir kampanya başlatıldı. Türkiye'de işlerinin büyük ölçüde kolaylaştığına inanan generaller şimdi yurtdışını bilinçli bir biçimde hedef almış vaziyetteler. Başta Kenan Evren olmak üzere tüm güçleri ile saldırıya geçtiler.

Büyükelçilik denetiminde başlatılan ilk kampanya generalleri hayal kırıklığına uğrattı. Yaptıkları çağrıya katılan hemen hemen olmadı. İşçilerimizi suçlarına cinayetlerine ortak edemediler. "Bir avuç" olduğumuz doğrultusunda yaptıkları propaganda ters tepti ve kendilerinin bir avuç bile olmadıkları, bizlerin ise onbinler olduğumuz açığa çıktı.

Devrimci güçleri karalayacak yeni silahlar arayan faşist generaller ve şürekası şimdi "ERMENİ TERÖRİZMİ" oyununu icat ettiler. Bizlerin "Ermeni teröristleri (!)" ile işbirliği yaptığımızı iddia ediyorlar.

Hürriyet Gazetesi, Frankfurt yürüyüşüne "ERMENİ KURŞUNUNDAN BETER" diye başlık atıyor. Kenan Evren yaptığı konuşmalarda devrimcilerin "ERMENİ TERÖRİSTLERİ (!)" ile işbirliği yaptığını iddia ediyor. Böylece Türkiyeli işçiler arasında büyük bir sempati ve destek kazanan hareketimizi karalayabileceklerini zannediyorlar. Halkımızın işlenen son cinayetlere duyduğu öfkeyi ve kini bize yöneltmeye çalışıyorlar.

Bu suçlamaların özellikle Avrupa Topluluğu tartışmaları sırasında başlaması tesadüfi değil. Faşist generallerin Avrupa Topluluğu üyeliğinden çıkarılması gerektiğini savunan devrimcileri "Ermeni Teröristi (!)" oldukları iddia edilenlerle aynı kefeye koymaya çalışarak geniş bir kesimi yanlarına almaya çalışıyorlar.

"ERMENİ TERÖRİZMİ (!)"

Artık Türkiye'de kanıksanmış bir hikaye var. Ne zaman yönetenler zor duruma düşerler ve işi idare edemez hale gelirlerse, hep bir takım "karanlık güçler" imdada yetişiyorlar. Ya bir Büyükelçi, ya bir Konsolos bu "karanlık güçlerce" öldürülüyor. Ve bizde Milletçe herşeyi unutup bu "Vatan düşmanı teröristlere" karşı öfkemizi boşaltıyoruz. Paşalarımız bu sefer de işin içinden böyle sıyrılacaklarını zannediyorlar.

Türkiye'de işkence iddialarının Batı'da oldukça geniş bir yankı bulması, gelen giden heyetler faşist generalleri oldukça rahatsız etti. Yurtdışında devrimcilerin yürüttükleri faaliyetler cunta şefleri üzerinde derin etkiler yapıyor. Kazandığımız mevziler işkencecileri oldukça rahatsız ediyor. Ayrıca yurtdışında işçiler her geçen gün cunta şeflerinin cinayet ve işkencelerine karşı devrimcilerin safında mücadeleye katılıyorlar. Köşeye sıkıştıklarını farkeden generallerin umudu gene bu "ERMENİ TERÖRİZMİ".

Pariste işlenen cinayetlerle birlikte, HÜRRİYET ve TERCÜMAN topyekün hücuma geçtiler. Ve yine Generalleri onların işledikleri cinayet ve katliamları unutup "vatan millet elele" karanlık güçlere karşı savaşmaya başladık. İşlenen cinayetlerle devrimciler arasında bir bağıntıda kuruldu mu işler hallolmuş olacak ve paşalar kendilerini kurtaracaklar.

O halde şu soru akla geliyor: Kim bu "karanlık güçler, teröristler?"

Soruya cevap vermek hiç de zor değil. Ama sadece bir ikinci soruyu sormak lazım: "Bu cinayetler en çok kimin işine yarıyor ve bu işten en karlı kim çıkıyor? O zaman aşağıdaki noktaları kolayca tesbit edebiliyoruz;

(a) Bu cinayetlerle Türkiye'de politik ortam sürekli bulandırılmaktadır. Her seferinde karanlık bir takım güçlerin Türkiye'yi batırmak istediği ve sol güçlerin bu kesimlerle işbirliği yaptığı propagandası yapılmaktadır. Egemen sınıflar kendi cinayetlerini dahi bu karanlık tabloların arkasında unutturmaya çalışmaktadırlar. Yaratılan politik bulanıklıktan istedikleri gibi yararlanmaktadırlar.

(b) "Ermeni terörü" yurtdışında gelişen devrimci muhalefetle atbaşı giden bir görünüm arzediyor ve cuntacı güçlerce bu demokratik güçlere karşı bir silah olarak kullanılmaya çalışılıyor.

(c) Cuntacı generaller bu cinayetleri bahane ederek oldukça geniş bir kesimi etraflarında örgütlemeyi başarıyorlar. Mektup kampanyasının fiyasko ile sonuçlandığı ve faşist generallerin çağrısına uyanların bin kişiyi dahi bulmadığı hatırlanırsa, "Ermeni Terörizmini" protesto adı altında binlerce kişiyi yürütmelerinin faşistler açısından önemi daha iyi anlaşılır. Böylece hem devrimcileri karalayabildikleri gibi, hem de kendi cinayetlerini unutturabiliyorlar.

(d) CIA'nın uzun zamandan beri özellikle Sovyetler Birliği içinde bağımsız devletleri olan (Ermeniler gibi) halkların, Sovyetler Birliği dışında yaşayanlarını örgütledikleri bilinmektedir. Sovyetler Birliğine karşı örgütlenen bu kesimler çeşitli biçimler de kullanılmaya çalışılmaktadır. Nitekim son Beyrut basın toplantısında Ermenistan'dan üs istenmesi bunun açık bir kanıtıdır.

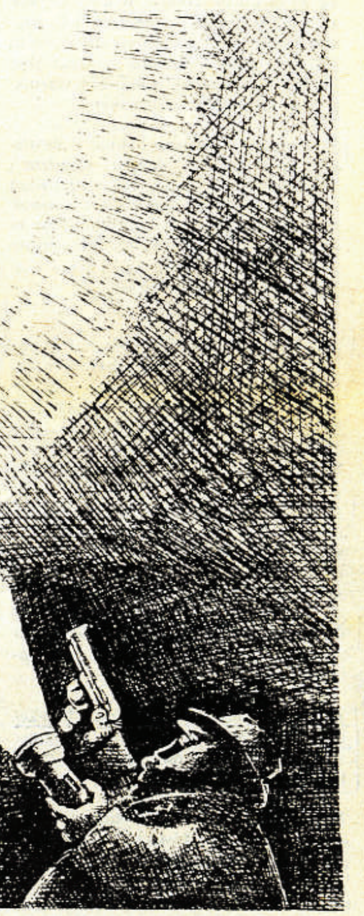
(e) İşlenen cinayetler, Kontr-gerilla taktiklerini andırmaktadır. Kontr-gerilla kitapları, ortalığı karıştırmak, bulandırmak için cinayetler işlenmesini öngörür. Hatta bu cinayetleri ilericiler işliyormuş süsü verilmesini söyler. Hedef olarak ta, sevilen çevresince iyi tanınan insanları gösterir. Nitekim "Ermeni terörizmine (!)" kurban gidenlerin büyük bir kesiminin, ilerici CHP'li kişiler olduğu hatırlanırsa tablo daha da aydınlanır.

Biz tüm nedenlerden dolayı, ortada karanlık güç v.s.nin bulunduğuna inanmıyoruz. Karanlık olmayan son derece açık; CIA'nın, MİT'in tezgahından çıkan bir dizi cinayetler serisinin var olduğunu savunuyoruz. Çünkü bu işlerden en karlı çıkanlar gene egemen çevreler olmaktadır. Bu nedenle tekrar ediyoruz: **Faşist generaller, bu cinayetleri ya siz işliyorsunuz, ya da sizin için işleniyor.** Bir üçüncü yol yoktur.

Değil sadece devrimcilerin hiçbir aklıbaşında ermeninin dahi bu cinayetlerle alakası olduğunu zannetmiyoruz. Bize düşen görev, havayı bulandırmak, karıştırmak ve Cuntacı güçleri kurtarmaktan başka bir işe yaramayan bu olayların gerçek iç yüzünü her yerde açıklamaktır.

İşkenceci şeflerin Avrupa Topluluğunda kalması gerektiğini savunanlar, gerekçe olarakta "Ermeni teröristlerini(!)" gösteriyorlar. "Teröristler, Türkiye'yi Avrupa'dan koparmak istediklerine göre, bu karanlık güçlerin oyununa gelinmemeli." Türkiye'yi Amerikanın kucağına atmak istiyorlar buna karşı çıkmalıyız."

Avrupa-Türkiye ilişkilerinin bu Ali Cengiz oyunları ile çözülemeyeceğini bilen bir takım demokrat geçinen akıllı liberaller ise oldukça bilimsel izahlar yapmaktadırlar; "Türkiye'nin Avrupa Topluluğu üyeliğinden çıkarılması için uğraşmak yanlıştır." diyorlar. Çünkü "Batının Türkiye üzerinde baskı yapma şansı vardır. Bu şansı kaybederiz. Böylece elimizdeki önemli bir silahtan mahrum kalırız."

AVRUPA ve TÜRKİYE

Bu "Korkunç Teröristlerin (!)" yaptıkları, bir başka açıdanda oldukça ilginç. Beyrut'da yaptıkları bir basın toplantısında "Türkiye'yi Avrupa'dan koparmayı amaçladıklarını" açıkladılar. Üstelik te tam Türkiye'nin Avrupa Topluluğundan çıkarılması tartışılmasının yapıldığı bir sırada. Böylece faşist generallerin Topluluk üyeliğinden çıkarılması gerektiğini savunanların işide kolayca bitmiş olacak. Çünkü "teröristler" hele hele "Karanlık Ermeni Teröristleri" ile aynı şeyleri söylemekten daha kötü bir şey olamaz.

Evet; şimdi yeni bir tartışma başladı. Türkiye Avrupa Topluluğundan çıkarılmalı mı, çıkarılmamalı mı? Bizce soru ters, çünkü çıkarılması gereken, Türkiye'yi temsil etmedikleri için faşist generallerdir, Türkiye değil. Türkiye'nin gerçek sahibi orada yaşayan halklardır, 5 faşist general değil.

Bunlara bir de uluslararası durumun genel bir değerlendirmesi ekleniyor. Kısaca şu:

"Dünyada emperyalist güçlerin izlediği politika'da yeni bir evreye girildiği biliniyor. Özellikle Reagen (ABD) oldukça saldırgan bir dış politika izliyor. Bu politika belli noktalarda Avrupalı Emperyalistlerin politikası ile çatışıyor, uyuşmuyor. Özellikle Ortadoğu'da izlenecek politika, NATO ve silahlanma sorunlarında aralarında henüz anlaşılabilmiş değiller. Reagen'in "Soğuk Savaş" yanlısı, savaşı açıktan kışkırtıcı politikasına karşı, Avrupalılar detant politikası izlemekten yana."

Bu genel bilinen doğrulardan Türkiye-Avrupa ilişkileri açısından şu sonuç çıkartılıyor; "ABD ile Avrupa arasındaki çatışma ortadadır. Belirli çevreler Türkiye'yi Avrupa'dan koparmaya, Amerika ya teslim etmeye çalışıyorlar. Böylece

Amerikanın kontrolüne girecek bir Türkiye üzerinde hiçbir kontrol olanağı kalmamaktadır. Şimdi hiç olmazsa demokrasiyi savunan batı vasıtasıyla belirli bir baskı olanaklıdır. Amerika kontrolünde ise bu olanaksızdır. Türkiye'nin daha demokratik olan Avrupa'ya bağlı kalmasında yarar vardır."

Evet tezler özetle bu. Bir yandan "Ermeni teröristleri (!)" ve de "karanlık güçler" Türkiye'yi Avrupa'dan koparmak istiyorlar. Öte yandan Alman Heyetinin Cunta'ya dizdiği övgüler ve Cuntanın Avrupa topluluğunda kalması için hazırladığı malzemeler... Diğer yandan da bizim yedek güç liberallerimiz, yani ÖRSAN ÖYMEN'leri bir takım CHP milletvekilleri (Muammer Aksoy v.s.) solculuk maskesi altında bilimsel izahlarla cuntacılarımızın yardımına koşuyorlar.

Anlatılan tablo içinde devrimcilerin tutumu ne olmalıdır? Bu nokta da ileri sürülen tezlere cevap vermekte yarar vardır:

(1) Türkiye'nin Avrupa'dan kopup Amerika'ya bağlanma sorununu Avrupa Parlamentosunda yapılacak oylamaya bağlamak çocukluktur. Bu konuda belirleyici olan Emperyalistlerin uluslararası planda izledikleri politikadır. Yoksa Türkiye'nin Avrupa Topluluğuna üye olup olmaması değil. NATO ilişkileri içinde Batı Almanya'nın Ortadoğu'da oldukça fazla görev aldığı ve ABD'ce daha da fazla almaya itildiği biliniyor. ABD Avrupa ülkelerini özellikle NATO çerçevesinde daha fazla silahlanmaya ve Türkiye'yi Avrupa kontrolünde bir ileri karakol olarak kullanmayı amaçlıyor. Almanyanın Sudi Arabistan'a silah satmayı planlaması, Türkiye Pakistan, Sudi Arabistan yakınlaşmaları, Türkiye'ye artan Alman silah yardımı hep bu politikanın bir parçasıdır. Tüm bunlar hatırlanırsa bu konuda belirleyici politikaların başka düzeylerde alındığı açığa çıkar.

(2) Türkiye'de bir takım "sol" ve liberal çevrelerin yıllardır kurtulamadıkları bir hastalık vardır. Hep "Kötünün iyisini" seçmeye çalışırlar. Bağımsız olmak, bağımsız bir politika izlemek hiç akla gelmez. Yıllardır hep "ehven-i şerlerle" geçinilip gidilir. Var olan durum idare edilmeye çalışılır. Bu açıdan CHP'yi halkımıza tek alternatif diye sundu durdular. Şimdi aynı şey değişik bir biçimde dış politikada yapılıyor. Emperyalistler iyi ve kötü olanlar diye sınıflandırılıyor ve "iyi" olan kötüye tercih ediliyor. Avrupa Amerika'ya göre daha ılımlı olunca elbetteki onu tercih edeceğiz.

Emperyalistler arası çatışmayı, onun niteliğini abartan ve çatışma da "demokratik" bir öz bulmaya çalışan tehlikeli bir anlayıştır bu. Bu güçler arasında taraf olmak, bir tarafın yanında yer almak son derece tehlikelidir. Hele hele sorunun çözümünü bu iki seçenek arasına sıkıştırmak yanlıştır. Bizler en fazla bu çatışmadan her iki gücün de maskesini düşürebilmek için yararlanabiliriz. Örneğin: Batı'nın tüm "demokrasi" türkülerine rağmen işkenceci faşist bir rejime milyonları akıtması, Avrupa topluluğunda kalması için çalışılması hemde bunun demokrasi adına yapılması teşhir edilmesi gereken bir konudur.

(3) Batı'nın Türkiye üzerine kurduğu "baskı unsurunu" abartmamak gerekir. Unutmayalım ki bugün bütün işkence ve terör bu pek güvendiğimiz batı'nın denetim ve kontrolünde olmaktadır. Türkiye'de faşist güçler hedefledikleri şeylere Batı ile birlikte ulaşmaya çalışıyorlar. Yani son derece hesaplı planlı bir çalışma söz konusudur. Ve Türkiye'de demokrasi olacaksa bu Batı'ya rağmen olacaktır. Batı'nın bugün "dünün" dediği demokrasinin faşizmin bir başka kılığa girmesi demek olduğunu biliyoruz. Avrupa devletlerinin rolünü abartmak, onlara kurtarıcı gözüyle bakmak, ancak halkımıza ve onun demokrasi mücadelesine güvenmeyen liberallerin işidir. Ayrıca 12 Eylül darbesinde batının hiç bir payı yokmuş ve batı buna karşıymış gibi bir hava da yaratılmaktadır ki bu son derece tehlikelidir.

(4) Değinilmesi gereken son nokta da şu liberallerimizin tutumudur. Türkiye'de yıllardır "demokratlık" adına "aşırı sağa da sola da karşıyız" "terörizme karşıyız" naralarıyla bugünkü faşist generallerin işbaşına gelmelerinin ideolojik ön çalışmasını yaptılar. Anti-faşist mücadeleye, halkın direniş eğilimlerine önemli darbeler vurdular. Şimdi aynı görevi yurtdışında sürdürmeye devam ediyorlar.

Türkiye'de insanlar kurşunlanıyor, işkencelerde öldürülüyorlar, halkımızın en doğal yaşama hakları gaspedilmiş vaziyette.. Ama bizim Yurtdışındaki liberallerimiz, 'demokratlarımız' ağızlarını açıp tek kelime etmiyorlar. İnsan olmanın halkına karşı sorumlu olmanın sıradan görevlerini yerine getirmiyorlar. Ama iş Türkiye'nin Avrupa Topluluğundan atılması sorununa gelince solculuk adına tozu dumana katıyorlar. Bu konularda bu kadar bağırıp çağırmadan, devrimci güçleri "karanlık güçlerle" "işbirliği yapmakla" suçlamadan önce bu liberallerimizin şu soruya cevap vermeleri gerekir.

"Katledilen ve kurşuna dizilen insanlarımız için ne yaptınız?"

YURTDIŞI ve GÖREVLERİMİZ

Mayıs ayı, Türkiye açısından Avrupa'da oldukça hareketli geçecek. Önce Avrupa Topluluğu üyeliği, 11 Mayısta tartışılacak sonra da Alman Meclisinde yeni yardımlar konuşulacak.

Özellikle Avrupa parlamentosu toplantısında, Türkiye'deki cinayetleri, işkence ve terörü teşhir edebilmek için elimizdeki tüm olanakları kullanmalıyız. Türkiye'nin Avrupa Topluluğu üyeliği şartlarını yerine getiremediğini, Faşizmin egemen olduğu bir ülke olduğunu açığa çıkartmalıyız.

Şu veya bu nedenle mutlaka Faşist generallerin Avrupa Topluluğunda kalmasını savunmak, faşist cinayetlere açık çek vermektir. Ve olabilecek, yapılabilecek bir baskı unsuru varsa onu da yoketmek kaybetmek demektir. Generaller istedikleri gibi işkence yapabilir, terör estirebilir, gencecik insanları idam edebilir, nasıl olsa üyeliğine gölge düşmeyecek!

O halde cunta güçlerinin teşhiri, gerçek yüzlerinin batıya tanıtılması önemli bir görev.

Yine bunun yanı sıra Alman hükümetinin faşist generallere nasıl güç ve moral verdikleri de açığa çıkartılmalıdır.

Görev tüm anti-faşist güçleri, birleştirerek ortak eylemler düzenlemektir.

Mayıs ayı faşist generallere karşı, anti-faşistlerin kararlı mücadelelerinin yükseldiği bir ay olmalıdır. Bizi teslim alamayacaklarını, direnişimizin kurtuluşa kadar süreceğini ispatlamalıyız.

●

Türkiye Proleteryasının 1 Mayıs Mücadelesi

Dünya işçi sınıfının ortak bayramı 1 Mayıs Türkiyede cunta tarafından yasaklandı. Yasaklamak demek belki yanlış zaten 1 Mayıs yasal olarak işçi bayramı değildi. Türkiye işçi sınıfı 1976 dan beri 1 Mayısı fiilen işçi bayramı olarak kutluyordu. Bu işçi sınıfının kitlesel sendikal, siyasal gücünün bir ifadesi idi. Oligarşi bu fiili duruma tepkisini ilk olarak 1977 1 Mayısında gösterdi. O zaman DİSK yönetimindeki T.K.P li revizyonistlerin gurupçu amaçlarla yaratıkları gerginliktende yararlanarak Taksim meydanındaki mitinge saldırıldı. 40 a yakın işçiyi ve öğrenciyi öldürdü. 200 e yakın kişi bu çatışmada yaralandı, milyona yakın kitlenin üzerine otomatik silahlarla, panzerlerle saldıran polis kitle paniği dogmasına yol açtı. Böylece işçi sınıfını yıldırabileceğini sandı. Sonra savcılık saldırya uğrayanlar hakkında kavuşturmaya başladı ve bir çoğunu tutukladı.

Ama 1978 1 Mayısında gerici ve faşist güçlerin bütün çığırtkanlıklarına, göz dağı verme gayretlerine rağmen Taksim meydanında yine büyük bir miting yapıldı. İşçi sınıfı ezici çoğunluğunu yine ortaya koydu. 1979 ve 1980 yıllarında sıkıyönetim Istanbulda Taksim meydanında miting yapılmasını yasaklayınca sözde sosyal demokrat Ecevit hükümeti buna ses çıkarmadı. DİSK yönetimine eğemen olan sosyal demokrat sendikacılar bu karara boyun eğemeyeceklerini bildirdiler. Hükümet mitingin İzmirde yapılmasını önerdi. DİSK yönetimi bunada karşı çıktı ve mitingi Istanbulda yapmakta inatla direndiler Devrimciler bu kararı desteklediler. Ama DİSK yönetimindeki sosyal demokratlardan dahada sosyal demokrat olduklarını göstermek icin fırsat kollayan T.K.P liler mitingi İzmirde yapacaklarını ilan ederek bozgunculuklarını bir kez daha kanıtladılar.

Bu sırada Istanbul sıkıyönetim komutanı 1 Mayısta Istanbulda sokağa çıkma yasağı ilan edileceğini açıkladı. Bunun üzerine devrimciler " Bütün yurt 1 Mayıs alanı" sloganunu attılar. Ve 1 Mayısta yurdun 13 ayrı yöresinde 1 Mayıs mitingi yapıldı. 1980 de yine Istanbulda merkezi miting yapılması yasaklandı. DİSK yönetimi merkezi mitingin Mersinde yapılacağını ilan etti. Devrimciler Mersin mitingine katılmakla birlikte yurdun çeşitli yerlerinde de 1 Mayıs mitingini gerçekleştirdiler. Çünkü Mersindeki mitingin merkezi olması tartışma götürmesi yanında " Bütün yurdun 1 Mayıs alanı" haline gelmesi genel anti-faşist mücadele açısından olumlu bir gelişmeydi. Ve gerçekten bütün yurt (en ucura köşelerine kadar) 1 Mayıs alanı haline geldi. 4-5 senelik bir sürede gelişen bu yoğun olaylar ülkemizdeki 1 Mayıs mücadelesinin işçi sınıfı mücadelesinin bir yönünü genel anti-faşist demokratik eylemin önemli bir boyutunu ifade eder.
Bugün tekelci sermayenin çok yönlü saldırısı sonucu ezici bir yoksulluğa, onur kırıcı çalışma şartlarına daha aşırı yaygın işsizlige mahkum edilen işçi sınıfımıza bir darbe daha vurmak isteyen cunta yönetimi 1 Mayıs bayramınıda yasakladı.

Yasaklamanın gerekcesi ve sonucları:
1 Mayıs yasaklanmasının içeriğini ve sonuçlarını daha açık anlayabilmek için aynı zamanda yasaklanan 27 Mayısın biraz üzerinde durmak gerekiyor. 27 Mayıs yasaklanması 1961 Anayasasının ilga edilmesiyle ilgili olarak gerekçelendirilmek istendi. Ama gerçek neden sınıfsal nitelikte ülkemizde orta sınıfların taleplerinin bir bölümünü yansıtan 27 Mayıs hareketinin sınıfsal temeli son 20 yılda önemli ölçüde zayıfladı. Tekelci sermayenin hızla güçlendiği bu süreçte orta sınıflar özellikle 1974 krizinden sonra erimeye başladı. bu erime bu sınıfların yoksullaşması proleterleşmesi doğrultusunda oluyordu. 1980 lerde orta sınıfların erimesi doruk noktasına ulaşırken bu ekonomik toplumsal olgunun siyasi, hukuki plandaki ifadesinden birisi de 27 Mayısın yasaklanması oldu.

1 Mayısın yasaklanmasının ise bununla bağlantısı fakat bunun karşıtı bir gerekçesi vardır. Orta sınıfların erimesi ülkemizde proleteryayı nicel ve nitel anlamda güçlendiren sonuçlar yaratmıştır. 70 li yıllar ülkemizde proleteryanın siyasi iktidara yönelik potansiyelini ortaya koyduğu, doğrudan siyasi iktidara yönelik bağımsız hareketini yaratmaya çalıştığı yıllar oldu. İdeolojik, sendikal, siyasi, askeri alanlarda bu gelişmelerin açık örneklerini görebiliriz. İşte bu gelişme tekelci sermayenin proleteryaya daha sert olmasını zorunlu hale getirdi. 1 Mayısın yasaklanması tekelci sermayenin bu zorunluluğunun ve korkusunun ifadesidir.Özcesi 27 Mayısın yasaklanması bir bitişin, 1 Mayısın yasaklanması ise bir başlangıcın ifadesidir. Ve diyalektik perspektifin ufkunda daha çileli daha kanlı fakat daha görkemli 1 Mayıslar görünüyor.

Yurtdışında Cuntaya

14 Mart Frankfurt Yürüyüşü

14 Martta Frankfurtta 12.000i aşkın Türk, Kürt ve Alman Türkiyedeki faşist cuntayı, işkenceleri ve cuntaya yapılan dış yardımları protesto etti.

Alternative Türkei-Hilfe'nin düzenlediği yürüyüşe başta Devrimci İşçi taraftarları olmak üzere H. Kurtuluşu sempatizanları, D. Halkın Birliği merkezi olarak Dev-Sol, H.D.F., D. Halkın Yolu vb. guruplar bölgesel olarak katıldılar. Yürüyüşe yaklaşık 2000 kadarda alman katıldı. Almanya ve Türkiye kamu oyunda geniş yankılar uyandıran yürüyüş Römer Platz'da başladı. Başlangıç bölümünde M. Demirağ şiir okudu ve şarkı söyledi. Yaklaşık 3 saat kadar süren yürüyüş boyunca devrimci sloganlar atıldı, marşlar söylendi. Yol boyunca yürüyüşü ilgi ile izleyen Frankfurtlulara Türkçe ve Almanca konuşmalarla Türkiye üzerine bilgi verildi. Yürüyüş Frankfurt Goethe Üniversitesinin önünde yapılan kouşmalarla son buldu. Konuşmalar S.P.D'li parlementer Manfred Coppik, Avrupa parlementosu üyesi de olan bayan parlementer Wiezerok Zeul, Sanatcı Sema Poyraz tarafından yapıldı. Daha sonra Devrimci İşçi, H.K. ve D.H.B. adına ortak bir bildiri okundu ve Kurtuluşa Kadar Savaş andıyla yürüyüş son buldu.

Cuntaya değil Türkiye halkına yardım için çalışan Alternative Türkei-Hilfe yürüyüşü düzenlerken önemli güçlüklerle karşılaştı. Değişik bahanelerle CDU'lu Belediye başkanı yürüyüşü 2. kez erteledi. İdari mahkeme yasaklamayı 2. kez iptal etti.

Yürüyüşün amacı: Faşist cuntayı onun baskı ve işkencelerini teşhir etmek için açlık grevleri ile başlatılan kampanya ya engeniş kitle gösterisi ile ilgili bir boykot kazandırmak gerekiyordu. Alman hükümeti ve cuntanın Türkiyedeki baskı ve terörü gizliye bilmek için başvurdukları çeşitli oyunları bozmak gerekiyordu. Bir yandan Türkiye ye giden Alman parlemento heyeti hiç bir somut inceleme yapmadan Türkiye'de "Sistemli işkence olmadığını" söylerken diğer yandan gerici Türk basını (özellikle Hürriyet) yurt dışında anti-faşist muhalifeti "bir avuç" göstermek için çırpınıyordu.

Frankfurt yürüyüşü bunlara iyi bir cevap oldu. Türk basını yürüyüşle ilgili yayınladığı fotoğraf ve yazılarla kendi kendini tekzip ederken; parlemento komisyonunun iddialarını yürüyüşteki konuşmalarla cevapladılar. Milletvekili Manfred Coppik yaptığı konuşmalda parlemento heyetinin Türkiye'de hiç bir siyasi tutuklu ile görüşmeden, ciddi bir araştırma yapmadan cunta yöneticilerinin görüşlerine uygun iddialarda bulunmanın sakatlığını eleştirdi. Coppik cunta yönetiminin işkencelerin istinai olgular olduğu yolundaki iddialarına karşılık "Hangi faşist yönetimin sistemli işkenceler yaptığını kabul edebileceğini" sordu.

Yürüyüşün bir diğer amacıda demokratları, Alman devrimcilerini harekete geçirmekti. Almanya pratiği bize Türkiyelilerin harekete geçirilmesinin, Alman kamu oyunu yeterince etkilemediğini öğretmişti.

Bu doğrultuda çabalarımız sonucu önemli ölçüde Alman devrimci ve demokrati yürüyüşe katıldı. Bundan sonrada politikamız en geniş Alman kitlelerinin eylemlerimize katılmalarını sağlamak olmalıdır.

Yürüyüşün hazırlanışı: Cunta yönetiminin özellikle açlık grevlerinden sonra yurt dışına yönelik propagandalarını arttırdı. Bir yandan gerici Türk basını öte yandanda Alman parlemento heyetinin demegojik açıklamaları Almanya kamu oyunda Cuntanın baskı ve terörünü meşrulaştırma doğrultusunda bir eğilim yaratmıştı. Böylesi bir eğilime karşı alman kamu oyunun Türkiye konusunda uyarmak en geniş alman kitleleriyle birlikte bu doğrultuda çaba harcamak gerekiyordu.

Alternative Türkei-Hilfe'nin yürüyüş çağrısı bu gereksinmeye uygun düştü. Yürüyüş öncesi Alman ve Türkiyeli gurupları (D.İşçi, H. Kurtuluşu, D.H.Birliği) bir araya geldiler. Yürüyüşle ilgili ilkeleri belirlediler. Ajitasyon propaganda serbestliği ilkesi bütün guruplarca reddedildi. Ajitasyon ve propaganda cunta'nın teşhirine yönelecekti. Bu dogrultuda yürüyüşe en geniş anti-faşist kitlelerin katılımını sağlamak için ortak davranış kararı alındı. Yürüyüş yasaklanması kararları ve yürüyüş sırasında polisin tutumu üzerinde almanyadaki siyasi gelişmeler ışığında durmak gerekiyor. Almanya'da uzunca bir süreden beri bu tür gösteri ve yürüyüşleri yasa dışına itme doğrultusunda bir devlet politikası var.

Bu politika Alman devletinin polis devleti *olma doğrultusundaki eğiliminin bir ifadesi.* Bunun yanında son zamanlarda artan yabancı düşmanlığı da bir diğer etken Almanya'da iktisadi kriz, işsizlik ve yabancı işçileri geri gönderme eğilimi, yabancı düşmanlığı ile birleşiyor. Bu çerçevede yürüyüşü yasaklayan Frankfurt Belediye başkanı yaklaşan belediye seçimlerinde seçmenlerin gerici yabancı düşmanı eğilimlerinden yararlanmak istiyordu.

Alman poliside yürüyüş sırasında bir provokasyon ortamı yaratmak için çeşitli girişimlerde bulundu. Yürüyüş kolunun belli yerlerine polis-panzer birlikleri sokarak, yürüyüştekilere laf atarak "görevini" yerine getirmeye çalıştı.

Öte yandan bazı Alman devrimcileride bu tür oyunlara karşı gereken uyanıklığı gösteremediler.

Bazı Alman gurupları yürüyüşe sanki polisle kavga çıkarmak için gelmişlerdi. Bu konuda bu arkadaşlara anlatılması gereken şey Almanların eylemleri ile yabancıların eylemlerinin farklı karakteridir. Yürüyüş sırasında çıkabilecek bir olay cuntanın yurtdışındaki anti-*faşist muhalefeti yasa dışına itme çabalarına* yardımcı olurdu.

Yürüyüşe Türkiyelilerin katılımı önemli boyutlara ulaşmış olmakla birlikte bu katılım Almanya'daki anti-faşist potansiyelin bir bölümdür. "Gerçekleşe bilir en geniş kitle katılımını" sağlaya bilmek için Türkiyeli gurupların en geniş eylem birliğini sağlama görevi büyük bir zorunluluk olarak gündemdedir. Bu doğrultudaki köklü girişimlerimiz önümüzdeki günlerde gündeme gelecektir.

Son olarak Frankfurt yürüyüşü daha büyük daha güçlü ve disiplinli antifaşist eylemlerin ve eylem birliklerinin habercisi olarak görülmelidir.

```
Die "ALTERNATIVE TÜRKEIHILFE"

ruft zu einer bundesweiten Demonstration nach Frankfurt

am Samstag, den 14. März 1981
Basis und Voraussetzung für die Teilnahme anderer Organisationen

an der Demonstration der "Alternativen Türkeihilfe" sind

folgende Punkte:

1. Es darf keinerlei Agitation oder Propaganda gegen die an der
   Demonstration beteiligten Organisationen geben, insbesondere
2. Im Rahmen der folgenden Punkte kann die Propaganda frei ge-
   führt werden,wobei auch Punkt 1 bestehen bleibt:
   - Stopp der Türkeihilfe -Unterstützung für das türkische Volk
   - Gegen Folterungen und Hinrichtungen
   - Für demokratische Rechte und Gewerkschaftsfreiheit
   - Gegen Ausbürgerungen und Bedrohung der Demokraten in der BRD
   - Gegen die Ausländerfeindlichkeit
6. Wir bitten um Rückmeldungen, damit wir wissen wer erscheint,und
   ob die oben genannten Punkte erfüllt werden.
```

"EMEĞİN SESİ"NE ITHAF OLUNUR...
"Alternative Türkeihilfe"nin yürüyüş platformu

Bu çerçevede yürüyüşe merkezi olarak katılan H. Kurtuluşu ve D. Halkın Birliğinin davranışıda olumlu değildi. Bu arkadaşlar yürüyüşün genel güvenliğinden kendilerini hiç sorumlu hissetmiyorlardı.

Sadece kendi guruplarıyla ilgileniyorlardı. Devrimci İşçi gurubundan arkadaşlar olay çıkarma eğilimi olan gurupları kordana alırken H.K. ve D.H.B. gurupları tamamen seyirci kaldılar.

Bu guruplar için belirtilmesi gereken bir diğer nokta cuntayı teşhir sloganları yerine daha çok kendi örgütlerinin reklamına yönelik sloganlara ağırlık vermeleriydi. Yürüyüş öncesi alınan prensip kararlarına rağmen bu grupların anti-sovyetik sloganlarda attıklarının belirtilmesi lazım.

Eylem birliklerinin sağlıklı ve sürekli olabilmesi için eylem birliğine katılan gurupların eylemin ilkelerine dikkat etmeleri bir zorunluluktur.

Devrimci İşçi gurubunun yürüyüşteki durumu katılımı ve disiplini bazı küçük aksaklıklara rağmen oldukça başarılıydı. Geçen yıl merkezi olarak katıldığımız "Bonn çocuk parası yürüyüşündeki" katılımın iki katı bir katılım sağlayan D. İşçi yürüyüş kitlesinin yarısına yakın bir bölümünü oluşturuyordu. Gereken disipline ve organizasyona sahip olan gurupumuz yürüyüşün genel güvenliğini sağlamada da başarılı oldu. Yürüyüş başlıca sorunları itibarıyla başarılı oldu. Yürüyüşte Türkiyelilerin Almanya'da gerçekleştirdikleri en büyük kitle katılımı 12 Eylül sonrası yurt dışındaki anti-faşist potansiyelin artışına tanıklık ediyordu.

Polisin önce gayretine rağmen yürüyüşün düzen içerisinde geçmeside bir başarıydı. Yürüyüşe Almanların katılımı yeterli değildi. Bu durum bizim Almanlara yönelik çalışmalarımızın yetersizliğinin sonucu idi.

HERNE

Herne'de Devrimci Yol sempatizanları olarak Türkiyedeki işkence ve idamları protesto etmek için koyduğumuz Açık hava propagandası, Almanlar ve diğer yabancılar tarafından büyük ilgi ile izlendi.

İşkencelerle ilgili sergilediğimiz resimler, etrafında toplanan kitleyi hayretler içinde bıraktı. Yaşlı bir Alman "Biz bu tür insanlık dışı işkenceleri ve olayları faşist Hitler döneminde *yaşadık" dedi.*

Oluşturulan guruplarda Türkiyedeki cuntanın kanlı uygulamaları ve demokratik olma iddiaları tartışıldı. Alman hükümetinin ekonomik yardım altındaki askeri yardımlarıyla cuntanın cinayetlerine ortak olduğu bu yardımların kesilmesi gerektiği Almanlara anlatıldı.

Dört saat süren Açık hava propagandasında Türkçe ve Almanca 800 tane bildiri dağıtıldı. Diğer yandan çok miktarda Devrimci İşçi Folter in der Türkei ve Türkei İnformation satıldı. Bundan sonraki çalışmalarımızı dernek çatısı altında toparlama girişimindeyiz.

DUISBURG

11.3.1981'de Falkenler *ve* bazı *Alman* Demokratları ile birlikte Türkei-Information gecesi düzenlendi. 150ye yakın Alman geldi. Dağıttığımız bildiriler ve afişlerde Jürgen Roth ve Kamil Taylan'ın geleceğini duyurmuştuk ancak onların gelmeyişi ile 20-25 Alman gece başlamadan salonu terketti. Bunun dışında Türkiye ile ilgili dialar gösterildi. Cunta ve Almanya'daki faşistler üzerine tartışmalar yapıldı. Tutuklanan arkadaşımızın durumu tartışıldı.

Geceden sonra Almanlarla ilişkilerimiz biraz daha düzeldi. Çeşitli defalar toplantı düzenledik. Tutuklu arkadaşmızın serbest bırakılması için yapılabilecek işleri tartıştık önce bir bildiri ile tüm gazete ve kuruluşlara olayı duyurduk. Bildiriye Jungdemokraten-*JUSOS*-Revier Redaktion gibi Alman *örgütleri imza attılar.* Bunun dışında *E.S.G ve Arbeiterwohlfahrt ile ilişki kurduk.* Onlar da kendilerine sürekli bilgi vermemizi, gerekli yerlere müracaat edeceklerini söylediler. Ayrıca arkadaşımız için bir bağış kampanyası başlattık. Devrimci hareketimizin Duisburg'daki gelişmesinde önemli bir payı olan arkadaşımızı tüm demokratlar destekliyorlar. Ona ve haklı mücadelesine destek oluyorlar. Biz tüm Almanya çapında bir protesto kampanyası başlattık. Tüm Alman örgütlerine Duisburg mahkemesi ve yetkili makamlara yollanmak üzere kartlar bastırıp yollayacağız. Arkadaşımızın serbest bırakılması, haklı kavgamızın göstergesi olacaktır.

BRAUNSCHWEIG

21 ve 22 Mart tarihlerinde Alman Sosyalist Gençliği " Falken" lerin Niedersachsen bölgesi genel kurul toplantısına derneğimiz davetli olarak katıldı.
Toplantıda söz alan arkadaşlarımız, Türkiyeye yapılan alman mali yardımlarını eleştirip, bu yardımların halklarımızın sindirilmesi, yıldırı - ması, teslim alınması için kullanıldığını belirterek " Altarnativ Türkiye Yardımı" nın desteklenmesinin bir insanlık görevi olduğunu hatırlattılar. Diğer taraftan, ülkemizdeki faşist cuntanın işkenceleri, siyasi cinayetleri anlatılarak, kanlı yüzü serğilendi.
Açlık grevler'inin başarısında "Falken" lerinde önemsenmeyecek kadar büyük katkısı olduğu belirtilerek, gelecektede kendilerinden aynı dayanışmayı beklediğimizi söyledik.
Toplantıda ayrıca Türkiye'den dönen alman parlemento heyeti, derneğimiz tarafından taraflı tavrı ve tek yanlı açıklamalarından dolayı protesto edilerek, bizim önerdiğimiz bağımsız heyetin Falken'ler tarafından da desteklenmesini istedik.
Konuşmamızın sonunda arkadaşlarımız dakikalarca alkışlanırken, kürsüye gelen bir Falken'li anti-faşistin, Türkiye halkı ve anti-faşistlerinin somut taleplerinin alkışla değil, dayanışma ve somut yardımlarla sözümlenebileceğini söylemesi toplantının en ilgi çekici yanıydı.
Toplantı sonunda, Falken'lerle birlikte, en kısa bir zamanda işkencelere, idamlara karşı ortak eylemler, Türkiye geceleri yapmak için fikir birliğine varıldı.
Akşama katıldığımız kültür gecesinde de, folklor oyunlarımızla dayanışma bağlarımızı sağlamlaştırdık.
YAŞASIN ENTERNASYONAL DAYANIŞMA

Braunschweig Türkiyeli İşçiler Derneği

MÜNIH

Açlık grevlerinden sonra Faşist cuntayı teşhir kampanyası bölgemizde bilgi masalarıyla sürdürüldü. Öncelikle Uluslararası Af Örgütüyle birlikte açılan masalar almanların geniş ilgisini topladı.

Alternative Türkei-Hilfe (alternatif Türkiye yardımı)'nin çağrısını yaptığı 14 Mart yürüyüşüne bölgemizden geniş bir katılım sağlamak amacıyla masalar açmayı sürdürdük, merkezi bildiriden yaklaşık 15.000 tane dağıttık. Yürüyüş öncesi Münih Anti Faşist Dayanışma Komitesinin düzenlediği geceye almanların da katılımı sağlandı. Yürüyüşün önemi anlatılarak anti-faşistlere yürüyüşe katılım çağrısı yapıldı.

Yürüyüş sabahına değin her şey yolunda gitti. Yolda bizce süpriz olmıyan engellemelerle karşılaştık. Alman polisi iki kez yolumuzu kesti. Würzburg'da yürüyüşün yasaklandığı gerekcesiyle bir saatten fazla bekletildik. Daha sonra da pankartlardaki sopalar ve kamışlara tehlikeli araç (!) denilenerek el konuldu. Tekrar yola çıktıktan sonra bu kez de Trafik Kontrolü (!) gerekcesiyle durdurulduk. Böylelikle 1,5 saatlik engellemeden sonra Frankfurt'a ulaştık.

Bu olay Federal Alman hükümetinin Faşist Cuntayı destekleme politikasının bir parçası olarak Federal Hükümetin tavrını bir kez daha gözler önüne serdi.

Karşı Direniş Eylemleri Yükseliyo

STRASSBOURG

Cuntanın gelişiyle beraber, ona karşı yürüttüğümüz kampanya (yürüyüş, bildiri dağıtımı, afişleme v.s.Bak. D.Y.10) Sonraki dönemlerde de devam etti. Fransız ve yabancılarla oluşturduğumuz KOMİTE Aralık 5 "TÜRKİYE Informasyon gecesi düzenledi. Gecenin ön çalışması olarak, Türkiyedeki Cunta'ya karşı, direnişi destekleyen binlerce bildiri dağıtıldı, bölgesel olarak komite adına çıkarılan 700 afiş şehir çapında yapıldı. Kısıtlı olanaklar ölçüsünde Fransızca küçük bir broşür çıkarıldı. 100 kişiye yakın kişinin katıldığı, Fransızlara yönelik bu gecede Ankara gece kondularında çekilen, halkın faşizme karşı hıncını ve düzene tepkisini gösteren film, işkence resimleri ile oluşan diyapositivler, Türkiye'yle ilgili bilgilendirme ve tartışma yapıldı. Geceye katılanlar verdiğimiz somut veriler karşısında TÜRKİY'deki demokrasi (!) ye olan ilgilerini gizleyemediler.

Ocağın ikinci haftasındaki yapılan Avrupa Parlemento toplantısı için ön çalışmalar yaptık. Dökümanlar hazırlanarak, toplantı sırasında çeşitli ülkerden gelen parlementerle ilişkiye geçildi. Türkiye'deki durumu anlatarak dökümanlar verildi. ve insanların işkenceler altında öldürülmesine karşı tavır almaları istenildi. Bu çalışmalarımız, bağımsız, sosyalist, komünist guruplar içersinde olumlu yankılar uyandırdı.

Zaman, zaman türkçe bildirilerle de Türkiye'deki gelişmeleri türkiyelilere ilettik; Almanya'dan gönderilen açlık grevleri ile ilgili bildiri "Maraş'tan 12 Eylül'e " özel sayı çoğaltılarak dağıtıldı(500 er adet) 17 Ocakta; Gecekondu filmi, diyapositivler ve devrimci türkülerin yeri aldığı, türkiyelilere yönelik sohbet toplantısı yapıldı. Cunta'dan beri yapılan çalışmalar, açlık grevleri ve Türkiye'deki son gelişmeler anlatıldı

Bu geceden sonra , zaman zaman faşist cunta'nın aylık bilançolarını gösteren bildiriler dağıttık. Aralık ayının sonlarında Türkiye'ye yönelik başlattığımız işkencelere karşı imza kampanyası özellikle organizasyon ve politik örgütler tarafından ilgi gördü. Gittigimiz örgütlere Türkiye' de yapılan işkenceleri anlatarak, bu konuda hazırladığımız metni imzalamalarını, verdiğimiz telgrafların gönderilmesini istedik.

Sosyalist Parti ve CFDT sendikasi dahil olmak üzere 17 örgütün imzaladığı mektuplar ve telgraflar a) MGK başkanı K. EVREN'E b) Başbakan B. ULUSU'YA c) Mamak Askeri Cezaevi Komutanına d) Paris , Türkiye Büyük Elçiliğine acele gönderildiler. Ve aynı örgütlerin imzalarıyla basın açıklaması yaptık.

Daha sonra 25-31 Ocak tarihleri arası, Strassbourg'da yapılacak olan ve Trükiye'nin tartışılacağı Avrupa Konseyi'nde Türkiye'deki işkence ve faşist (Devlet) terörünün iyi bir şekilde sergilene bilmesi ve Türkiye halklarına destek sağlaya bilmek amacıyla ön çalışmalara başladık. Bu konuda Fransız ve yabancı kuruluşlarla yapılan çalışmalar olumlu sonuç verince 25-31 Ocak tarihleri arasında açlık grevine karar verdik.

22 Ocak günü, Fansız, yabancı , devrimci, ilerici ve demokrat kuruluşları toplantıya çağırarak gelişmeleri, yapılacakları tartışarak AÇLIK GREVİ KOMİTESİ oluşturduk. Bu toplantıya davetsiz olarak katılan partizanlıların Strassbourg'da kendilerininde varlığını (!) ispat etmeye çalışmaları sonuç vermedi. Fransız devrimcileri tarafından, önce yapılan çalışmalardaki, sekter ve yanlış tutumlarından dolayı tecrit edildiler. Bu aşamadan sonra , komite ve görev dağılımını sabote etmeye kalkışmalarıda kendilerini gülünç duruma düşürdü.

Komite hemen grev hazırlık çalışmalarına girişti; (salon hazırlanması, dökümanlar, pankartlar vs..) Bu konuda gerekli bölgelere haber verildi. Pazar 25 Ocakta, açlık grevi salonunda, 100 e yakın kişinin katılımıyla , Türkiye'deki gelişmeler, Avrupa'daki Açlık Grevleri ve bizim grev istemlerimiz anlatıldı. Kavga türkülerinin çalınıp söylenediği, tartışmaların yapıldığı bu toplantıyla TÜRKİYE'DEKİ İŞKENCELERE KARŞI AÇLIK GREVİNİN açılışı yapıldı. Çoğunluğunu türkiyeli işçi ve öğrencilerin oluşturduğu; Şili'li, Fransız, Fas'lı Cezayır'lı İran'lı devrimcilerinde aktiv olarak katıldığı (yattığı) 15 kişi ile greve başlanadı. Daha sonra iki Alman ve daha başka devrimcilerin katılımıyla bu sayı yükseldi.

Grevde birlikte, çeşitli, hümanist, dini ve politik örgütlerin (19 tane) imzalarını taşıyan bildiri dağıtımı ve basın açıklaması yapıldı . Grev süresince 10 bin civarında Fransızca ve Türkçe bildiri dağıtımı, işkencelere karşı çıkartılan Fransızca afişten 1.500 adet şehir çapında afişlendi.

Grev ilk günden itibaren bölgesel basın ve yayında yer aldı. Grev yerinde yapılan basın açıklamalarında, basın - yayın temsilcileri katıldı. Ayrıca grev süresince her gün basın - yayın temsilcileri grev yerine geldiler (APF gibi)

Her yeni gelişmelerde basın açıklaması yapıldı. Ayrıca korsan radyolardan yayınlar yapıldı. Grev süresince ziyaretçilerle tek tek ilgilenerek Türkiye'deki gelişmeler ve grevin amacı anlatıldı. Her akşam grev yerinde bulunanlarla günlük değerlendirmeler yapılıp, yapılması gerekenler saptandı.Grev salonu gündüzleri genellikle yabancıların, akşamları iş dönüşü aile'ri ile gelen türkiyelilerin doldurduğu, mücadelenin yükseldiği bir alandı. Yapılan her türlü çalışmaların (Bildiri basma, görev dağılımı vs...) grev alanında merkizileştirilmesi de arkadaşların aktiv olarak katılımını sağladı. Grevle birlikte Avrupa Konseyin'deki olan dialog geliştirilmeğe başlandı. Daha ilk olarak İtalyan parlementer CAPANA'nin Brüksel'den destek telgrafını aldık. Avrupa konseyi içinde sosyalist, komünist ve bağımsız parlementer ve guruplarla ilişkiler geliştirilerek faşist cunta'nın kanlı yüzünü sergileyen ve ona karşı Avrupa genelinde, Strassbourg özelinde yürütülen kampanya (Açlık grevleri) hakkında bilgi ve dökümanlar verilerek tavır almaları doğrultusunda çalışıldı. Bunun ilk ürünü olarak 5 kişilik grev temsilcileri Avrupa Konseyi Siyasi Komisyon Başkanı ve raportörü STEINER tarafından kabul edildi. Türkiye'deki gelişmeler ve taleplerimizi içeren metin kendilerine verildi. Bir saat süren bu görüşmede Türkiye'deki işkence, katlıyamlar ve Türkiye halkları üzerindeki baskılar somut örneklerle anlatılarak, bugün Türkiye'de demokrasiden bahsedilemeyeceği ve Avrupa Konseyi 'nden çıkarılmasını talep ettik. Siyasi Komisyon Başkanı, aktardığımız bilgi taleplerimizi gerekli yerlere ileteceğini, ayrıca verdiğimiz metnin Avrupa Konseyi'nin Türkiye ile ilgili tartışmasında grevciler adına okutacağını söyledi. İki gün süren Türkiye ile ilgili tartışmalarda, grev temsilcileri dinleyici olarak salonda bulundular. Türkiye'den gelen CUNTA temsilcisi parlementerlerin, faşist generallerden madalya alabilmek için, onu daha iyi savunma yarışması onları dahada gülünç duruma soktu. Hazırladığımız metin, Türkiye tartışılırken grevciler adına okunduğunda, Türkiyeli parlementerlerin çıkardıkları gürültülerine karşı, bir sosyalist parlementer ayağa kalkarak "Grevcilerin sesi, Türkiye halklarının sesidir, onlara saygılı olun" diye bağırmasına, Turan Güneş " Türkiyenin temsilcileri onlar değil, biziz" diye yanıtlaması ne kadar gülünç duruma düştüklerini gösterdi.

Avrupa Konseyi'nde yapılan yoğun çalışmalar sonucu Cunta'ya karşı yaratılan muhalefet karşısında, Cunta temsilcileri bu tartışmaları (Radyo ve Gazetelerde) " Güçlü ve çekişmeli" olarak niteliyor, Türkiye'nin Avrupa Konseyi'nden çıkartılmasını, yani gelişmeleri izlemek üzere Mayıs ayına bırakılmasını " Büyük başarı" olarak niteliyorlardı.

Avrupa Konseyi'indeki bu tartışmalarla Strassbourg özelinde grev büyük ölçülerle amacına ulaştığını söyliyebiliriz.

31 Ocak günü GREV KOMİTESİ adına düzenlenen, Faşist Cunta ve İşkenceleri Protesto Yürüyüşüyle grevi bitirdik. 250-300 kişinin katıldığı yürüyüş boyunca; "Faşizme ölüm tek yol devrim" , "kahrolsun faşist Cunta", "işkencelere son", "idamlara son", "zam zülüm işkence, işte Faşizm", sloganları Türkçe ve Fransızca olarak söylendi ve aynı içerikli pankartlar taşındı. Yürüyüş grev alanında başlayıp şehir merkezinde Devrim Andı içilerek bitirildi.

Şu anda çalışmalarımızı başka mücadele biçimleriyle sürdürmekteyiz.

Devrimci selamlar.

Strassbourg DEV-YOL Sempatizanları

NORVEÇ

Değerli Dostlar!

Sizlere Aralık 80 de gönderdiğimiz mektupta Norveç'te kurulan Türkiye komitesinin amaçlarını belirtmiştik. O tarihten bu güne kadar komitemiz Norveç'te bulunan Türkiyeli ve Norveç kitlesine yönelik çalışmalar yapmış ve Norveç'te Türkiye'deki faşist cuntaya karşı tepki oluşturulmasında önemli bir rol oynamıştır.

Bundan 1,5 ay evvel şubat ayında imza kampanyası açıldı . Kampanya amacına ulaştı. Aralarında bir çok sendikacının bulunduğu , tanınmış politikacıların da imzasıyla Norveç'in büyük gazetelerinden biri olan hükümetin gayri resmi yayın organı Arbeiderbladet'de Kenan Evren'e gönderilecek mektup ilan edildi.

Sayın Kenan Evren Milli Güvenlik Konseyi Başkanı Ankara-TÜRKİYE

Biz, Norveç'teki demokratik ve ilerici güçler askeri cuntanın Türk ve Kürt halkları üzerindeki baskısını protesto ederiz.
Ayrıca
- **yaklaşık 85 000 kişinin tutuklanmasını**
- **sokak ortasında işlenen yüzlerce cinayeti**
- **17 yaşında bir gencin de aralarında olduğu dört kişinin idamını**
- **bilim adamlarının tutuklanmasını**
- **insan haklarının çiğnenmesini protesto eder, ilerici işçi örgütü DİSK'in genel başkanı Abdullah Bastürkün, bütün tutuklu sendika yöneticilerinin ve Kürt halkı üzerinde araştırma yapan Dr. İsmail Beşikçinin serbest bırakılmasını istiyoruz.**

İmzalayanlar:
Norveç Grafik işçileri Federasyonundan Arild Kalvik (başkan), Olav Boye ve 13 sendika yöneticisi.
Norveç Kimya İşçileri Federasyonundan Olav Stolen Başkan yardımcısı), Gunnar Myrvang, Liv Undheim, Karl Per Olsen, Terje Christiansen, Trond Rostad.

Norveç Genel-iş Federasyonundan Daginn Habberstad (başkan), Tor Bert, Kirsti Billington, Ola Finseth, Per Buvik, Ostein Tverraan, Brit Renngard, Kjell Pedersen.

Norveç Metal-iş Oslo şubesinden Gunnar Nilsen (başkan), David Rud (başkan yardımcısı) ve 93 sendika yöneticisi.

Okul çalışanları sendikasından Sverre Worum (başkan), Thor Fagerli (başkan yardımcısı), Jan Steinhaugen, Mosse Jorgensen, Liv Mjelde.

Bu protestoya aralarında 32 gazetecinin bulunduğu 1800 kişi imza atmıştır.

AVUSTURYA

INNSBRUCK

Türkiye'deki cuntanın demokrasi maskesi altındaki gerçek yüzünü, faşist karakterini anlatmak için şehir merkezinde masalar açtık, bildiriler dağıttık. Avusturya'lı demokrat ve ilericilerin desteği ile, 7 Şubat 1981 de Avusturyalı ve Türkiyeli işçilere cunta üzerine seminer verdik. 20 - 21 Şubat'ta da halkın büyük bir ilgiyle izlediği, Türkiye'deki işkenceleri anlatan bir resim sergisi açtık. 200'ün üzerinde cuntayı protesto eden imza topladık. Bir grup Türk faşist sergiyi dağıtmak istediyse de, olay yerinden uzaklaştırılarak engellendiler.

Bu arada direniş komiteleri ile ilgili broşür çoğaltılarak kitlelere dağıtıldı.

8 Mart'ta sendikanın salonunda yapılan toplantıya katıldık. INNSBRUCK kadınlar derneğinin başkanı Türkiye'de yapılan işkenceleri, özellikle kadınlara yapılan işkenceleri anlattı.

Kadınlar günü ile ilgili düzenlenmekte olan toplantılara katılıp, Türkiye'deki durum ve Türkiyeli kadınların sorunlarını açıklamaya çalışacağız.

VORARLBERG

Almanya'da, cuntaya ve işkencelere karşı yürütülen açlık grevlerini tanıtmak, tüm Avusturyada ve Vorarlberg'de yaşıyan demokrat ve antifaşistlerin desteğini almak için yoğun bir propaganda kampanyası açtık. Kampanya kitlelerin sempatisini topladı.

Faşistlerin karşı kampanya için gece düzenlediklerini haber alınca 250 kadar Avusturyalı ilericinin de katılmasıyla 500 kişi ile gecenin yapıldığı yerde 1,5 saat devrimci marşlar söyledik, cuntayı yeren sloganlar haykırdık.

Yöre gazetelerinde ertesi gün haber şöyle verildi: " Vatana hasret gecesi değil, bozkurtlar, faşist propaganda gecesi yaptılar. Antifaşistlerin protestosuyla da geceyi tatsız bitirdiler."

PARIS

KAHROLSUN FAŞİST CUNTA

12 Eylül darbesiyle işbaşına gelen faşist cuntanın Türkiye halkları üzerinde insanlık dışı yöntemlerle insafsızca uyguladığı işkenceleri, idamları, baskıları teşhir etmek için başlatılan kampanyada 27 şubat akşamı özellikle fransızlara yönelik bir salon toplantısı yapıldı. Toplantının ön çalışmaları ve organizesi daha önce oluşturmuş olduğumuz Türkiye komitesi ile yapıldı.

Türkçe ve fransızca bildiriler dağıtıldı, geniş çapta afişleme yapıldı.

Faşist cuntayı teşhir etmek için düzenlenen toplantıya 20 nin üzerinde Fransız Demokratik kitle örgütü, CFDT Sendikası ve Sosyalist Parti katıldı.

Sosyalist Parti'den iki milletvekili Türkiye'deki işkence ve faşist katliamları yeren konuşmalar yaptılar. Uluslararası af örgütünden konuşan bir arkadaşta Türkiye'de yapılan işkencelerden iki somut örnek verdi. Ellerindeki işkence belgelerini fotograflarıyla birlikte sergilediler. Diğer örgüt temsilcileride idamları işkenceleri son olarakta yurt dışında mücadele eden devrimcileri tespit etmek ve vatandaşlıktan çıkarma kanununu bildiklerini, bu konuda girişimlerde bulunacaklarını belirttiler. Toplantıya katılan tüm örgütler Türkiyeli ilerici ve devrimcilerin mücadelelerinde beraber olacaklarını ve her zaman destekleyeceklerini açıkladılar.

Gece Türkiye'de gecekondu halkının yaşamını ve direniş komiteleri örgütlülüğünde verilen mücadelelerini anlatan filmle devam etti. Daha sonra enternasyonal dayanışmaya örnek olarak bizi desteklediklerini anlatan şilili bir müzik grubu Şili halk müziğinden devrimci parçalar söylediler.

Ayrıca toplantıya katılan örgütlere elimizdeki belgelerle düzenlediğimiz Türkiye'deki son gelişmeleri anlatan dosyalar verildi. İşkenceleri, idamları ve katliamları anlatan panolar sergilendi.

Türkiye'de son gelişmeler

Cunta yönetimi 7. ayını doldururken ardında bıraktığı bir dizi ekonomik ve politik değişiklik onun niteliğini daha açık bir şekilde sergiliyor. Ekonomik ve politik kargaşalığı örtbas etmek için yalan ve demagojiye dayalı yoğun bir propaganda sürdürülüyor. Bir yandan işsizlik ve pahalılık ülkeyi kasıp kavururken yüzleri kızarmaksızın "ekonomik başarıdan" "ekonomik ihtilalden" bahsedebiliyorlar (1). İşkenceler, baskılar, devlet terörünün her çeşidi halka kan kustururken "ülkeyi demokrasiyle yönettiklerini" söyleyebiliyorlar. Ekonomisinin, İMF'nin, ordusunun, Nato'nun, dış politikasını ABD, AET, Nato'nun açıkça yönlendirip denetlediği Türkiyede askeri hapishaneler, işkence karargahları,... "Bağımsızlık" (!) adına yabancı heyetlere kapalı tutuluyor. Nato savunması Kıbrıs, Ege gibi askeri sorunların yanında "Türkiye'nin Ortadoğuda özellikle Basra körfezinde aktif bir rol oynayacağını" batılı kaynaklar hayli kesin bir dille ifade ediyorlar. (3)

Turgut Özal, 1981'de enflasyonun % 40 olacağını söylerken ona bağlı D.P.T. % 150 olabileceğini söylüyor. Bir yıldan beri gündemde olan askeri ücretlerin yeniden tespitini sürekli olarak geciktirenler 1 Mayıs İşçi Bayramını hiç geciktirmeksizin yasaklıyorlar.

Ekonomik ve politik plandaki gelişmeler tekelci sermayenin halka karşı dizginsiz bir saldırısının ifadesidir. Eğer Cuntanın yaptıklarını ve yapmak istediklerini bir kelimeyle ifade etmek gerekiyorsa oda "tekelleşme"dir. Cuntanın ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel, hukuki alanlarda yaptığı her girişim bu anahtar kavramla açıklanabilir. Faiz politikası tekelci sermayeye ekonomik planda ne ölçüde hizmet ediyorsa, üniversitelerin Milli eğitim bakanlığına fiilen bağlanması yada 27 Mayıs'ın yasaklanması, politik, kültürel planda aynı ölçüde tekelcisermayeye hizmet ediyor. Ve faşizm ekonomik tekelleşmeye uygun olarak politik gücünde tekelci sermayenin elinde yoğunlaşmasıdır.

Son bir kaç aydaki ekonomik, politik gelişmelerin ayrıntıları bu tabloyu daha açık görmemize yardımcı olacaktır.

EKONOMİK DURUM:

"Bir ülkede nüfus yılda bir milyon artarken, buna karşı üretim geriler, ithalat yapılamaz ve fakat en basit tüketim malları dahil hiç bir malın kıtlığı çekilmez ise, demektirki; Nüfusun önemli bir kısmı fakirleştiği için piyasadan çekilmekte, bir çok malı alamaz hale gelmektedir." (4) Evet İMF Programı doğrultusunda yönetilen Türkiye ekonomisinin son durumu en gözalıcı biçimde böyle özetlenebilir.

CUNTA VE İMF:

9 Ocak'ta İMF'ye yeni bir niyet mektubu veren Cunta yönetimi, İMF ye bağlılığını bir kez daha yineledi. Öte yandan İMF merkezi kendi uzmanları tarafından yapılan (Bazı iktisatçılarca İMF'nin özeleştirisi olarak görülen) bir araştırma yayınladı. Bu araştırmaya göre, İMF'nin dünyanın çeşitli ülkelerinde uygulanan kısa vadeli programlarının sonucu şöyle: "Üretim azalıyor, işsizlik artıyor, ancak fiatlar düşmüyor." Bu kısa vadeli programları Türkiye'de yaşadığı için sonuç bize pek yabancı değil. Yine aynı rapora göre Türkiye'ninde halen uygulamakta olduğu uzun vadeli İMF programlarınında sonuçları şöyle: "Üretim yine düşüyor, işsizlik yine artıyor, ama fiatlarda düşüş gözleniyor" " Üç ya da beş yıllık uzun dönemli program. Fiatlardaki düşüşe rağmen ekonomide bir başka önemli sorunu gündeme getiriyor: Ekonomik büyüme. Uzun dönemde sürekli üretim azalışı ve sürekli işsizlik artışı ekonomideki büyümeyi frenlediği gibi, fiatlardaki düşüş bir süre sonra nerdeyse anlamını yitiren noktalara ulaşıyor." (5) Bu konuda bir iki noktayı açmakta yarar var. Birincisi İMF raporunda değinildiği gibi Türkiye'de, üretim azalışı ve işsizlik artışı devam ediyor. Ekonomik büyüme gerçekleşemiyor. Fakat genel fiat düşüşü henüz görülmüyor. Gerçi son iki üç yada bazı dayanıklı tüketim mallarında fiat düşmesi var. Bu mallarda artan stoku eritebilmek için patronlar fiatları düşürdüler, ama halk kitlelerinin alım gücü olağan üstü ölçülerde düştüğü için, IMF raporunda belirtildiği gibi bu düşüşlerin bir anlamı kalmadı. Fiat düşüşlerine rağmen otomotiv ve inşaat sektöründe çöküntü devam ediyor. Özellikle inşaat sektörü, sanayinin çok çeşitli sektörlerinden -Demir, çelik, çimento, boya, cam, madeni eşya...- mal talep eden bir sektördür. Bu nedenle inşaat sektöründe işler kötü giderse genel sanayi sarsılır.

Zaten İMF'nin politikasının hedefi şöyle özetlenebilinir "ne oldurmak ne öldürmek" sürekli kendisine muhtaç halde bırakmak.

Bu politika ortak bazı liberal çevrelerde bile açığa kavuşmuş durumda. Yoksa tekelci çevrelerin iddia ettikleri gibi İMF'nin Türkiye ekonomisini düzeltmek sorunu yok.

Böylesi bir sonuç İMF'nin çıkarlarına ters düser.

EKONOMİK BÜYÜME SORUNU

Yeni niyet mektubu ile IMF'ye nikah tazeleyen cunta yönetimi, bu mektupta 1981 kalkınma hızının % 3 enflasyonun % 40 olacağını belirtiyor. İşçi, işveren arasında iş barışının doğduğunu bu nedenle üretimin artacağını söylüyor. Yani cunta yönetimine göre, tüm sendikal hakları elinden alınmış işçilerin zorunlu çalışmaları işbarışını (!) doğuruyormuş.

24 Ocakta T.Ü.S.İ.A.D. yayınladığı raporda 1981'de sanayii gelişmenin sıfır olacağını, genel ekonomik büyümenin D.P.T.'nin öngördüğü gibi % 3 değil % 1,6 olabileceğini belirtiyor.

Ekonomik büyüme hızından, nüfus artış hızının düşürülmesi o ülkenin net ekonomik büyüme hızını verir. Türkiye'de yılda nüfus artışı hızının % 2,5 - % 3 arası değiştiği düşünülürse.

Yukarda gelişme hızı diye verilen rakamların ne anlama geldiği daha açık anlaşılır.

Buna göre 1981 yılında Türkiye ekonomisi en iyimser hesapla yerinde sayacaktır, ortalama bir hesapla geriliyecektir. *Zaten 1976 lardan bu yana ekonomik* büyüme yerine, ekonomik küçülmeyi yaşıyoruz.

ENFLASYON

Cunta yönetiminin ekonomik çevrelerinde birde enflasyon tartışması sürüyor. 1980 de İMF ye verilen niyet mektubunda aynı yılın enflasyon oranının % 35 olacağı belirtilmiştir. Ekonomi kaptanı Turgut Özal'ın kuru sıkı iddialarına rağmen 1980 de enflasyon oranı bu rakamın çok üzerinde oldu. Özal'ın güdümündeki D.P.T. bu oranın % 80 olduğunu, tedbir alınmazsa 1981 de % 150 ye çıkabileceğini belirtti. (6) Öte yandan Ticaret Bakanlığının toptan eşya fiat endekslerine ilişkin araştırması 1980 kesin enflasyon oranını % 107,25 olarak belirledi. (7) Enflasyon hızını ne pahasına olursa olsun düşürmek isteyen Özal ve takımı, daha sert tedbirlere başvurdu. Özellikle para basımını azaltmak yoluyla son iki üç ayda enflasyon hızını % 47 ye düşürebildi. Ama ne pahasına?

Ekonomiyi dondurma felç etme pahasına. Sancılar içinde kıvranan bir adamın kafasına odunla vurup sancısını dindirmeye benziyor bu. Ama tekelci kesimler feryadı bastı, önce Eczacıbaşı Holding ardından T.U.S.İ.A.D. piyasanın yeniden canlandırılmasını (sıkı para politikasının terk edilmesini), istediler. Çünkü ekonomideki atıl kapasiteyi harekete geçirebilmek için krediye ihtiyaçları vardı (Devlet kredisine).

Cunta yönetimi, T.Ü.S.İ.A.D.'ın eğilimini benimserse 1981 *enflasyon oranının* D.P.T. tahminlerinide aşacağı düşünülebilir.

Bu konuda son olarak şu iki noktayıda hatırlatmalıyız. Birincisi Türkiye gibi ülkelerin ekonomileri enflasyon hızının sürekli artmasına uygun olarak biçimlenmiştir. İkincisi sıkı para politikası, bazı sanayii sektörlerini yıkıma götürme pahasına izlenmektedir. Ve bu sektörlerin içinde yıkıma gitmesine yerli ve yabancı tekeller tarafından göz yumulmayacak sektörler vardır. Örneğin: Otomativ sanayii.

ÜCRETLER:

Hal böyle iken Yüksek Hakemler Kurulu (Y.H.K) süresi biten toplu sözleşmeler için ücret artırımını şöyle saptıyor. İşçiler 1980 için %80, 1981 için % 30 zam alabilecekler. (8) Yukarıdaki enflasyon oranları ile ilgili gelişmelerin ışığında bu ücretler ilkeleri kapitalist sömürünün haykıran ifadesidir.

Asgari ücretler üzerine yapılan görüşmelerde devam ediyor. *1979* ' da 5400 TL. brüt olarak belirlenen asgari ücret 1979 ve 1980'de % 100' ün üzerinde enflasyona rağmen henüz yükseltilmedi. 1979'daki 5400,- TL. nin 1981'deki karşılığı 18-19000,-TL. cıvarında tutulmaktadır. Öte yandan Türk-İş'in uzmanlara hazırlattığı bir rapora göre bir işçi ailesinin aylık asgari zorunlu giderleri 20.770,- TL. tutmaktadır. Buna rağmen asgari ücret tesbit komisyonundaki Türk-İş Delegeleri asgari ücretin 10.260,- TL. olmasını önermişler ; ama komisyon bunu bile reddetmiştir. Asgari ücret terkibinde komisyon birde " yenilik" getirmiştir. Artık asgari ücretler işçi ailesinin değil sadece işçinin kendisi hesaba katılarak belirlenecektir. Kapitalist mantığa göre işçinin ailesinin diğer fertleride çalışarak geçimlerini temin etmelidirler. Ama açık işsizlerin çalışan nüfusun % 35'ine ulaştığını bildiren resmi makamlar bir yanda dururken bu kapitalist mantık nasıl işleyebilir? 5 milyonu aşkın vatandaşın kahve köşelerinde yatandaş haline geldiği Türkiye'de işçi ailesinin diğer fertleri nasıl iş bulacaktır.

Ve çalışan halkın asgari net gerçek ücretlerinde ortalama % 40 lık bir azalma olduğunu (1979-1980 arası) da eklersek çalışan kitlelerin nasıl bir sefalet çarkı içinde olduğu anlaşılabilir. (9) Cunta işçilerin yanısıra köylüleri ve esnafıda ihmal etmiyor. Ege ekici tütün piyasası 160,- TL baş fiatla açıldı. Bu yıl ortalama maliyeti 150,- TL olan tütün 100-110 TL arası bir fiatla satılacak .

Cunta yönetiminin milyonlarca köylüyü ilgilendiren diğer üretici piyasalarına da aynı ölçülerle gireceği anlaşılıyor.
Halk Bankası *tarafında küçük esnaf* ve zanaatkara açılan kredilerin faizleri % 27-30 a çıktı. Bu oranı makable şamil olarak daha önce alınmış kredilerede uygulanacak.

İŞSİZLİK:

İş bulabilen şanslıların yanında milyon*larla ifade edilebilen işsizler ayrı bir so*run. İş ve İşçi Bulma Kurumu'nun verilerine göre 1980 de işsizlik % 50 artarken işe yerleştirme % 35 açık işler %24 azalmış (10) ve yatırımların sürekli gerilediği mevcut işyerlerinin bile kapanma tehlikesi altında olduğu (TOFAŞ üretime ara verdi) bir ortamda işsizlik artışını durduracak bir umutda ufukta görünmüyor. Görünmüyor, çünkü resmi ve özel sektör çevreleri yeni yatırımlardan vazgeçip, şu andaki atıl kapasiteyi harekete geçirmeye çalışıyorlar.

KREDİLER:

Ama ekonomideki atıl kapasiteyi harekete geçirmek, 6-7 milyar dolarlık bir dış finansmanı gerektiriyor. Bütçe tahminleri 1981'de "çok iyimser" bir tahminle 3 milyar dolarlık dış yardımın (1980'in iki katı) bulunabileceğini belirtirken, T. Özal yine iyimser bir tahminle 2,5 milyar dolar kadar bulabileceğini tahmin ediyor. İyimser tahminler çünkü batılı

"Bir ülkede nüfüs yılda bir milyon artarken, buna karşı üretim geriler, ithalat yapılmaz ve fakat en basit tüketim malları dahil hiç bir malın kıtlığı çekilmez ise, demektir ki: Nüfusun önemli bir kısmı fakirleştiği için piyasadan çekilmekte, bir çok malı alamaz hale gelmektedir."

kredi kaynaklarının da 1981'de ikinci dünya savaşından sonraki en çetin bunalıma girdiği belirtiliyor. (11) Özel dış bankaların ancak eski borçları erteleyebilecekleri fakat yeni dış borç verme konusunda, Türkiye'ye pek fazla güvenmedikleri biliniyor. Devletten, devlete verilen borçlara gelince, bu alanda da durum pek parlak değil. Bu alandaki çalışmaların koordinatörlüğünü yapan Alman Maliye Bakanı Matthöfer bu yıl bu görevi yapamıyacağını açıkladı. Geçen yıl Türkiye'ye 300 milyon dolar (535 milyon DM) kredi açan Almanya, bu yıl 560 milyon DM kredi açıyor. Ama Mark değer kaybettiği için bu kredinin dolar karşılığı 264 milyon dolar.

FAİZ POLİTİKASI:

Cunta yönetiminin son üç, dört aylık sürede ekonomideki en önemli uygulamalarından biriside şüphesiz serbest faiz politikası: tasarruflara verilecek faizlerin, serbest piyasada belirlenmesi kararı, sermaye piyasasını oldukça karıştırdı. Bu kararın amacı neydi?

Bu karar büyük bankaların, banka, banker kuruluşlarına sahip sanayicilerin çıkarları doğrultusunda; küçük bankalara, özel bankerlere banka, banker kuruluşlarına sahip olmayan sanayii kesimine karşı giriştikleri bir manevraydı. Banka - sanayii kaynaşmasını sağlıyabilmiş iş çevreleri kısa vadede yüksek faiz demek olan serbest faiz politikası karşısında avantajlı kuruluşlardır. Böyle bir politikanın uygulanması küçük bankaları özel bankerleri, banka, banker kuruluşlarına sahip olmayan sanayii kesimlerini çok güç duruma sokabilirdi. Örgütlenmemiş sermaye piyasası denilen tefeci kuruluşları ve küçük sanayii kesimini hedef alan bu karar, daha yüksek bir faiz oranı üzerinde bankalar arası yeni bir centilmen anlaşmasıyla serbest faiz politikası uygulanmasına son verildi. (Büyükler küçüklere ilk raunda bir gözdağı verdiler)

Bugün başta TUSİAD ve T. Özal olmak üzere, bazı çevreler serbest faiz politikasından yana olduklarını belirtiyorlar. Bu nedenle sermaya piyasasında yeni bir kapışmanın, faiz yarışının gündeme gelmesi olası bir ihtimaldır.

Bütün bu gelişmeler ekonomide yapısal bir değişimin ifadesidir. İçte, iş çevreleri yapısal değişim istemlerinin arkasından "açık pazar" serbest döviz piyasası " gibi talepler sıralamaktadırlar. Dışta: Batının Türkiye'den asıl isteği "50 yıllık ekonomik yapıyı değiştirip, kapılarını yabancı ticarete ve yatırımlara açması"dır.
Çünkü "Türkiye batı malları için büyük bir pazardır" (13) denilmektedir.
İçte tekelleştirmeyi hızlandıracak önlemler birbiri ardına alınmakta ve ülkenin yabancı sermaye ve mallar için açık pazar haline geirilmesi için çalışılmaktadır. Bundan üç, dört yıl önce İMF'nin üst düzeydeki bir yetkilisi, Türkiye'deki sınaı gelişmeyi olumsuzluyarak, "Türkiye orta doğunun bakkalı, manavı, kasabı olmalıdır" demişti. Son iki, üç yıldır Dünya Bankasının açtığı bütün kredilerin tarımsal projelere yönelik olması bu sözleri doğrular mahiyettedir.

Son alınan ithalatta liberasyon kararı da, bu doğrultuda bir önlemdir. Liberasyon öncesi, kotalar sisteminde, kıt döviz kaynakları yerli üretim ve tüketim için öncelikle tahsis edilirken, liberasyon sistemi bu önceliği kaldırıp ihracata (ithalikamesine) hizmet edecektir.

(İthal ikamesi; sadece döviz kazanma amacına yönelik üretimdir.)

POLİTİK DURUM:

İç politikaya ilişkin gelişmeler, devletin bütün belli başlı yasalarını ve kurumlarını gözden geçirme, tekellerin yararına bu yasaları ve kurumları, yeniden oluşturma doğrultusunda gelişiyor. Şimdilik söylenen, M.G.K'ye bağlı bir kurucu Meclis oluşturulacak bundan sonra bir anayasa yapılacak, anayasa yürürlüğe girdikten sonra partilerin faaliyetleri serbest bırakılacak. Ancak bundan sonra seçim tarihleri belli olacak.

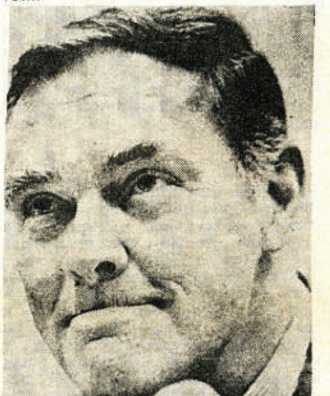
İşçi kesimine yönelik olarak 274-275 sayılı sendikalar yasasında değişiklikler gündeme geliyor. Bu konu gündeme girer girmez işverenler sendikası TİSK derhal bir yasa taslağı ile ortaya çıktı. Tekelci basının bazı kesimlerinin bile tepkisine neden olan bu taslak; işçi sendikalarını ortadan kaldırmayı hedefliyor. Cuntanın vaad ettiği parlementolu dönem için geçerli olacak olan bu taslak yasalaşırsa, sarı sendikacılık bile imkansız hale gelecek. Çünkü taslağa göre, sendika işçiye hiçbir yarar sağlamayan işçiye yük olan bir kuruluş haline gelecek. Yine işçi kesimine yönelik, işçi ikramiyelerinin yılda ikiden fazla olamayacağı şeklindeki karar yoksulluk içinde kıvranan işçi kesimine bir darbe daha vurdu. Tatil günleri yılda 6 gün kısaltıldı. M.G.K bunun yanında cumartesi günlerini yarım gün tatil haline getirerek, yıllık tatil sürelerini 26 iş günü kısaltmaya çalışıyor.

1 Mayıs ve 27 Mayıs bayram olmaktan çıkarıldı. M.G.K'nun politik amaçla yaptığı bu yasaklama işçi sınıfına politik bir darbedir. 1976'dan beri işçi sınıf her türlü güçlüğü ve baskıyı göğüsleyerek 1 Mayıs fiilen işçi bayramı olarak kutluyordu. Bundan sonra 1 Mayısı bahar bayramı olarak bile kutlamak yasak. 1 Mayıs Cuntanın işçi sınıfına karşı ortaya koyduğu politik sınıfsal kinin en açık ifadesidir. Ve tıpkı 1 Mayıs marşında söylendiği gibi "Günlerin bugün getirdiği baskı zulüm ve kandır"...

27 Mayıs'ın yasaklanması ise yine politik bir karar. 12 Mart darbesiyle devlet içinden temizlenen, özellikle 1974 krizi sonrası ekonomik gücünü yitirip geniş ölçüde proleterleşen orta sınıfın politik kültürel düzeyde son kalıntısı da böylece ortadan kaldırıldı.
Üniversiteler yasasında yapılacak değişikliğin, taslağı da yayınlandı.

Buna göre şimdiki üniversiteler arası kurulun yerini, çoğunluğu Milli Eğitim Bakanlığı temsilcilerinden oluşacak bir yüksek öğrenim kurumu (Y.Ö.K.) alacak. Böylece üniversitelerin idari özerklikleride ortadan kalkıyor. Bakanlık gerekli görürse bir üniversiteye yada fakülteye el koyabilecek. Durum bir akademisyenin mektubunda şöyle belirtiliyor.

"Kadroların dağıtımı ve yönetimi yeniden kurulucak Y.Ö.K. ye verilmekte, var olan kadrolar önce ortadan kaldırılıp, hemen arkasından var olan kurumlara dağıtılacak " "Yönetimsel özerklik buradan, bilimsel özerklik yara alacak. Biz mali özerklik kavgası verirken, daha demokratik bir üniversite savaşımı yürütürken, sonuç tümüyle ters olacak gibi" Hemen belirtmek gerekirki idari ve mali özerkliği olmayan bir üniversitede bilimsel özerklik olmasını beklemek bir hayaldir. Yine yeni üniversiteler yasasının öğrenciler için getirebileceği şeyleri tahmin etmek hiç de zor değil. Akademik demokratik mücadeleyi ortadan kaldıracak hükümlerin bir kaçı şimdiden belli. En basit olaylarda bile üniversiteden atma 5 yıl süreyli tekrar yüksek öğretim kurumuna girmeyi yasaklama vb....

DIŞ POLİTİKA:

Dış politika alanında da, hareketli günler yaşanıyor. Cunta yönetiminden bu yana ABD ile ilişkiler hızla gelişti. ABD ve T.C. Diplomatik kaynakları, ilişkileri "mükemmel" diye nitelendiriyor.
ABD'nin empoze ettiği ilk unsur Türk Yunan ilişkileri konusu Regan "Kıbrıs sorununu çözmenin zamanı geldi" derken ve bu doğrultuda dipolomatik hareketlilik artarken Türk, Yunan dış işleri genel sekreterleri 22 Mart'ta Ankara'da tekrar bir araya geliyorlar. Ve "Küçükte olsa olumlu adımlar atıldı"ğını belirtiyorlar (13) öte yandan Türkiye, Yunanistan arasındaki en önemli sorun olan Ege kıta sahanlığı kondusunda herhangi bir uzlaşma görülmüyor. Yunanistan bu konuda taviz verecek konumda değil parlamenter rejim, muhalefetin gücü, seçimlerin yaklaşması ABD, AET, arasında oynama şansı mali güçlüklerinin pek fazla olmayışı ve bu gibi nedenlerle Yunanistan'ın taviz vermesi uzak bir ihtimal.
Aynı etkenler Türkiye açısından tam ters konumda; başlıca diplomatik kaynaklar Kıbrıs ve Ege konusunda "Generallerin sivil bir hükümete kıyasla kolayca taviz vereceklerine" inanıyorlar.
ABD Türkiye ve Yunanistan'ı uzlaştırıp NATO'nun güneydoğu kanadını pekiştirmek istiyor.
Böylece Türkiye'nin askeri gücünü ortadoğuya özellikle körfez bölgesine kaydırmayı planlıyor. ABD ve diğer NATO Müttefikleri Afganistan'ın işgali ve İran devriminin bölgede yarattığı değişiklikler sonucu NATO'nun genel stratejisini değiştirmeye çalışıyorlar. Bu değişikliklerin özü emperyalist ülkelerin enerji kaynaklarını korumak, daha açık bir ifade ile orta Doğu'daki petrol üretimini ve ulaşımını korumak bu değişikliğin Türkiye'ye yüklediği rolü iki NATO görevlisi general şöyle anlatıyor. "Türkiye Orta-Doğu'ya yönelik tehdidin karşısında ve kanadında yer alan yegane NATO ülkesidir. Bölgeye yönelik hiç bir dost veya düşman planı Türkiye'nin taşıdığı her türlü potansiyeli hesaba katmadan geliştirilemez ve uygulanamaz" " Türk Silahlı Kuvvetlerinin Modern techizata, araca, gerece ihtiyacı vardır. NATO bunları süratle sağlamaldır. Türkiye'nin alt yapısı hava alanları, limanları, haberleme teşkilatının modernizasyonu gibi konularda, Nato'nun katkıları olabilir. "(NATO Güney Doğu Avrupa Müttefik Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Sedat Güneral)

Cumhuriyet muhabirine demeç verirken kimliğinin gizli tutulmasını isteyen Brüksel'de Nato karargahında üst düzeydeki bir batılı generalde şöyle diyor:"Yeni strateji Türkiye'nin katkıları olmadan düşünülemez Türkiye olmaksızın bu stratejinin geliştirileceğini düşünülemez . Türkiye olmaksızın bu stratejinin geliştirileceğini düşünemiyorum" Aynı yetkiliye göre Türkiye'nin yeni stratejiye katkısı yanlız bölgeye yenimüdahale halinde "Geçiş kolaylıkları" ile sınırlandırılamaz. "Eğer böyle düşünürseniz konuya tek açıdan yaklaşmış olursunuz. Asıl önem taşıyan Türkiye'nin buna uygun olarak alt yapısını geliştirmesidir. Şimdilik öncelik verilmesi gereken ivedi iş budur." diyen general hazretleri şöyle devam ediyor. "Türkiye'nin daha çok şey öğrenmesi gerekiyor. Biraz öğütleri dinlemesi lazım. Öğüt dinlemek sanıldığı kadar sakıncalı bir şey değil."

Bunlara bağlı iki gelişme daha Türkiye'nin Suudi Arabistan'a yönelik ekonomik ve askeri işbirliği gerişimleri ki, bu işin arkasında kesinlikle Federal Almanya vardır. İç Muhalefet nedeniyle Suudi Arabistan'la (Genelde Orta Doğuyla) kurmakta güçlük çektiği askeri ve ekonomik ilişkileri, Türkiye vasıtasıyla yürütmeyi planlamaktadır. Birde Irak'ın Türkiye'ye yönelik çok yönlü işbirliği gayretleri tabloya eklenince Türkiye'nin başına örülen çorap daha açık bir şekilde ortaya çıkıyor.

Dışta emperyalistler, içte onların işbirlikçileri Türkiye'yi orta doğu'da Uluslararası emperyalizmin faşizmin ve gericiliğin bekçi köpeği haline getirmeye çalışıyorlar. Generallerimiz bu konuda istekli olabilirler, ama Türkiye halkı böyle bir görevi asla kabullenmeyecektir.

DİP NOTLAR:

(1) - T.Özal 7.2.1981 Tercüman
(2) - K. Evren 28 Mart Manisa konuşması.
(3) - Financial Times Ocak sayısı 11.1.1981 Cumhuriyet'ten
(4) - T.Erel 28.3.1981 Milliyet
(5) - Y. Doğan 12.3.1981 Cumhuriyet
(6) - 28.11.1980 Cumhuriyet
(7) - 30.1.1981 Cumhuriyet
(8) - 26.3.1981 Milliyet
(9) - Aralık 1980 Cumhuriyet
(10) - Aralık 1980 Cumhuriyet
(11) - Tıme
(12) - 19.3.1981 Tercüman
(13) - 23.3.1981 Milliyet

duisburg

Faşistler Türkiye'de olduğu gibi, buradada saldırılarını sürdürüyorlar. Emeğe, emekçiye, demokrasiye, halkların kardeşce bir arada yaşamasına düşman olan faşizm yapısı gereği sürekli yalana, kaba kuvvete baş vurmak zorundadır.

Özellikle son dönemde Avrupa'daki anti-faşist güçlerin faşist cuntaya ve kanlı uygulamalarına karşı yürüttükleri kampanya faşistleri son derece rahatsız etti.

28.2.1981 tarihinde Duisburg Burghausen'daki derneğimiz yakınlarındaki bir kahvehane faşistler tarafından düğün bahanesi ile kiralanmış, bu arada üyemiz iki işçiye bıçakla saldırılmıştır. Gözü dönen faşistler 25-30 kişilik bir gurup halinde derneğimize gelerek "Burghausen'a komünistleri yok etmeye geldik, Komünistler ortaya çıksın. vs." küfürlerle saldırmışlardır. Orada bulunan arkadaşlarımız tarafından gerekli dersleri verilincede, polise müracaat etmişler, derneğe gelen polisler derneği altını üstüne getirerek ve üç arkadaşımızı tutukluyarak, faşist-polis işbirliğinde üzerlerine düşen görevi eksiksiz yerine getirmişlerdir.

Daha sonra iki arkadaşımız serbest bırakılmış, bir arkadaşımız hala tutuklu bulunmaktadır. 2.3.1981 tarihli "Tercüman"gazetesinin bu olayı - Komünistler düğün bastı. Vatandaşlarımızı yaraladı. - şeklinde çarpıtmasını ise Tercüman gazetesinin yayın ahlakına ve yapısına uygun buluyoruz.

Faşistler olayın ertesi günü derneğe gelmekte olan bir arkadaşımızı arabayla ezmeye çalışarak saldırılarını sürdürmüşlerdir.

Bize yollanan bu çağrıyı aynen yayınlamayı devrimci bir görev biliyoruz.

Dünyanın tüm özgür insanları, ilerici ve demokratları sizlere sesleniyoruz!
12 Eylül 1980 tarihinde Türkiye'de meydana gelen askeri darbeden sonra Kürdistan'ın Türkiye parçasında yapılan uygulamalara bir yenisi daha eklenmiş bulunmaktadır. Sömürgeci T.C. devleti dışarıda yaptığı insanlık dışı katliam ve uygulamaları hapishanelerde de aynen uygulamaktadır.

Son olarak Diyarbakır hapishanesinde bulunan Kürt tutuklulara karşı bir operasyona girilmiş ve bunlardan 13 tanesi "ölüm hücreleri"ne alınmıştır. Bu insanlardan hiç bir haber alınamamaktadır. Ve bu insanların hayatlarından endişe edilmektedir. Aldığımız bilgilere göre ancak bunlardan 3 tanesinin ismini öğrenmiş bulunmaktayız. Bu kişiler; Mümtaz KOTAN, Nazif KALELİ ve Paşa UZUN'dur. 1942 Muş doğumlu olan Mümtaz KOTAN avukat olup, "Ankara Çağdaş Hukukçular Derneği" üyesi idi. 17 Nisan 1980 hiç bir suç isnadı gösterilmeksizin göz altına alınıp, hemen tutuklanmıştı. Bu nedenledir ki, bugüne kadar henüz kendisi hakkında hiç bir dava açılmamıştır.
Bu insanlık dışı uygulamalara karşı çıkmak, başta Av. Mümtaz KOTAN olmak üzere diğer "ölüm hücreleri"ne alınan insanların hayatlarını kurtarmak insani bir görevdir. Bu insani görev için hepinizi protestoya davet ediyor, olay karşısında sesinizi yükseltmenizi istiyoruz.

I.A. DENGE KOMAL
Ober str. 42, 42 Duısburg 1

hattingen

Bizler Hattingen'de Devrimci Yol ve Halkın Kurtuluşu sempatizanları olarak birlik oluşturduk. Birliğimiz şu temellerde gerçekleşti.

- Faşist saldırılara karşı güçlü bir eylem birliği

- Devrimci demokrat kitleyi bir dernek çalışması içinde birleştirmek için çalışmak.

- Buradaki anti-faşist eylemlere daha güçlü bir şekilde katılabilmek. Buna bağlı olarakda

- Türkiye'deki emekçi halkın verdiği, bağımsızlık demokrasi mücadelesine daha fazla katkıda bulunabilmektir.

Bizce, güçlerin birleştirilmesi, ortak mücadele vazgeçilmez doğru bir karardır. Bu gün en geniş emekçi halkın istediği tek, tek bölgelere özgü birlikler değilde, genel olarak Türkiye çapında devrimci demokratların birliği istenmektedir.

fransa

Konfeksiyon emekçilerinin mücadelesi yükseliyor
Türkiyeli konfeksiyon emekçilerinin oturma çalışma kartı alma yolundaki mücadeleleri bir yılı geride bırakmıştır. CFDT sendikası ile birlikte başlattığımız oturma çalışma kartı alma mücadelesi diğer milliyetlerden emekçilerinde katılımıyla enternasyonalist bir nitelik kazanmıştır. Yeni iş sezonunun başlaması ile birlikte sorunlarımıza genel bir çözüm yolu bulmak ve

1 - Maaş bordrolarının düzenli tutulması
2 - Haftada 40 saat ve 5 iş günü çalışmanın her atölyede uygulanması
3 - Tüm konfeksiyon emekçilerin 3000 F.F. dan aşağı olmayan ücret ödenmesi
4 - Fazla çalışma (mesai) için zamlı ücret ödenmesi
5 - Yılda bir ay ücretli iznin kabul edilmesi için

5 Mart 1981 Perşembe akşamı konfeksiyon emekçileriyle bir kez daha bir araya gelindi. Türkiyeli ve diğer milliyetlerden emekçilerin katılım ve tartışmaları sonucu yukarıdaki istemler doğrultusunda bir kampanya başlatıldı. Buna bağlı olarak 16 Mart pazartesi günü için yürüyüş kararı alındı. Yürüyüş günü emekçiler Sentier metrosunda toplanarak patronlar sendikasına kadar yürüdüler. Yürüyüş esnasında ekonomik demokratik sloganların yanı sıra Türkiye'deki faşist cuntayı lanetleyen sloganlarda atıldı.

Konfeksiyon emekçilerinin bir yılı aşkın süredir vermiş oldukları mücadele sonucu % 90 Türkiyeli emekçi oturma ve çalışma kartlarını almış bulunuyor. Geriye kalan emekçileri dışlamamak için bir toplantı yapma kararı alındı. 5 Nisan pazar günü yapılan toplantıda içeriye dosya verdiği halde kart alamamış emekçilerin ve 1 yıllık kart almış olan emekçilerin süreleri dolduğu zaman 3 yıllık kartların zorluk çıkarılmadan verilmesi talepleri doğrultusunda mücadele biçimleri gündeme getirilmesi amacıyla bir komite oluşturuldu. Bu komite 12 Nisanda çeşitli mücadele biçimlerini tartışmak üzere konfeksiyon emekçileriyle bir toplantı yapma kararı almıştır.

IRKÇILIĞA KARŞI YÜRÜYÜŞ

Barre-Bonnet-Stoleru kanunları çıkarılarak göçmen işçilere karşı gündemde olan uygulamalar daha da çoğalıyor. Fransa'da seçimlerin yaklaştığı şu günlerde hükümetin ve bir kısım partilerin ırkçı polikaları göçmen işçilere karşı daha da gelişti. İşsizliğin ve krizin nedeni olarak göçmen işçiler gösterilmekte ve krize çözüm olarakta göçmen işçiler ve aileleri geri yollanmak istenmektedir.

Bunun dışında işçi sınıfının partisi olduğunu iddia eden Fransız Komünist Partiside göçmen işçilere karşı kampanyalar açıyor. Bu şekilde Fransız - göçmen işçileri birbirine kışkırtarak sömürülerini sürdüren hükümetin ve patronların politikasına alet oluyor.

Göçmen işçilere karşı geliştirilen bu ırkçı kampanyaları ancak Fransız ve göçmen işçilerin birlikte mücadelesi bozabilir.

- Göçmen işçilere karşı çıkarılan ırkçı kanunlara karşı,
- Irkçı kontrollere, sınır dışı etmelere, oturma ve çalışma kartlarının uzatılmasında gösterilen zorluklara karşı,
- Sınırlamalara, her türlü ırkçı ve faşist hareketlere karşı,
- Özgürlüklerin korunması için,
- Fransız - göçmen işçilerin eşit haklara sahip olması için,

4 Nisan 1981, Cumartesi günü ATT (Türkiyeli İşçiler Derneği) olarak düzenlenen yürüyüşe katıldık. Yürüyüşe katılan onbinlerce Fransız-göçmen emekçiler hep beraber göçmen işçilere karşı çıkarılan ırkçı kanunları protesto ettiler.

Türkiyeli emekçilerde düzenlenen bu yürüyüşe kalabalık bir kitleyle katılarak, hem ırkçı kanunları hem de Türkiye'deki faşist cuntayı yeren sloganlar attılar. Bu arada Türkiye'deki faşist cuntanın *yüzünü teşhir* eden konuşmalar yapıldı. Devrimci marşlar söylendi. Fransız hükümetinin yabancılar politikası kitleye anlatıldı.

Yaşasın Enternasyonal dayanışma!
Gücümüz tüm milliyetlerden işçilerin birliğidir!

köln

- 5.4.1981 Pazar günü derneğimizde genel kurul toplantısı ile seçim yapılacak...
- Almanya turnesine çıkartılan dansözlü, dümbelekli konserler veren Ferdi Tayfur aracılığı ile, kendisinin subay olduğunu söyleyen bir kişi Karakuvvetlerine bağış diyerek para topluyor.
- 7.3.1981 Cumartesi günü Köln Konsolosluğu önünde Amnesty I.' lin insiyatifinde bir protesto yapıldı, yaklaşık 50 kişinin bulunduğu Türklü, Almanlı gurup daha sonra çevrede ufak bir yürüyüşle faşist cuntayı protesto etti.
- Havaların düzelmesi ile Türk vatandaşlarının çok olduğu yerlerde bildiri dağıtılmaya başlandı, aynı zamanda iyi konuşan arkadaşlar halkla konuşmaya tartışmaya başladı, açık havada yapılan bu eylemler halklan belirli bir yakınlaşma sağlıyor.

Köln, Devrimci İşçi Derneği

KÖLN FORD İŞLETMESİNDE SENDİKAL ÇALIŞMALAR

Federal yasanın öngördüğü her 3 yılda bir yapılması gereken İŞÇİ TEMSİLCİLİĞİ Seçimleri, Köln Ford işletmesinde de haraketliliğini göstermeye başlamış bulunuyor.

Bundan bir süre önce sendika temsilcileri toplantısında alınan karar IGM'nin görüşü; (Demokratik bir seçim sistemi) "şahsı seçme" oybirliğiyle kabul edildi.

Bu karardan, rahatsız olan Türk ve Alman faşistleri birleşerek Seçim kuruluna bir liste verdiler ve bundan dolayı şahsi seçim kararı bozularak yine eski sisteme "Liste seçimi" sistemine dönüldü.

7 Liste halinde 6.4.1981 - 9.4.1981 tarihleri arasında seçim yapılacak.

Giderek artan sorunlarımızı çözümlenebilmesi için, biz bir gurub devrimciler olarak IGM sendikasının 3nolu listesini destekliyoruz.

ULM YÜRÜYÜŞÜ

Ulm faşist ve gerici güçlerin Almanya'da en etkin oldukları yörelerden biridir. Cunta sonrası dönemde yurtdışında yeniden canlandırılmak istenen faşist güçler bunun ilk örneklerinden birini de Ulm'da verdiler. Yurtdışındaki antifaşist güçlere karşı cuntanın sivil faşistleri devreye sokma çabasının ürünü olan 28 Şubat'taki "hilal gecesi" devrimcilerin çabasıyla büyük ölçüde teşhir ve tecrit edilmiştir.
Gecenin yapılacağı haber alınınca ilk önce Türkiyeli gruplara çağrı yapılarak bir miting ve yürüyüş komitesi oluşturuldu. Bu arada şehir mahkemesinden gecenin faşist karakteri nedeniyle yasaklanması istendi. Bunun gerçekleşmemesi üzerine Alman kuruluşları ve kişilerle ilişkiye geçildi. SPD, İG-Metall, DGB, KABD gibi örgütler, papazlar, kilise ve bazı kişilerle birlikte Ulm'daki antifaşist Alman Kamuoyu harekete geçirildi.
Yürüyüşe 700 kişilik bir topluluk katıldı. Devrimci ve demokratik sloganlar atıldı. Yürüyüş öncesi ve sırasında almanca, türkçe bildiriler dağıtıldı. Yürüyüş olaysız bir şekilde bitirildi. Yürüyüşün yarattığı etkiyle faşistlerin gecesine 100-150 kişilik bir topluluk geldi. Çalışmalar ve yürüyüş Ulm kamuoyunda çok olumlu bir hava yarattı. Bölgede yayınlanan bütün gazeteler yürüyüşe geniş yer verdiler. SPD Ulm örgütü adına yürüyüşte bir konuşma yapan Rolf Dick, Türkiyeli demokratlarla birlikte faşizmin ortaya çıktığı her yerde, ona karşı savaşmak gerektiğini söyledi.

alzey

Bir yıldan beri örgütlü olduğumuz Alzey'de, çalışmalarımız gittikçe rayına oturuyor. Bu çalışmalar iki ana noktaya ayrılabilir:

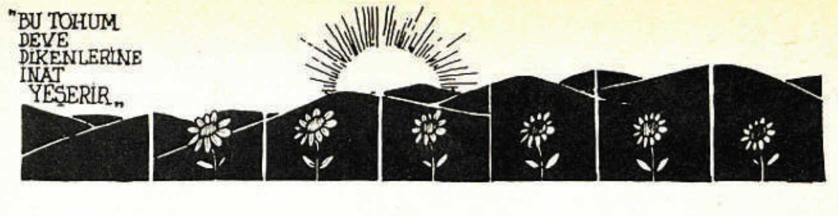
- Türkiyelilere dönük devrimci mücadele
- Almanlara dönük ilişkiler

Türkiyelilere dönük çalışmada önümüze çıkan en önemli engel teorik zayıflık, buna bağımlı olarak siyasi sorumluluğun az olması idi. Dernek içinde pratik işler, daha fazla iş yapabilecek kişi olmasına rağmen az sayıda kişinin üzerinde idi. Bunun önüne geçebilmek için tekrar işbölümü yapıldı. Şimdi tüm eksikliklerine rağmen pratik işler daha kollektif hayata geçrilebiliyor.

Diğer taraftan eğitim çalışmasına hız verildi. Bir eğitim gurubu kuruldu, bu arkadaşlar kendilerini yetiştirmek için ortak çalışıyorlar. Dernekdeki eğitim çalışmaları sürüyor.

Almanlarla olan ilişkilere gelince, Almanlarla ilgili çalışmalarda amaç; bir taraftan bizlerin ekonomik-demokratik mücadelesinde ortak çalışmak diğer taraftan Türkiye'deki politik gelişmeler üzerine kamuoyu yaratmak ve Almanları faşist cuntaya karşı harekete geçirebilmektir. Alzey'de çeşitli Alman gurupları ve demokratlarıyla ilişkiye geçildi, onlara cuntanın gerçek yüzü anlatıldı, şehir merkezinde sergi açıldı, Almanca bildiri ve broşürler dağıtıldı.

Bu arada DGB ile bir toplantı düzenlendi bu toplantıda arkadaşlar DGB'nin temsilcilerine çeşitli sorular yönelttiler. Toplantı sonunda DGB ile ilişkilerin sürekli kılınması kararlaştırıldı. Buna bağlı olarak Alzey'de bizim katkımızla DGB ile birlikte bir danışma bürosu kurulacak. Ayrıca Worms'da bizimle beraber işçi sorunlarının tartışılacağı bir büyük toplantı düzenlenecek.

Kızıldere Şehitleri Anıldı

Ülkemizdeki devrimci mücadelenin önemli bir dönüm noktası olan Kızıldere katliamı Almanyanın çeşitli yerlerinde düzenlenen toplantılarda anıldı. 9 yıl önce 30 Mart 1972 de Kızıldere köyünde 10 devrimci önder askeri birlikler tarafından kuşatılmışlar, teslim alamayarak, çarpışarak şehit olmuşlardır. Mahir Çayan, Cihan Alptekin, Saffet Alp, Ertan Saruhan, Hüdai Arıkan, Ömer Ayna, Sabahattin Kurt, Nihat Yılmaz, Ahmet Atasoy, Kazim Özüdoğru kahpece şehit edilişlerinin 9. yılında devrimci görevlerimiz doğrultusunda anıldılar.
Augsburg, Hannover, Gelsenkirchen, Hollanda, Karlsruhe, Berlin, Frankfurt, Ulm, Lüdenscheid'da geceler yapıldı. Ayrıca Almanyanın ve Avrupanın çeşitli yerlerinde ki derneklerimizde genel toplantılar yapıldı. Gecelere halk ozanları, folklor gurupları tiyatrolar iştirak etti. Dernek toplantılarında hareketin siyasi sorunları tartışıldı. Gecelerde ve toplantılarda, merkezi ortak bildiri okundu.

Kardeşler, Bugün 30 Mart 1972 Kızıldere olayının 9. yıldönümü. Bugün Kızıldere'de katledilen 10 şehidin anısı önünde saygıyla eğilirken yakın geçmişe bir kez daha göz atmak, yakın geçmişi tekrar değerlendirmek görevimizdir. Türkiye sınıf-
lar mücadelesinde bir dönüm noktası olan Kızıldere bu gün Türkiye'deki ve F. Almanya'daki mücadelemize ışık tutuyor. Ve biz bu vesile ile bugüne ve geleceğe ilişkin görevlerimizi tekrar hatırlatmak onları halk kitlelerine maletmek çabası içindeyiz.

Kızıldere şehitleri Türkiye'de işçi sınıfının yolunda verilen, sosyalizm uğruna verilen bir mücadelenin önderleri idiler. Kızıldere şehitleri Türkiye'de Egemen Sömürücü Güçlerin baskısına, zulmüne ve sömürüsüne karşı, onların devletine karşı, halkın iktidarı için savaşıyorlardı. Bu amaç uğruna, bu bilinç ve bu inanç uğruna, savaşan bu savaşta şehit olan insanlar elbette metafizik bir anlayışla, ölüm edebiyatı ile anılamazlar. Onların anılmaları elbette bu günkü ve gelecekteki görevlerimiz ile bağlantılı olarak ele alınmalıdır.

12 Mart 1971'de 4 faşist general verdikleri bir muhtirayla ülke yönetimine el koyarak yoğun bir baskı ve terör kampanyası başlatmışlardı. Muhtıranın iki amacı vardı: Siyasi planda 1960 lardan beri hızla gelişen gençlik-işçi-köylü-memur, tüm halk hareketlerini bastırmak, bu hareketleri belirli bir merkezde örgütleyip geliştirmek için çalışan, halkın mücadelesine önderlik eden devrimci hareketi boğmak. 12 Mart muhtırasının ekonomik amacı ise ülkemizdeki soygun ve sömürüyü artırmak, iktisadi bunalıma düşen tekelci sermayeyi bunalımdan kurtarmak, tekelci sermayenin devlet içindeki gücünü pekiştirmek, devlet içindeki faşist kurumlaşmayı hızlandırmak.

Bugünde ülkemiz, ağır bir baskı, terör, zulüm, sömürü, soygun düzeni altında inliyor. Bugün halkımız tarihinin hiçbir döneminde görmediği vahşi bir yönetim altında. Bugün devrimciler, resmi devlet politikası haline gelmiş bir işkence salgını altında. Ülkenin her yerinde, faşist yönetime muhalefet eden her politik akıma karşı yaygın ve sistematik bir işkence salgını vardır. 25'in üzerinde insan işkencede öldürüldü, yüzlerce yurtsever adına operasyon denilen sokak katliamlarında kurşunlandı, idamlar, idam kararları ve idam istemleri giderek artıyor ve artacak.

Bütün bunlar niçin?

Bütün bunlar tekelci sermayenin halkı istediği gibi soyabilmesi için. Bütün bunlar Türkiye Halkını siyasi kölelik rejimine, faşizme baş eğdirebilmek için. Bütün bunlar emperyalizmin Türkiye'yi Orta Doğuda bir piyon olarak kullanabilmesi için.

Ve tüm bunlara karşı devrimcilerin görevi elbetteki direnmektir. Ama başkalarının yaptığı gibi lafla değil gerçekten direnmek. Halkın içinde, halkın önünde tüm varlığı, tüm gücüyle, bütün yolları deneyerek, hiçbir mücadele biçimini ihmal etmeden.
Emperyalizm-Tekelci Sermaye ve onların kuklası faşist generaller çetesi kendi düzenlerinin selameti için bütün yolları deniyorlar. Faşist ideolojiyi, şövenizm ve çeşitli kılıflar altında yagınlaştırmaya çalışıyorlar faşist propagandalarla halkı aldatmaya, yanıltmaya çalışıyorlar. Bütün bunlara karşı tüm demokratlar, sosyalistler devrimci ve demokratik ideolojilerle bu propagandalara karşı mücadele etmelidirler. Ancak faşist yönetim gücünü asıl halk üzerinde uyguladığı yoğun baskı ve terörden alıyor onun asıl dayanağı budur. Faşist yönetim silahların gölgesinde ayakta durmaktadır. Böylesi bir durumda devrimcilerin görevi çok açıktır:
Demokratik muhalefet silahlı mücadele temelinde aktif bir savunma çizgisi izlemelidir.
Bugün ülkemizde anti-faşist mücadelenin genel sorunu olan birlik sorunu, cepheleşme sorunu bu çerçeve içerisinde ele alınmalıder.

Silahlı mücadeleyi dışlayan ve erteleyen mücadele ve birlik anlayişları faşizme karşı mücadelenin en önemli cephesini tayin edici cepheyi boş bırakmakta, sınıf mücadelesinde inisiyatifi cuntanın eline vermektedir. Böyle bir mücadele anlayışı demokrasiyi ve devrimi somut bir hedef olarak değil uzak bir hayal olarak görür. Böyle bir mücadelenin yeniygiye mahküm olduğunu belirtmeye gerek yok.

Ancak silahlı mücadele esas alınarak sürdürülecek bir anti-faşist mücadele anlayışı içinde zafer şansını taşır. Bu şans bugün için zayıf olabilir. Ama halkın temel stratejik hedefine, özlemimine uygun düştüğü için zaman böylesi bir mücadele anlayışının lehine işleyecektir. Öte yandan ülkemizde bazı siyasal gruplar sözde silahlı mücadeleyi redetmemekte ama henüz yeterince örgütlenemedikleri için silahlı mücadeleyi ertelediklerini söylemektedirler. Bizim açımızdan böylesi bir anlayış mazur görülemez. Bu objektif olarak bir bahaneden başka bir şey değildir. Çünkü bir mücadelenin örgütlenebilmesi ancak o mücadelenin içinde gerçekleşebilir. Devrimci şiddete başvurmadan devrimci şiddeti uygulayacak örgüt nasıl yaratılabilinir? Bu düşünceyi savunanlar olguları birbirinden kopuk olarak gören metafizik bir anlayışa sahiptirler, objektif konumlarıda kavgadan kaçmaktan başka birşey değildir. Birde güncel anti-faşist mücadelenin içinde hiçbir iddia taşımayan ve 12 Eylül fırtınası geçinceye kadar bir köşeye çekilip ondan sonra tekrar ortaya çıkmayı planlayanlar var. Ülkemizin tarihinde hemen herkes bu yıllanmış pasifizmi, revizyonizmi iyi tanır. Onlar bugün 12 Eylül cuntasına faşist demeye bile çekinmektedirler. Hemen hatırlatalımki 12 Eylül fırtınası öyle kısa sürede geçecek bir fırtına değildir. Sindikleri köşede ellerini ovuşturarak faşist cuntanın devrimcileri katletmesini seyredenler, sonunda meydanın kendilerine kalacağını sananlar ağır bir yanılgı içindedirler. Çünkü devrimci mücadelenin asıl kaynağı ülkemizde her geçen gün keskinleşen sınıflar mücadelesinin bizzat kendisidir. Ve bu mücadele keskinleşip sertleştikçe pasifizme ve revizyonizme hayat hakkı yoktur.
Ve hemen belirtelimki cunta bütün propagandalarına rağmen, bütün gövde gösterilerine rağmen göründüğü gibi güçlü değildir. Ve faşizm ergeç yıkılacak, ama halkın örgütlü, devrimci girişimi ile yıkılacaktır. Ve biz yurtdışındaki ilericiler, devrimciler Türkiye'deki mücadeleye tüm gücümüzle katılmak, yardımcı olmakla yükümlüyüz.
30 Mart'ta biz yurtdışındaki devrimcilere düşen görevleride tekrar ele almamız gerekmektedir.

Yurtdışındaki devrimci hareket bu güne kadar küçümsenmeyecek bir mesafe katetmiştir. Türkiye üzerindeki ölü sessizliği yırtılmış, cuntanın faşist karakteri dış dünyada tartışılır hale getirilmiştir. Türkiye üzerine yürütülen demokrasi edebiyatı noktalanmıştır.

Siyasi hareket halk saldırıya uğrarken çeşitli bahanelerle bir kenara çekilip bu saldırıların geçmesini bekleyemez, sözünün eri ise halkın en önünde savaşa katılır. İşte Kızıldere şehitleride bunu yaptılar. 12 Mart döneminde verilen mücadelenin anlamı bu idi.

Ve açlık grevi eylemi bu alanda bir dönüm noktası, önemli bir başarıdır. Fakat bunlara bakıp avunamayız. Bu gün önümüzde çok daha önemli görevler bizleri beklemektedir. 30 Mart yeni görevlerimizi değerlendirmek için uygun bir vesiledir. Kızıldere şehitlerimizin sınırsız bir fedakarlık ve özveri ruhu bizlere her an örnek olsun.

Görevlerimizin ilki faşist cuntanın yurtdışına yönelik propagandasını etkisiz hale getirmektektir.

Yurtdışında özellikle tekelci sermaye tarafından finanse edilen Türk gazeteleri ve Konsoloslukları tarafından örgütlenen bu propaganda sürekli olarak yurtdışındaki ilerici ve devrimcileri "bir avuç" gösterebilmek için çırpınmaktadır. Ama daha çok kısa bir süre önce Frankfurt'ta yapılan anti-faşist eylemde 10.000'in üzerinde insan cuntayı protesto etti. Güneş çamurla sıvanamaz, gerçekten bir avuç olan Türkiye'de iktidarı gaspetmiş olan üniformalı haydutlardır.

Ama hemen belirtelimki Almanya'daki antifaşist potansiyel yanında Frankfurt'ta yürüyen kitleyi asla yeterli bulmuyoruz. Geniş kapsamlı ve kalıcı bir eylem birliği doğrultusunda yapılacak çalışma Frankfurt'taki kitlenin birkaç katını cuntaya karşı harekete geçirebilir. Önümüzdeki önemli görevlerden birisi böyle bir eylem birliğini hayata geçirmektir, ve devrimciler bu görevi önümüzdeki aylarda şimdiye kadarki deneyimlerinide ışığında ele alarak gerçekleştirmeye çalışacaklardır. Önümüzdeki dönemde cunta ülkemizde yeni idam kararları gündeme getirecektir. Şu anda görülmekte olan davalarda 164 idam istemi yer almaktadır. Yeni açılacak davalarda bu sayının bine yaklaşacağı söylenebilinir. Sadece Devrimci Yol'dan 400'e yakın arkadaşında yeni bir kampanya zorunludur. Öte yandan cunta yurtdışındaki ilerici ve devrimcilere gözdağı verebilmek için vatandaşlıktan çıkartma uygulamasına başlamıştır. Buna karşıda sessiz kalmamak zorundayız. Cuntanın dünya kamuoyu önünde teşhiri ve tecriti önümüzde duran sürekli bir görevdir. Ülkemizde her çeşit baskı ve teröre rağmen, her türlü yokluğa, acıya, çileye rağmen faşist cuntaya başeğmeyen, cuntaya karşı mücadeleyi sürdüren devrimcilere maddi olarak yardımda bulunmak en önemli görevimizdir.
Önümüzdeki büyük görevlerin ve fedakarlıkların övüncüyle 30 Mart Kızıldere şehitlerini ve ülkemizde faşizmin kahpe karanlığına karşı aydınlık bir Türkiye için kahramanca direnen devrimcileri saygıyla anarız.

Sözlerimizi Herne'den bir işçi arkadaşın dizeleri ile bitiriyoruz.

Bir gövdedir Türkiye,
Ve bağrında
Sakin sakin çarpan
Koca bir yürektir FATSA.
Ağlayan analar gitti çocuklarınız
Göçtü evleriniz,
Ama çarpıyor hala yürek.
ÇORUM gece yanar
Kanar gündüz,
Ama dimdik ayakta!
Halkın yüreği kanayabilir
Ama asla ölüme dek değil...

On'lar Yaşıyor

PARİS

12 Mart ve Kızıldere'yi unutmayan halkımız ON'ların açtığı devrim yolunda ilerleyen devrimciler her yerde olduğu gibi 30 Mart'ta Paris'te de biraraya geldiler.
Saygı duruşuyla başlayan geceye 300ün üzerinde anti-faşist katıldı. 30 Mart'ın önemini belirten konuşmanın ardından, koro devrimci marşlar söyledi. Şiir ve halk ozanlarından sonra 1971 den günümüze kadar Türkiye'nin içinde bulunduğu siyasi ve ekonomik kriz, devrimci mücadeleyi içeren bir konuşma daha yapıldı. Konuşmacı arkadaştan sonra halk ozanı arkadaşlar devrimci marşlar söylediler.

Gece boyunca, Türkiye'deki faşist Cunta'yı lanetleyen sloganlar atıldı. Panolarla Türkiye'deki işkence ve katliamlar sergilendi. Açılan pankartlarda "Cuntacı generallerde Şahın yanına" "Faşizm yenilecek, Halk kazanacaktır" "Kahrolsun Faşist Cunta" yazılıydı.

BRAUNSCHWEİG:

28 Mart 1981 Cumartesi günü Kızıldere Şehitleri Braunschweig'de coşku ile anıldı.
Geceye katılan ozanlardan Ufuk, Zamani ve Kemteri okudukları türkü, şiir ve ağıtlarla bizlere şehitlerimizi bir kere daha hatırlatıp, onların ölümsüz anılarını bir kez daha tazelettiler. Konuşan arkadaşlarımız, kızılderelerin hamasi ölüm edebiyatı ile anılmaması gerektiğini, Kızıldere Direnişinin, önümüzdeki zorlu dönemdeki mücadelelerde de, Devrimci Yolumuza ışık tuttuğu ölçüde, daha ölümsüzleşeceğini vurguladılar.
Programda yer alan Çocuklar korosu, söylediği Kızıldere türküleri ile ilgi topladı.
Daha sonra gösterilen film ve sahneye konulan tiyatro (pandomim) ilgi ile izlendi.
Alman Öğrenciler Derneği ve Endüstri din adamları cemiyeti de gecemize çağrı yapıp, çağrı Braunschweig basınında yer almasına rağmen, alman anti-faşistlerinin katılımı yine azdı.
800 den fazla kişinin katıldığı anma gecemiz, önemsiz sayılabilecek bazı teknik eksiklikler hariç, olumlu idi. Kızıldere Şehitleri, şehrimizde ayrıca toplantılar, afişlemeler, yazılamalar ile anıldı.

BERLİN

30 Mart 72 Kızıldere şehitlerini anma gecesi için yapılan geniş ajitasyon ve propaganda çalışmaları sonunda, Berlin'de yaptığımız "Kızıldere'yi anma gecesi" beklenenin üzerinde kitle katıldı. Yaklaşık 1.800 kişinin katılımıyla şehitlerimiz anıldı ve faşist cunta bir kez daha lanetlendi. Ozan ve konuşmacı arkadaşlarımız, yaptıkları konuşmalarda yurt dışında faşist cuntayı teşhir etmek için üzerimize düşen görevlerin önemini vurguladılar. Bazı eksiklerimize rağmen gecemiz olumlu geçti ve kitlenin beğenisini kazandı.

Halkımızın bu geniş katılımı, faşist cuntanın, yurt dışında borazanlığını üstlenen basın-yayın ve konsoloslukların yalan ve demogojilerinin boşa çıkışının en iyi kanıtı oldu.

HESSEN-FRANKFURT

Mahir Çayan ve 9 arkadaşını Kızıldere'de katledilişinin 9. yıldönümü anıldı. Bölgemizde altı binin üzerinde günün önemini belirten bildiri dağıtıldı. 4.4.1981 tarihinde Frankfurt'da bir anma gecesi düzenlendi. Geceye Frankfurt ve çevresinden 900 civarında kişinin katılımı sağlandı. Anma gecesinde Kızıldere ve Türkiye'deki son gelişmeler üzerine konuşma yaıldı. Ozan arkadaşlar ve koro devrimci türküler söyledi. Halk oyunları sergilendi, dia gösterildi........

ULAŞ, SALZGITTER'DE ANILDI.

22 Şubat 1981 günü düzenlediğimiz halk gecesi ile Türkiye halklarının yiğit evladı, Ulaş Bardakçı'yı bir kere daha andık. Gecemize katılan ozan Ufuk, Fuat ve İsmail türküleri ile Ulaş Bardakçı'nın devrimci hareketimize önder olan anılarını anlattılar ve söylediler. 500 ün üzerinde kitlenin katıldığı gecede, Hannoverli arkadaşların oynadığı pandomim de ilgi ile takip edildi.
Braunschweig'tan gelen minikler korosu, devrim türküleri ile, programa ayrı bir renk kattı.
ULAŞ BARDAKÇI YAŞIYOR!..
MAHİR-HÜSEYİN-ULAŞ, KURTULUŞA KADAR SAVAŞ!

devrimci kadın hareketi

HAMBURG BÖLGESİ KADIN ÇALIŞMALARINDAN HABERLER

Cumartesi günleri yaptığımız kadınlar toplantısı, pratik işlerin konuşulması ve eğitim çalışmaları şeklinde eskiye göre daha düzenli devam etmektedir. Aramızda yeni bacılarda var, ancak bu bacılar şimdilik yinede derneğe gidip gelen arkadaşların, eşleri, kardeşleri veya tanıdıkları ile sınırlı.

Geçtiğimiz Mart ayı büyük ölçüde, dünya kadınlar günü ile ilgili çalışmalarla yoğun bir şekilde dolu idi.

8 Mart dünya Kadınlar günü yürüyüşü 7 Mart Cumartesi günü yapıldı. Bu yıl ilk defa olarak Dünya Kadınlar Günü yürüyüşünü DGB düzenlemişti. (Alman kadınları, şimdiye değin, Dünya Kadınlar gününü kutlayan örgütleri, aşırı solcu diye damgalayan DGB'nin bu yıl yürüyüşü bizzat düzenlemesini, tabanın zorlaması olarak değerlendirdiler) Yürüyüşe katılan Türkiyeli kadınlar, yalnız bizim örgütün kadınlarıydı. Çeşitli Alman kadın örgütlerininde katıldığı yürüyüşte Türkiyeli kadınlar adına bizde bir konuşma yaptık. Konuşma 12 Eylül sonrası, Türkiye'deki gelişmeleri açlık grevlerini, ve kadınlar olarak, bu konuda bizlere düşen görevleri içeriyordu.

Yine 7 Mart akşamı Dünya Kadınlar Günüyle ilgili Hamburg'ta iki ayrı yerde toplantılar düzenlendi. Toplantıların birini DGB, diğerini ise diğer Alman sol kadın grupları düzenlemişti. İkisinede katıldık. Türkiyeli kadınlar hakkında bilgi verdik, masa açarak, kitap, broşür sattık, ve sadece kadınlardan oluşan gurubumuzla Folklor oynadık. 8 Mart pazar günü ise dernekte seminer düzenleyerek, kadın sorunlarını, kadının toplumdaki yerini ve mücadelemiz içerisinde kadınların yerini dile getirdik. Semineri hazırlayıp anlatan bir grup arkadaşımız içerisinde bir erkek arkadaşımızında olması özellikle çok olumluydu.

23-28 Mart arası Hamburg'ta Kadınlar Haftası olarak kutlandı. Üniversite binalarında, hergün kadınlarla ilgili seminerler verildi. Seminer konuları, kadının cinsel sorunlarından, faşizm ve kadınlardan, politik çalışmalar içerisindeki kadınlar ve üçüncü dünya ülkeleri kadınlarından, kadın gruplarının bölgesel çalışmaları hakkındaki bilgilere kadar çok çeşitli temaları içeriyordu.

Bizde haftaya Türkiyeli kadınlar olarak aktif bir şekilde katıldık. Üç ayrı seminerle Alman Kadınlarına, Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısı ve Türkiyeli Kadınların günlük yaşamı, Türkiye'deki anti-faşist mücadele ve mücadelede *kadınların yeri, Almanyada yaşayan Tür*kiyeli kadınlar ve sorunları hakkında bilgi verdik.

Ayrıca yine masa açarak kitap, broşür, info, sattık.

4-5 Nisan günleri ise Kadınlara yönelik sağlık semineri düzenledik. Türkiyeli bir doktor arkadışımız kadın hastalıkları konusunda bilgiler verdi. Oldukça olumlu geçen bu seminerleri, düzenli aralıklarla tekrarlamanın faydalı olacağı inancındayız. Amacımız giderek, bu konularda en azından bir kısım kadın arkadaşların bilgisini arttırıp, çevredeki diğer kadınlarada yardımcı olabilir hale gelmesini sağlamak.

Devrimci selamlar

FRANKFURT BÖLGESİ KADINLAR KOMİTESİ:

Biz Frankfurtlu bacılar olarak Frankfurt'ta yapılan toplantıdan sonra, araya açlık grevlerinin girmesiyle dernek içi çalışmalara, biraz gecikmeli başladık. Heryerde olduğu gibi Frankfurtta'da bacılar olarak açlık grevlerinde faaliyet gösterdik. Açlık greviyle, arkadaşların aileleriyle tanışma olanağını bulduk. Ancak, bu tanışma onları dernek faaliyetlerine çekmeğe yetmiyor. Türkiyeli kadını evden çıkarıp, dernek içine sokmak oldukça zor. Birçok demokrat, devrimci erkek arkadaşlarda, bu durum rahatlarına geldiğinden olacak, eşlerinin dernek faaliyetlerine katılmalarına çaba götermiyorlar. Fabrikası, evi, çocuğu ve memleket hasretiyle, kendi sorunlarıyla baş başa kalmış olan Türkiyeli kadınlara elimizden geldiğince ev ziyareti yapmaya çalışıyoruz. Ayrıca koro,folklor çalışmaları gibi kültürel faaliyetlerde yeni bacıların aramıza katılmasıda yararlı oluyor.

Darmstadt'lı bacılar olarak dernek içinde faaliyet gösteren bacılar aramızda yeni eğitim çalışmalarını başlatmış bulunuyoruz. Ayrı bir eğitim çalışmasına başlamamızın sebebi pratik olarak son zamanlarda başlattığımız ev ziyaretlerinde görülen eksikliklerimizden doğmuştur. Bir çok derneklerde olduğu gibi bizimde bazı erkek arkadaşlarımızın eşlerini derneğe getirtmek oldukça zor. Tabi Bu erkek arkadaşlar dernekte koyu marxist-leninisttirler, fakat sosyalizmi kapılarından içeri sokmazlar.

Hessen Bölgesi bacıları olarak Franfurt'da yapılan 8 Mart Dünya kadınlar günü yürüyüşüne katılma kararını aldık. Bildiri basıp dağıttık. Yürüyüş polis tarafından yasaklanınca , Komkar, Fidef ve SPD'li kadınların safları terkettiklerini gördük. Polisin engellemesine rağmen 800 kadın yürüyüşü gerçekleştirdik. Biz devrimci işçi sempatizanı kadınlar olarak 50 kişiydik. Yürüyüşün bittiği alanda, önceden belirlendiği için yürüyüşe katılan her gurup kendi konuşmasını yaptı. O anda ortaya çıkıp, pankart açan fidefli bayanlar yürüyüşe katıldıklarını iddia ederek kendilerine yürüyüşe katılan gurublardan konuşma hakkı verilmesini istediler. Ve nedense, tertip komitesince bu istekleri kırılmadı. Bir kere daha onların nederece dürüst davrandıklarını gördük .

Hessen Bölgesinden devrimci selamlar.

MÜNİH:

Münih'teki devrimci çalışmalarımızda çoğu yörelerde görülen bir eksiklik kadın arkadaşların azlığı nedeniyle hareketin bir yanı aksıyordu.

Bu eksikliğimizi gidermek, çalışmalarımıza daha fazla sayıda katabilmek amacıyla kadınlar kolunun örgütlenmesi işine giriştik. İlk etapta ilişkide olduğumuz aileleri saptadık, bu alanda çalışmalara katılabilecek bir grup oluşturduk.

1) Arkadaşlarımızın teorik düzeylerinin yükseltilmesi ve dernek faaliyetlerin de daha yararlı olabilmesi için her hafta bir araya gelip eğitim çalışmaları sürdürüyoruz.

2) Kadınların genel sorunlarını ayda bir kez yaptığımız aile toplantılarında eğitim konusu olarak işliyoruz.

Bu çalışmalarımız ilk ürünlerini vermeye başladı. Dernek için çok yararlı olan bir kadınlar korosu oluşturduk. El Salvadorlu kadınlarla dayanışma gecesine Eritreliler, Koreliler, Almanlarla birlikte katıldık. El Salvadorlu devrimcilerle dayanışma içinde olduğumuzu vurguladık. Türkiye'deki devrimci mücadeleyi anlattık. İşkenceyi ve işkencecileri teşhir ettik. Kadınlar koromuz devrimci türküler söyledi.

8 Mart dünya kadınlar gününde dernekte tüm arkadaşların katılımıyla bir kutlama yapıldı. Kadınların sorunları ve mücadeleleri anlatıldı, 8 Mart'ın önemi vurgulandı.

Münih Devrimci İşçi Kadınlar Grubu olarak hareketimiz içinde kadın örgütlenmesinin önünde bulunan engellerin bilincindeyiz. Ama her şeye karşın örgütlü mücadeleye kadınların katılımının mutlak gerekli olduğunu da biliyoruz. Çalışmalarımızı bu bilinçle daha örgütlü ve daha da kararlı sürdüreceğiz.

Münih D. İşçi Kadınlar Grubu

AACHEN BÖLGESİ KADIN ÇALIŞMALARINDAN HABERLER:

Çalışmalarımız son zamanlarda daha düzenli, daha programlı bir hale gelmeye başladı. Hafta sonlarında kadın arkadaşlar toplanıp bir şeyler öğrenmeye çalışıyoruz. Ayrıca yeni ailelerle de ilişki kurup, onların da derneğe gelmelerine çalışıyoruz. Yaptığımız ikiüç ziyaret bu yönden çok olumlu geçmiştir. Kadın arkadaşlarımız hafta sonlarında derneğe geleceklerini söylemişlerdir. Hatta şu ilginç örneğide yazalım, son gittiğimiz evde 60 yaşındaki teyze, bizim derneğe gelmeyi çok istediğini fakat evdekilerin getirmediğini söyledi, sanıyoruz bundan sonra o teyzemiz de aramıza katılacaktır.

Son yaptığımız çalışmalar içinde 8 Mart Kadınlar Gününün hazırlığı en önemli işlerimizden biriydi. Alman sol örgütlerinin düzenledikleri kadınlar toplantısına Türkiyeli olarak, yalnız bizim arkadaşlardan 3 bacımız katılmıştır. Toplantı sonunda bundan sonraki toplantının .bizim dernekte olması kararlaştırılmıştır. Dernekte yapılan toplantının ana konusu 8 Mart Kadınlar Gününün hazırlığı idi. Alman arkadaşlar 7 Mart akşamı sadece kadınlara yönelik bir gece hazırlayacaklarını söylediler ve bizi de davet ettiler. Biz de 8 Mart'da dernekte, bu günü kutlayacağımızı söyleyip onları davet ettik. Yalnız 7 Mart'da yapılacak gece tiyatro ekibinin gelememesi nedeniyle 27 Mart'a ertelenmiştir.

8 Mart'da Türkiyeli ve Alman oldukça kalabalık bir kitle dernekte bir araya geldik. Şehit düşen devrimci bacılarımızın anısına bir dakikalık saygı duruşuyla başladık. Bir bacımız bu günün önemini bildiren, bir yazı okudu. Birkaç bacımız şiirler okudular. Erkek arkadaşlarımız saz çalıp, söylediler, folklor ekibimiz birkaç oyun oynadı, bu oyunlara gelen kitlenin de katılmasıyla oldukça kalabalık bir ekip halaylar çekip türküler söylediler. Vakit geç olması üzerine toplantımız sona erdi.
27 Mart'da yapılan kadınlar gününe *Türkiye'li olarak yine yalnız biz katıldık.* Gecede, Şili - Mir gurubundan bir bacının yaptığı konuşmadan sonra bizim arkadaşımız bir konuşma yaptı ve arkasından bir saatlik bir tartışmadan sonra toplantı bitti. Geceye, yalnız kadınların oynadığı bir tiyatro ile devam edildi.

Şu anda yapmayı planladığımız işler, aile ilişkilerine muntazam bir şekilde devam etmek, yeni yeni aileleri, bacılarımızı kazanmaya çalışmak. Derneğimizde kısa bir süre sonra sadece bacılara yönelik, Alman bir öğretmen tarafından Almanca kursuna başlancaktır. Okuma-yazma kursu ve biçki-dikiş kursu verebilmek içinde çalışmalar yapıyoruz.

Tüm arkadaşlara devrimci selamlarımızı iletiyoruz.

8 MART DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ

Öncelikle yıllar önce kadının durumunu ve yerini belirten burjuva düşünürlerine kulak verelim. "Savaşta her kahramanın yatağında bir kadın bulunmalıdır." "Yenen ordulara hediye olarak kadınlarımızı veriyoruz", "Ölüm şerefli, kadın şerefsizdir", "Kadın erkek için yaratılmıştır, erkek ona emreder - zevk ver, yemek ver, çocuk ver", "Tanrı kadının anlına doğarken damgayı vurmuştur. Senin üç görevin var -mutfak, çocuk, cami:. - senin ülken ve yerin dört duvar arasıdır. O duvarlardan dışarı bakarsan şeytan içine girmiş demektir.", "Kadın kadın olmaktan utanmalıdır".

İslam dininde kadının yeri ve durumu şöyle belirtiliyor. "Erkekler dualarında şöyle söylemelidirler, allahım beni bir kadın değilde erkek olarak yarattığın için sana şükürler olsun. Kadınlar ise dualarında şöyle söylemelidirler. Allahım beni bir hayvan olarak değilde beni bir kadın olarak yarattığın için sana şükürler olsun." İşte kadınlarımız bu ve buna benzer dinsel inançlarla aldatılmaktadırlar. Buna göre herşeyi tanrı verir ve tanrı alır. Evet, bütün bunlara karşılık Fransız kadın devrimci Olimpo Georges şöyle haykırmıştır. "Kadın özgür doğar, erkekle eşit haklara sahip olur. Kadın hiç bir ayırıma tabi tutulamaz. Kadın ve erkek vatandaşlar kurumlarda görev alırlar, kadın darağacına çıkma hakkına sahiptir, kadın kurşuna dizilme hakkına sahiptir, ölme hakkına sahiptir, öyleyse kadın mahkemede yargıç olma hakkına da sahiptir. Kardeşlerim, kadınlar uyanınız, birleşiniz." Fakat bu kelimeleri söyleyen Olimpo Geoges ve arkadaşı Roze Lakomben Paris 'te binlerce kişinin önünde öldürülmüşlerdir, giyotinle başları kesilmiştir. Fransız kadınlarına ibret olsun diye bu iki kahraman kadının başları kralın bayrağına takılı olarak sokaklarda gösterilmiştir. Fakat bir süre sonra Paris'li kadınlar kralın sarayına karşı 8 bin kişiyle yürümüşler, ekmek ve özgürlük isteriz diye haykırmışlardır.

İlk kadın hareketleri Kuzey Amerika'da, İngiltere'de, Almanya' da ve İsveç'te görülmektedir. Kadınların elde ettikler ilk hak oy kullanmak olmuştur. 1869 yılında Vayomıng bölgesinde kadınlar oy hakkını almışlardır. İngiliz kadın Elizabeth Grey kadınların hapishanelerinde incelemeler yapmıştır. Florans Neitingel hemşireliği kadınların saygı duyulan bir mesleği haline getirmiştir. Jozefin Budler kadınların cinsel sömürüsüne karşı savaşmıştır. İsveçli Elen Key, Selmal Lagörlöf, Elsa Bransron kadın hakları için mücadele etmişlerdir. İsveçli kadın Frederika Bremer toplum, aile ve kadın konularını inceleyen ve yazan ilk kadın yazardır.

8 Mart 1878 yılında Amerika'nın Masaçüset kentinde dokuma fabrikasında çalışan kadın işçiler örgütlü bir eylem yaptılar. Böylece dünyada ilk kez kadın işçiler örgütlü bir mücadele göstermiş oldular. Direnişi kırmak için Amerikan kapitalistleri polislerini kadın işçilere saldırtmışlardı. O yıllarda gaz bombaları, kurşunlar ve işkenceler kadın işçilere uygulanmıştır. 1886 yılında kadın işçiler tekrar direnişe geçtiler, ilk kez demokratik isteklerde bulundular. Bu istekler şunlardı. Eşit işe eşit ücret, 8 saatlik işgünü ve çalışma koşullarının düzeltilmesiydi . Siyasi iktidar yine saldırdı, fakat Amerikalı kadın işçilerin direnişi kurşun sesleri ve gözyaşları arasında başarıyla sonuçlanmıştır.

8 Mart 1908' de her ulustan kadının yer aldığı büyük ve etkili bir gösteri düzenlenmiştir. 1910 yılında Kopenhagen'da Alman kadın devrimci Klara Zetkin Sosyalist Kadınlar Konferansında 8 Mart'ın ULUSLARARASI KADINLAR GÜNÜ olmasını önermiş ve böylece 8 Mart bütün dünya kadınlarının birlik ve dayanışma günü olmuştur. 8 Mart ilk kez Kopenhagen'da, daha sonra Almanya, Avusturya, Danimarka ve İsviçrede kutlanmıştır. 1911 yılında milyonlarca kadın büyük yürüyüşler düzenlemiştir. Berlin'de 42 toplantı yapılmıştır. Birkaç yıl sonra Sovyetler Birliği'nde bir devrim olmuştur. Bu devrimin içinde yüreklerinde sosyalizm, kanlı bileklerde kızıl bayraklarla emekçi sovyet kadınları, ayaklananların içinde en ön saflarda savaşmışlardır. Kadınlar kızıl ordu içinde görev almışlar, partizanların yaralarını sarmışlar, fabrikalarda nöbet tutmuşlar, *askerler arasında sosyalist propoganda* yapmışlar, sokaklara barikat kurmuşlar ve düşmana Sosyalizm inancıyla soldırmışlardır. Sonunda emekçi halkların ayaklanması kadın erkek birlikte mücadele ederek başarıya ulaşmıştır. 1871 Paris ayaklanmasında kadın işçiler özgürlük için kanlarıyla işçi sınıfının ve ezilen köylülerin yanlarında olduklarını göstermişlerdir. Birinci Dünya Savaşı yıllarında savaşa karşı gösteri ve yürüyüşler yapmışlardır. 1 Aralık 1945 yılında Uluslararası Kadınlar Konferansında 41 ülkeden 81 milyon kadını temsil eden yüzlerce kadın temsilci emperyalizme ve faşizme karşı savaşacaklarını, barış ve demokrasi için mücadele edeceklerini bağımsızlık savaşı veren ülkeri destekledikleri ve destekleyeceklerini belirtmişlerdir. Ve bugün dünyanın kurtuluş mücadelesi veren bütün ülkelerinde, kadınlar anti-emperyalist mücadeledeki yerlerini almışlardır. Ülkemizdede öğrencisinden, fabrika işçisine, köylüsünden, gecekondu mahallelerinin çilekeş analarına kadar Türkiyeli kadınlar mücadelenin içindeler.

Tüm dünyada emekçi kadınların dayanışma ve mücadele gününün bir defa daha kutlandığı 1981 in 8 Mart'ında ise Türkiyeli kadınların örgütleri kapatılmış, örgütlenme özgürlükleri ellerinden alınmıştır.

Faşist Cunta, 12 Eylülden bu yana Türkiye halklarına karşı yoğun saldırısını sürdürürken, özellikle kadınlarımız bu saldırıları en ağır bir şekilde yaşamaktadırlar. Çocukları kurşunlanan, idam edilen, işkenceden geçirilen analar, evlat acısının yanı sıra, hayat pahalılığının geçim sıkıntısının pençesinde ezilmektedir. Öte yandan tutuklanan kadınlarımız hapishanelerde çifte işkenceye maruz kalmaktadırlar. Bedenlerine yapılan Fiziki işkencelerin yanı sıra kadınlarımızın büyük bir çoğunluğuna tecavüz edilmekte, kadın oldukları için akıl almaz hakaretlere *uğratılmaktadırlar. Son olarak Faşist* cuntanın mahkemelerinin idam kararı verdiği devrimcilerin dört tanesi kadındır.

Biz burada yaşayan Türkiyeli kadınlara özellikle içinde bulunduğumuz dönemde büyük görevler düşmektedir. Mücadele veren kardeşlerimize destek olmak, omuz vermek insanlık borcumuzdur.

1981 yılının 8 Mart'ın işte bu yüzden görevlerimizin bilincinde olarak anıyoruz. Ve bügün anti-emperyalist savaşta yerini alan tüm dünya kadınlarını selamlıyoruz.

PARİS'TEKİ TÜRKİYELİ KADINLAR VE 8 MART ÜZERİNE

Paris'teki Türkiyeli emekçilerin örgütlü bulundukları Türkiyeli İşçiler Derneği özellikle konfeksiyon iş kolunda çalışan kadın emekçilerin sosyal yaşama, atölye için mücadelelere ve diğer eylemlere aktif bir şekilde katılmamaları sonucu kadın emekçilere *yönelik* çalışmalara başlanması kararı aldı. Bu çalışmaların hayata geçirilmesinden önceki dönemde konuya ilişkin iki görüş çıktı.

- Devrim mücadelesinde kadın ve erkek emekçiler birlikte örgütlenmelidir.

- Ekonomik ve kültürel geri bıraktırılmışlığımız yüzünden toplumumuzda *kadının yeri ikinci sınıf vatandaşlıkla* özetlenebilir. Bu yozlaşmış kültür ve ahlakın kıskacı içinde sindirilmiş kadınlarımızın büyük bir çoğunluğunu beraber örgütlenmeye çekebilmek, gerek toplumsal, gerekse aile içi baskılar nedeni ile güçtür. Bu nedenlerden ötürü kadınlarla ayrı bir örgütlenmeye gidilmelidirki sosyal yaşamdan, düşünme ve mücadele etme özelliğinden yoksun bırakılan kadınlar, işçi sınıfı bilimi doğrultusunda bilinçli, kararlı ve hayatın her alanında emekçilerin mücadelelerine doğrudan sahip çıkan etkin yapıya kavuşabilsinler.

Genelde yapılan tartışma sonucu Paris somutunda ikinci görüşün geçerliliği kabul edildi. Çünkü Paris'teki Türkiyeli kadın emekçilerin pek azı resmi işçi durumundadırlar. Geride kalan çoğunluk ise aile tipi küçük üretim birimlerinde eşlerine yardımcı gürünümünde üretime katılmaktadır. Bu durumdaki kadınların, emekçilerin ekonomik demokratik ve sosyal haklarından haberleri yok gibidir. Zaten ülkelerindeki feodal yapıyı beraberinde taşıyan kadınların, bu yapıyı bir türlü kıramadan fonksiyonsuz bir durumda yaşamaları, sadece ev içi faaliyetlerde bulunmaları kaçınılmazdır.
Üretime hiç katılmayan işçi eşleri ile yetişkin kızlar da başlıbaşına bir sorun oluşturmaktadır.

Alınan karardan sonra Türkiyeli kadınlara bir çağrı yapıldı. Toplantıda tanışma ve bir araya gelmemizin nedeni anlatıldıktan sonra Türkiye'deki devrimci halkın mücadelesini anlatan "gecekondu" filmi izlendi. Ardından yurt dışında bulunan devrimcilere düşen görevler tartışıldı. Türkiyeli kadınların mücadelelerinin sistemli ve disiplinli bir yapıya kavuşması için Türkiyeli Emekçi Kadınlar Komitesi oluşturuldu.

Komite, yurt dışındaki Türkiyeli kadınların sorunlarına çözüm arama, kadınlarımıza aktif ve bilinçli bir öz kazandırma ve yurt dışındaki emekçilerin üzerine düşen görevleri devrimci bir anlalyışla yürütme ve bu çalışmalara emekçi kadınların katılımını sağlama amacıyla kuruldu.

Kadınlar arası yapılan bu toplantıdan sonra ikinci olarak 8 Mart Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü anıldı. Kadınlarla yapılan toplantıda günün önemi konuşulduktan sonra tarih boyunca kadının üretimdeki yeri ve sınıfsal konumu anlatıldı. Kadınların sorunları tartışıldı. Bu toplantı boyunca çocuklu kadınların çocuklarının bakımını erkekarkadaşların üstlenmesi kadınların toplantıya daha net katılımını sağladı.

Aynı günün akşamı genelde yapılan toplantıda 8 Mart'ın anılması ile bu konuya eğilirken bazı devrimci erkek arkadaşların soruna farklı bakış açıları eğitim çalışmalarında Kadın Sorunun'na ağırlık verilmesini gündeme getirdi.

Devrimci Selamlar

EĞİTİM KÖŞESİ

Kapitalizm

Geçen sayımızda incelemeye başladığımız Kapitalizm'e bu sayımızda da devam edeceğiz.

Geçen sayımızda kapitalist toplumda çalışanların mülksüzleştirilerek işgücünden başka satacak bir şeyi olmıyan işçiler haline geldiğini, varlıklıların ise paralarını manifaktürlere, fabrikalara yatırıp sermaye haline getirerek KAPİTALİST sınıfı meydana getirdiğini söylemiştik.

Ancak kapitalist toplumda, işçilerden başka çalışanlarda vardır. Bunların bazıları kendi küçük işyerlerinde topraklarında, dükkanlarında çalışırken, bazıları üretimde fabrikalarda değil ama örneğin, hizmetlerde çalışırlar, temizlik, hemşirelik, kapıcılık yapanlar gibi. Ancak bunlar işçi değildirler. Hayatını çalışarak kazanan, başkalarını sömürmeden yaşayan her kişi EMEKÇİDİR.

İşçilerde emekçidirler, ama hayatını çalışarak kazanan her kişi yani her emekçi İŞÇİ DEĞİLDİR.

KİMLERE İŞÇİ DENİR?

İşçileri diğer emekçilerden ayıran belli başlı bazı özellikleri vardır. Bu özellikler şunlardır:

1) İşçiler üretim araçlarına sahip değildirler. Makineleri, fabrikaları, tezgahları, dükkanları, toprakları yoktur. Geçinmek için işgüçlerini patronlara satarlar.

2) İşçiler emekleriyle bir mal, bir değer, bir zenginlik yaratırlar.

3) İşçiler başkaları için çalışırlar. (Patronlar, kapitalistler için) ve emeklerinin ürünlerine onlar tarafından el konur.

İşçiyi işçi yapan, onun fakirlik derecesi, evindeki eşyalar, üstündeki elbiseler, oturduğu semt değildir. İşçileri işçi yapan, ÜRETİM İÇERİSİNDE ALDIKLARI YERDİR.

Çeşitli üretim dallarında ve değişik koşullarda çalışsalar bile, yukarıda saydığımız özellikleriyle işçiler, toplumun diğer sınıflarından ayrılırlar. Düşünceleri, duyguları, özlemleri aynı olan bir sınıfı İŞÇİ SINIFINI meydana getirirler.

EMEK VE ÜCRET

"Ücret emeğin karşılığıdır" sözü her yerde tekrarlanır. "Çalış karşılığını al" derler kapitalistler. Gerçektende işçiler çalıştıkları zaman ücret alırlar, ve kapitalistlerde işçilere emeklerinin karşılığını ödediklerini iddia ederler.

İşte kapitalist sömürüyü gizleyen en kalın perdede zaten budur. Oysa işçilerin aldıkları ücret hiçbir zaman onların emeklerinin karşılığı değildir. Çünkü işçilere emeklerinin karşılığı tam olarak verilse idi kapitalistlere zaten birşey kalmazdı.

ÜCRET EMEĞİN DEĞİL İŞGÜCÜNÜN KARŞILIĞIDIR (Fiatıdır)

İŞGÜCÜ NEDİR?

İşgücü insanın varlığında kanında kasında meydana gelen ve üretim sırasında harcanan enerjisidir. Kişinin kafa ve kol olarak kullandığı yetenekleridir.

Ve KAPİTALİZMDE İŞGÜCÜ MAL (META) HALİNE GELMİŞTİR. Yani alınır, satılır, fiatı vardır.

İşçilerin pazara götürüp satabilecekleri başka hiç bir metaları, meta üretebilecek üretim araçları yoktur. Bu yüzden çalışma kuvvetlerini, enerjilerini İŞGÜÇLERİNİ kapitalistlere belli bir fiat karşılığı satarlar.

İşgücüne ödenen bu fiata ise ÜCRET denir.

İşgücüne ödenen FİAT'ın (ücretin) işçinin harcadığı emeğin karşılığı ile hiç bir ilgisi yoktur. Ücret olarak işçinin aldığı harcadığı emeğin ancak küçük bir kısmının karşılığıdır. Öyleyse işçi kapitaliste emeğini değil işgücünü satar.

İŞGÜCÜN FİATI NASIL BELİRLENİR?

İşgücünün değeride diğer metalarda olduğu gibi, işgücünün üretilmesi için gerekli ortalama emek miktarıdır.

İşgücünün üretimi ne demek? İşçinin çalışma kabiliyeti, yeteneği, gücü, *kuvveti nasıl üretilir?* Çok basit, işçi çalışır yorulur, kuvvetini tüketir, ertesi gün tekrar çalışabilmesi için yemek yemesi, giyinmesi, barınması gerekmektedir. Yani var olabilmesi, üretebilmesi için işgücünün bazı şeyleri tüketmeye ihtiyacı vardır.

İşte işgücünün değeri, işçinin hayatını devam ettirebilmesi için kendisine gerekli olan geçim araçlarının değerine eşittir. *Ancak işçi yanlız değildir, ailesi ve ileride kendi yerini dolduracak çocukları vardır.* Bunların yaşaması ve varolması *için gerekli geçim araçları da işgücünün* değerine dahildir. İşçinin, yetişmesi, öğrenmesi ustalaşması içinde para harcanır. Varsa işçinin öğrenim süreside işgücünün değerine dahildir. Bu yüzden öğretim görmüş kalifiye işçilerin ücreti vasıfsız işçilere göre daha fazladır. İşgücünün değerinin (ücretin) belirlenmesinde başka bir etkende işçinin yaşadığı ülkedir. Ülkenin gelişmişlik derecesi, işçilerin asgari geçim ihtiyaçlarını belirlemede önemli rol oynar.

Örneğin: Türkiye gibi geri bıraktırılmış bir ülkede işçinin ücreti et yemesine ve ısınmasına bile yetmezken, içinde yaşadığımız Almanya'da işçiler araba sahibi bile olabilmektedirler. Ama Türkiye'de olsun Almanya'da olsun, işçilere yaşadıkları ülkenin gelişmişlik derecesine göre, en asgari, en alt düzeyde ihtiyaçlarını karşılayabilecek kadar ücret verilir.

Asgari ücret belirlemesinde hesap:

1) Ülkenin gelişmişlik derecesine göre, işçilerin asgari beslenme, giyinme, barınma, kültürel gereksinmelerini karşılıyacak değerlerin toplamı ile.

2) İşçinin gerekli beceri, ve teknik bilgiyi kazanması için geçirdiği, eğitim ve öğrenim harcamalarının değerlerinin toplamı ile belirlenir.

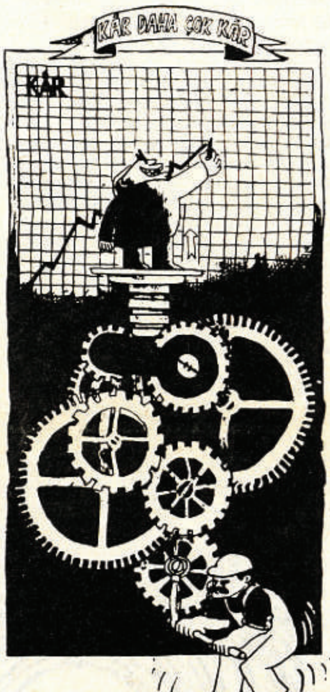
Kapitalizmde sömürü, işgücünün karşılığının ödenmemesi ile ortaya çıkmaz. Gerçi çoğu zaman bugün Türkiye'de olduğu gibi işçiler işgüçlerinin değerini bile alamazlar, yani ayakta kalabilmeleri, yaşamlarını devam ettirebilmeleri için gerekli ihtiyaç maddelerini satın alabilecek ücreti bile alamazlar. Ancak biz kapitalizmde sömürünün nasıl gerçekleştiğini açıklarken, patronların işçilere işgüçlerinin değerini ödediklerini kabul ederek hesabımızı yapacağız.

İşgücü kapitalist toplumda meta olarak kabul edilse, alınsa satılsa bile onu diğer metalardan ayıran, farklı bir özelliği vardır. İşgücü canlı bir metadır, ve işgücü kendi üretimi için gerekli emek miktarının değerinden (ücretten) çok daha fazla bir değer yaratır.

İşçi işgücünün karşılığını, yeniden üretim yapabilmesi için gerekli tüketim maddelerinin karşılığını alır. Ancak yarattığı değerin tam olarak karşılığını almaz. Bu yarattığı fazla değer sermayenin, üretim araçlarının, fabrikanın sahibi olan patronun cebine iner. Patronların cebine inen bu fazla değere ARTI DEĞER denir.

Artı değerin nasıl gerçekleştiğini açıklamadan önce kısaca sermayenin ne olduğu üzerinde duralım.

Çünkü kapitalizmde artı-değer sömürüsü *emek ile sermayenin karşı karşıya* gelmesiyle gerçekleşir.

SERMAYE NEDİR?

Sermaye değince çoğumuzun aklına hemen bir para yığını gelir. Oysa herhangi bir şekilde birikmiş ama hareketsiz duran para sermaye değildir. Kumbaramızda birikmiş paramız, ninemizin yatağının altındaki altınlar sermaye olmaz. Eğer birikmiş para veya değerler bir SÖMÜRÜ ARACI haline gelirse sermaye olur. Herhangi bir yere yatırılıp, daha büyük bir değer elde etmek için kullanılan para sermaye haline gelir. Çünkü fabrikaya veya başka bir yere yatırılan para, ancak işçilerin sömürülmesiyle, onların ödenmemiş emekleriyle artı-değerle çoğalır, büyür.

Sermaye ilk ortaya çıktığından beri, talanın, soygunun, sömürünün, karşılığı ödenmemiş emeklerin birikimidir. SERMAYE BİRİKMİŞ EMEKTEN BAŞKA BİRŞEY DEĞİLDİR.

ARTI DEĞER NASIL GERÇEKLEŞİR?

Günümüzde fabrikalarda üretim çok gelişmiştir, büyük oranda işbölümü vardır. Hiç bir işçi bir metayı tek başına üretmez. Ancak biz artı-değerin nasıl gerçekleştiğini açıklamak amacıyla bu hesabı basitleştirelim ve bir tek işçiyi ele alıp onun artı-değeri nasıl ürettiğini örnekliyelim.

Kapitalist cebindeki parasını bir yere yatırıp kar etmek istiyor. Piyasayı araştırdı, ceket karlı iş. Piyasada ihtiyaç var, ceket üretirse elinde kalmaz hemen satılır. Harekete geçti, atölyesi için bina kiraladı, makine aldı, ceket için gerekli kumaş, iplik, astar v.s. aldı. Ayrıca yardımcı maddeler aldı, iğne, makas v.s. Herşey hazır, bir tek çalışacak işçi lazım. Patron işgücünüde ücret karşılığında kiraladı. Ve ertesi günü işçi atölyeye geldi, kumaşı kesti, makineyi çalıştırdı, akşama kadar bir tane ceket üretti. Şimdi bu ceketin değeri nedir acaba?

Burada duralım ve patronun bu ceketin üretimi için şimdiye kadar yaptığı masrafları topluyalım.

Ceket için hammadde alınmıştı. Kumaş, astar v.s. 150 Lira tutsun diyelim. İplik, *makas, iğne, yardımcı maddeler içine* 30 Lira koyalım. Ceket dikilirken makine eskimediyse bile biraz aşındı, makinenin günlük aşınma payıda 20 Lira olsun. Ama binanın başka giderleri var, kira, elektrik, yakıt masrafı gibi. İşletme giderleride günlük 50 Lira olsun.

Şimdi topluyoruz:

150 T.L. hammadde
30 T.L. yardımcı maddeler
20 T.L. makinenin amortisman payı (aşınma)
50 T.L. işletme giderleri
-----
250 T.L.

Cekedin pyasadaki ortalama fiatı diyelim 700 T.L. olsun. Patron cekedi 700 T.L. *ya sattı. 250 T.L. masraf etmişti, ne kaldı geriye?* 450 T.L.

Şimdi bu paradan işçinin ücretininde verilmesi lazım. *Kapitalist,* üretim araçlarının, atölyenin, makinenin sahibi bu yüzden cekede de "benim" diye el koyacaktır. Ama ceketten bütün harcamalar çıkarıldıktan sonra kalan 450 T.L. aslında sadece işçinin çalışarak kattığı değerin karşılığıdır. Çünkü patronun makineleri, hammaddeleri senelercede beklese, kendi değerlerinden daha fazla bir değer yaratamazlardı. Kumaş, daha değerli bir meta olan ceket haline gelemezdi. Ancak kapitalist, günün yaşama koşullarına göre asgari bir ücreti işçiye öder, diyelim 150 T.L. Kalanını ise *üretim araçlarının sahibi olmak* sıfatıyla cebine indirir. Aradaki 300 Liralık fark, işçinin emeğinin ödenmemiş kısmıdır.
ARTI-DEĞERDİR.

Bunu bir şemayla gösterecek olursak üretimden önce patronun elindeki para (P 1)
Hammaddeleri, işgücünü, satın alır, diğer giderlerde P 1in içindedir.

Örneğimizde:

P 1= 250 (masraflar) + 150 (işçinin ücreti) 400 T.L.

↓

Meta üretilir M=(ceket) ve satılır

↓ 700 T.L. (P 2)

(P 1→ M→P 2)

P 2 - P 1= 300 (Artı değer)

Kısacası KAPİTALİZM'de sömürü işçilerin yarattıkları artı-değerin çalışmayan asalak bir sınıfın, üretim araçları üzerindeki mülkiyetine dayanarak el koyması ile gerçekleşir.

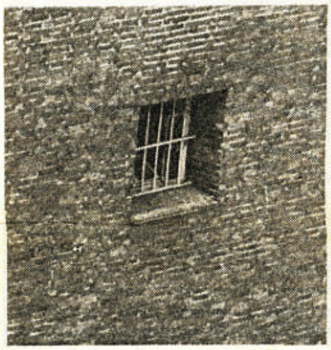
DEVAMI GELECEK SAYIDA

Almanya Cezaevlerinde Açlık Grevleri ...

Almanya'nın çeşitli hapishanelerinde 2 Şubat'tan bu yana 200 politik tutuklunun başlattığı açlık grevleri sürmektedir. 2,5 aydır devam eden süresiz açlık grevini, bugün 25 tutuklu hala sürdürmektedir. İçlerinde RAF 'ın militanlarıda olmak üzere, değişik politik görüşlere mensup, anti-emperyalist grevcilerin talepleri kısaca; İnsanlık dışı hapishane koşullarının düzeltilmesi olarak özetlenebilir.

Grevciler; Almanya'nın da katıldığı Cenevre konferansında kabul edilen, tüm tutuklulara en azından yaşama garantisi sağlanmasını içeren kararların, Almanyadaki politik tutuklular içinde uygulanmasını talep etmektedirler. Bu amaçla, tek, tek hücrelerden alınıp, bir arada kalmak isteyen politik tutuklular, hücre denen çelik mezarlar içinde sürekli gözetlendiklerini söylemekte, bu kameralarla kontrola da son verilmesini istemektedirler.

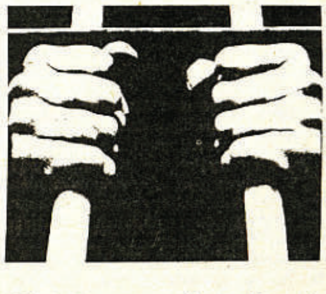
Hapishanedeki yaşama koşullarının uluslararası bir kurul tarafından incelenmesini de talep eden tutuklular, ayrıca, yaralı olarak hapishaneye atılan ve hapishane koşullarında iyileşmesi mümkün olmayan tutuklu Günter Sonnenbert'in serbest bırakılması da talep etmektedirler.

Grevin başlangıcında haklı taleplerin kitle tarafından desteklenebileceği endişesi ile basın ve yayın , konulan sansür sonucu grevlerden tek kelime bahsedememiş, kamu oyu uzun bir süre habersiz bırakılmıştır. Daha sonra grevcileri desteklemek amacıyla yapılmak istenen yürüyüşler yasklandı. Grevcilerin sağlık durumları gittikçe kötüleşmektedir. En son 10,11 Nisanda Batı Berlin'deki grevcilerden Andreas Vogel ve Hamburg'dan Sigurd Debus komada hastahaneye kaldırıldılar. Greve devam eden diğer grevcilerde, durumları ağır olmasına rağmen, tedavi edilmeyi reddetmektedirler.

Alman hükümetinin ise konuya yaklaşımı ise ilginç. Grevle ilgili olarak bütün eyaletlerin adalet bakanları toplandı. Toplantıda alınan kararın neticesini 8. Nisanda Devlet Bakanı Schmide açıkladı; Tutuklulara hiç bir taviz verilmiyecektir. Bu karar çerçevesinde , Berlinde tutuklulara daha önce söz verilen bazı haklar da geri alındı. Diğer yandan da tutukluların avukatlarına, tutukluları grevden vazgeçirmeleri için baskı yapmaları , grevcilerin ölmeleri halinde avukatlarının sorumlu olacaklarını söyliyerek, sorumluluktan kurtulmaya çalışmaları, grevcileri dolaylı olarak ölüme terketmeleri demokrasi ile bağdaşmayacak bir tavırdır.

Tutukluların, değiştirilmesini taleb ettikleri hapishanede koşullar nasıldır?
1950 lerde Amerika'da bilimsel araştırmalar neticesi ortaya çıkarılan ve uzun zamandır kullanılmakta olan "tecrit odaları" usulü kısaca modern ve iz bırakmayan bir işkence metodu olarak tanımlanabilir. Özellikle politik tutuklulara uygulanan bu metotda; tutuklu genellikle beyaz boyanmış penceresiz bir hücreye konulmakta, haftalarca aynı müzik dinletilerek, yavaş yavaş sinirleri yıpratılmakta, kişiye zaman, yer kavramları unutturulmaktadır. Odaya yerleştirilmiş kameralarla da sürekli gözetlenerek , yalnızlık içinde yalnız bile bırakılmamakta, bunlara benzer bir dizi pisikolojik metodun uygulanmasıyla tutuklunun aklı dengesi bozulmaktadır. Sinirleri bozulan tutuklular yavaş, yavaş bedenen de çökmeye başlamaktadırlar. yani kişiler birden değilde yavaş yavaş öldürülmektedir.

1971 den bu yana Almanya'da da Hamburg Üniversite kliniğinde araştırması yapılan bu denemeler için Alman araştırma Enstitüsüne 2.8 Milyon DM ayrılmıştır. Araştırmanın sonuçları 1973 den bu yana politik tutuklulara uygulanmaktadır. "Tecrit Odaları" nın ilk araştırıcılarından, olan Amerikalı psikolog Dr James mc Conell çalışmalarını şöyle anlatmaktadır: "Artık insanların düşüncelerini, iradelerini kontrol edebileceğimiz bilimsel metodlara sahibiz"

"Tecrit odaları" da 3 ay yaşamış bir politik tutuklu olan Ulrike Mainhof tecritin etkilerini şöyle anlatmıştı:

İnsan kafa tası kemikleri patlıyormuş duygusuna kapılıyor. Omurgası beynine batıyor beyni ise pişirilmiş, ezilmiş et yığınına dönüyor.
İnsan beyninin ve düşüncelerinin kendi kontrolu dışında bir sıvı gibi dışarıya aktığını hissediyor. İnsan sürekli elektrik akımı altında tutulduğu görülmeyen elektronik aletlerle yönlendirildiği hissine kapılıyor.
Hücrenin sabit olduğu bilinmesine rağmen arada bir duran trendeymiş veya arabadaymış gibi sürekli bir sallantı duygusunun önüne geçmek imkansız. İnsan soğuktan mı, ateşten mi olduğunu kestiremediği bir titreme nöbetine tutuluyor. Ve normal konuşamaz hale geliyor. Konuşmak isteyince boğazından insan sesine benzemeyen hırıltılar çıkıyor.

Tüm bunlara artık "işkenceden" başka bir tanım bulunamıyacağı açık. Geri bıraktırılmış ülkelerde, daha ilkel metodlarla uygulanan işkencenin, gelişmiş metropal ülkelerde daha ince ve iz bırakmayan metodlarla uygulanması.

Ancak hangi metodla yapılırsa yapılsın, işkence yapılmasındaki amaç, hep aynıdır.

Tutuklamalarda suçu kabul ettirmek için.
Düzene muhalefet olanları yok etmek için.
Fizik olarak "yok edemesse bile kişiyi delirterek, düşünce ve iradesini yok etmek. Böylece, düşmanlarının sayısını azaltmak amacıyla kullanılır.

Bilimsel metodlarla, beynini yıkadığı iradesini yönlendirdiği kişilere ise televizyonda, basında pişmanlık duyduğuna dair açıklamalar yaptırarak, toplumsal muhalefeti, bir kaç ne istediğini bilmeyen kişilerin saçmalıkları, gibi gösterilmek istenmektedir.

Ama en önemlisi işkence, kitlelere "uslu durun" yollu gözdağı verme metodu olarak kullanılmaktadır.

Not: Açlık Grevinin 74. gününde koma halinde hastahaneye kaldırılan Sıgurd DEBUS ölmüştür.

Frankfurt olayları üzerine ...

Türk faşistlerinin Federasyon merkezi olan Frankfurtta faşist ozanlarla bir kapalı salon toplantısı düzenledikleri haberi alındı.
- Cunta'nın son resmi açıklamalarından da anlaşılacağı gibi sivil faşistlerin yeniden devreye sokulacakları biliniyordu.
- Yöredeki anti-faşistlere bu somut görev etrafında birleşmek düşüyordu.
Çeşitli görüşlerden Devrimciler, Demokratlar olayı birlikte yazdıkları bir bildiri ile kamu oyuna duyurdular. Aynı zamanda tüm kamu oyunu bu faşist toplantıyı engellemeye çağırdılar. 11 Nisan Cumartesi günü saat 15 te Baselerplatz'da 500 e yakın anti-faşist bir araya geldi. Amaç faşist cunta ile el ele çalışan faşistleri teşhir ve yapacakları toplantıyı protesto etmekti. Başlarına gelebilecekleri çok iyi bilen faşistler toplantının yerini herkesten hatta etkilemek, toplantıya katmak istedikleri kimselerden bile gizliyorlardı. Faşistler dernek adresi olan Gutleut Str 173 ü toplanma yeri olarak bildirmişlerdi. Buradan topluca toplantının yapılacağı yere gitmeyi planlıyorlardı.

Baselerplatz'da toplanan anti-faşistler oradan yürüyüş kolunda faşist yuvasının önüne kadar geldiler. Hep bir ağızdan Cuntayı, sivil faşistleri teşhir eden sloganlar attılar. Faşistler bir taraftan kaçacak delik ararken bir taraftan da tahrik etmeyi ihmal etmediler. Gerekli cevabı da aldılar. Bu noktada yabancılara karşı var olan bütün düşmanlıkları ile saldırarak Alman Polisi devreye girdi. Onlarca kişi yaralandı. devrimci, ilerici 15 kişi göz altına alındı. Göz altına alınan kişilere sabaha kadar dayak atıldı.

Olaylar üzerine özellikle TÜRK BASINI ve KÖLN Radyosu Cuntayla birlikte başlayan " Bizden olmayan Türkler" kampanyası doğrultusunda ki saldırıyı arttırdılar. Olay kamu oyunda tartışıla dursun Biz 14.4.1981 tarihli Hürriyet'in yorumuna bir göz atalım."Bu olaydan sonra Türk Fedarasyonu üyeleride sol teröristlere karşı koyacaklarını açıkladılar..." Evet böylece kendilerine yapılan saldırılara!.. cevap vermek için hemde haklı olarak Cunta aleyhine kim çalışıyorsa ona karşı Türk Ocağı üyeleri ellerinden geleni Polis yardımı ile yapacaklardır. (Duisburg Polis şefinin "Benim sağ gözüm hiç görmez ama sol gözüm herşeyi görür" sözü hatırlansın)

- Türkiye Cumhuriyetinin birliğini, bütünlüğünü parçalayıcı eylemleri düzenleyenler, Devlet'e karşı silahlı eylemler düzenleyenler kökü dışarda mihraklardır. Ve Türkiye'de ki odakları kurutulan bu örgütler için şimdi Avrupa'da birşeyler yapılmalıdır. İsteği Hürriyet'in ağzından böyle anlatılıyor."

Türk Basını'nın başlattığı saldırıyı anlamak mümkündür onlar ellerindeki tüm silahlarla Devrimcilere-İlericilere saldırmaya çalışıyorlar. Ve ellerine kullanacakları iyi bir malzeme geçmişti, kullandılarda. Asıl anlaşılmaz olan KÖLN radyosu'nun tutumudur. Bu konuda Hürriyet ve Tercüman'dan geri kalmadılar ve işin şampiyonluğunu yaptılar. Üstelik buna "Sol" bir ağız kullanarak yapmaktadır.

Olay hakkında söylenecekler bu kadar mıdır?
Hayır!
Özellikle oldukça olumsuz sonuçlar doğurması açısından eylemin eleştirilmesi gerekmektedir. Yabancı düşmanlığı körükleyen, devrimcileri haksız bir konuma iten bu olay bizlerin aleyhine sonuçlar doğurmuştur. Faydadan çok zararı olmuştur.
Bunun birinci nedeni özellikle Polisle girişilen çatışmadır. Türkiyede ki anti-faşist mücadeleden farklı olarak, da Alman polisi bizim için birincil bir hedef değildir. Ve tek başına yabancıların girdiği bu tür çatışmalar kaldıramayacağımız sonuçlar yaratmaktadır. Sonuşları göğüslenemeyecek, devrimcilerin güçlenmesine hizmet etmeyen, halk güçlerini ve demokratları kazanma sonuçları doğurmayan eylemlerin ise hiç bir yararı olmadığı ortadır.

Faşistlerin önümüzdeki günlerde benzeri eylemleri gündeme getirecekleri hatırlanırsa , özellikle faşist güçlerin yeniden politik sahneye girmelerine elbette müsade edilmemelidir. Ulm, Braunschweig eylemleri bu konuda örnek olmalıdır. Ama bu konuda izlenecek çizgi sonuçları ittibarıyla devrimcilerin ilerlemesine, faşistlerin gerilemesine hizmet etmelidir.

Son olarak Frankfurt eylemi neticesinde guruplar arasında ortaya çıkan "rekabet" , " hava basma" eğilimlerine dikkat çekmek gerekiyor. Bu tür tavırlar sakat ve tehlikeli eyilimler yaratabilir. Devrimcilerin Almanya'da anti-faşist eylemi bu hatalardan öğrenerek yükseltmeleri ve faşistlerin yeni mevziler kazanmalarını Alman solu ile birlikte engellemeleri gerekmektedir.

impressum

DEVRİMCİ İŞÇİ
V.i.S.d.P.: Ş.Akhan
Rostockerstr. 4, 2000 Hamburg 1

Erscheinungsdatum: 22.4.1981
Auflage: 15.000

Bağışlar İçin Konto Numarası:
Hamburger Sparkasse - L.Ulusal
Bankleitzahl: 200 505 50
Kontonummer: 1152/760 169

halk savaşı eşiğinde GUATEMALA

Guetamala doğasının ve ikliminin canlılığı, değişkenliği ile Orta Amerika'nın şirin bir ülkesi. Öyleki tüm 1 yıl üzerinden ayrılmayan masmavi bir gökyüzü, içerisinde halkın büyük bir çoğunluğunun yaşamak zorunda olduğu bambu kamışından yapılmış kulübelerin yoksulluğunu örtmek istercesine berrak, göz alıcı.

Bu minik ülke doğal zenginlikleri hammadde kaynaklarıyla bağrından bölgenin en geniş potansiyelini taşıyor. Ve bu yüzden Amerikan takellerinin petrol yatakları, nikel damarlarrı, su rezervleri gibi pahalı kayıpları olacak Guetamala' da.

Tüm Orta Amerika boyunca uzanan sıradağlar ülkenin Pasifik Okyanusu kıyısında boyu 200 , eni 30-40 km. varan bir sahil şeridi oluşturuyor. Olağan üstü verimli topraklarla kaplı bu şeritte ihracata yönelik olarak tarım ve hayvancılık yapılıyor. Uççuz bucaksız otlaklar şekerkamışı ve pamuk tarlalarının kapladığı bölgede egemenlik, Raldas Berchetts ve Castillos'lar gibi birkaç büyük ailenin elinde. Bölge boyunca uzanan sıradağların 500-1500 m ye varan yüksekliklerine kadar yayılan plantaj denilen tarlalar, ülke ihracatında hala çok önemli bir yer tutan kahve, zeytinyağı gibi ürünleri sağlıyor. Bölgedeki tarımsal üretim ise kapitalist ücret karşılığı kiralanan işgücü temelinde sürüyor. Her yıl pamuk ve şekerkamışı ürününü kaldırmak üzere insan tüccarların ülkenin yaylalık, yüksek bölgesi Altiplano'dan, Aralık-Nisan yaları arasında çalıştırılmak üzere 200 000 mevsimlik işçi getiriyorlar. Mevsimlik işçilerin yaşama ve çalışma koşulları insanlık onuru ile bağdaşmayacak kadar kötü. Güneşin doğuşu ile birlikte, gün bitimine kadar beraber 80 işçi aile 200 metrekarelik, teneke çatı ile örtülü, tabanı çıplak toprak olan 200 metrekarelik, "Galeras" adı verilen barakalarda yaşıyorlar. Erkek, kadın, çocuk hep beraber çıplak toprak üzerinde yatıyor ve yemek yiyorlar. Sıtma salgını ise mesimlik işçilerin hiç eksik olmayan konuğu . Son kırıntısına kadar sömürülen emeklerine karşılık toprak sahipleri, mevsimlik işçilere birde göstermelik asgari ücret tesbiti yapmış. Ama bir şartla. *Her işçi bir günde "enaz" belirli bir ağırlıkta pamuk toplamak zorunda.* Yoksa o günkü emeğinin tümüne toprak sahipleri ücret ödemeden el koyuyor. Pamukların tartıldığı kantarların ise enaz % 20 oranında hileli tarttığını bilmeyen yok. Ama bu haksızlığı mevsimlik işçiler 1980 Şubat'ına kadar sineye çekmek zorunda kalmışlar.

Halk Gerilla ordusu EGP'nin önderliğinde önce çok az sayıda mevsimlik işçi greve gitmiş. Fakat çok kısa bir sürede gündeliklerinin 150,- liradan 450,- liraya çıkarılmasını talep eden işçi sayısı 100 000 ' e çıkınca devlet kuvvetleri bölgeye bile gelmeye cesaret edemeyerek grevcileri günlük 300 liraya razı etmeye başarmışlar. Guetamala hükümetinin verdiği sayılara göre bu ücret artışı ile birlikte bir işçi 5 kişilik bir ailesi varsayımıyla geçiminin % 60'ını temin edebiliyormuş. Bu grevden önce bu oran % 40 mış.

INDIGENAS (INDIOS) LARDA YENİ TOPLUMSAL BİLİNÇLENME

Grev bir tarafta İndigenas'larda yeni bir toplumsal bilincin ilk adımlarını ifade ederken, öte yandan da Halk Gerilla Ordusu EGP ile Halkın Silahlı Devrimci Örgütlenmesi ORPA nın ülkenin yüksek yaylalık kesimlerinde yaşayan İndigenas'ların içerisindeki çalışmalarının bir ürünü oluyordu.

General Romeo Lucas Garcia'nın ülke yönetimine el koyup başkan olmasından sonra ise (1978) bugüne değin her defasında daha yoğun gelen baskı dalgaları özellikle sendikalar başta olmak üzere kitle örgütlerinin yöentici - Kadro kesimlerini cinayet, işkence, kaçırma ve işten çalışması olanaklarını ortadan kaldırmış durumda. Bugün fabrikalarda işçiler yerleşim gölgelerinde yoksul köylüler illegal mücadelenin gereklerini yerine getirebilecek kitle örgütlerini inşaa etmenin ilk deneyimleri içerisindeler. Örneğin: örgütlü bir işçinin şu sözleri en geniş kitleler için bugün artık hiçte yabancı ve anlaşılmaz değil. "Pek çoğumuz bugün toplumsal sistemin kökten değiştirilmesi gerektiğini ve bu değişikliğin yalnızca silahlı bir mücadele ile olası olduğunu biliyoruz. Ancak daha bu genel bilgiden, kişisel sonuçlar, görevler çıkarabilme konusunda yeterli değildir"

Guetamala'nın yüksek yaylalık merkez bölümü Altiplano tüm yüz ölçümün % 26 ını oluşturup, ülke nüfusunun %50'ini üzerinde barındırıyor. Genellikle sert yükseltiler ve kayalarla kaplı bu sarp kesimde mısır, buğday ve fasulye tarımının yapıldığı düşünülürse tarımsal üretimdeki güçlükler daha iyi anlaşılır. Altiplano 'da yaşayanların hemen tümü İndigenaslar. Bu halk aynı zamanda eskiden yaşamış olan Mayaların bugüne ulaşabilen bir devamı. Yüzyıllarca süren kolonileştirme süreci İspanyolların akıl almaz barbarlıklarında sonra da Guetamala ekonomisinin kapitalist - emperyalist dünya pazarının gereksinimlerine cevap verebilecek biçimde çarpıtılması bu halkın verimli sahil şeridini terkedip yalçın yüksek yörelere göç etmesine neden olmuştur.

Bugün küçük, beyaz kireçle sıvalı evleri kadınların rengarenk giysileri ile kendi *kültürlerini sürdürüyor İdigenaslar.* Ama bu nüfusun %90 'ının okuma yazma bilmemesinden doğan boşluğu elbetteki gideremiyor. Altiplano'nun kuzey ve batısında ise özellikle Huehetenango, San Marcos ve Kuiche bölgelerinde gerilla çok güçlü bir tabana sahip. Bu bölgelerde devlet senelerdir polis karakolu kurmayı ve bunu kalıcı kılmayı başaramaktadır. Sayısız köyde Belediye binalarının üzerinde gerilla örgütleri EGP ORPA'nın bayrakları dalgalanmaktadır. Bugün mücadele içerisinde din adamları görülmekle birlikte bu bölgede gerillaların yerleşip kökleşmesi elbetteki papazların ve kiliselerin sayesinde olmamıştır.

Tam tersine Papa 1950'lilerin sonunda Avrupa'daki tüm papazlara ve rahiplere Latin Amerika'ya gidip orada misyonlar kurun diye çağrı yaparken kıtayı Antikomünizmin, gericilik ve ırkçılığın bir kalesi haline getirmekten başka bir kaygısı yoktu. Fakat misyoner din adamları ülkeye gelip okullar, hastahaneler, çeşmeler yaptırmaya kalktıklarında bölgedeki egemen güçlerin direnmesi ile karşılaştılar. Bu şekilde bazı din adamlarının bilinci de pratik içerisinde gelişmeye başladı. Ve nihayet 73-74 yıllarında generaller ve çok uluslu tekellerin çıkarları için yeni keşfedilen hammadde kaynakları bulunduğu gerekçesiyle köylerinden ve topraklarından atılmak istenen İndigenasları birçok din adamı ve kiliselerin alt kademelerindeki kesimler kararlı bir şekilde desteklediler. Fakat ardınç dan korkunç boyutlarda baskı başladı. Faşist devlet güçleri, listelerle köy köy gezerek sayısız köylüyü toplayıp götürdü. Bu köylülerden o günlerden beri bir haber alınamadı. İşte tüm bu nedenlerden dolayı bölgede çarpışan gerillara katılmak kaçınılmaz bir gereksinme, hayatta kalabilmenin tek şansı haline geldi. Bu bölgelerde bugün gerillalar halkın tüm olarak, ve kesin desteğini alarak çalışma yapıyor. Bunda bazı yarı feodal ilişkiler rol oynayabiliyor. Örneğin: aileden birisinin "dağaçıkma" kararı vermesi en az seksen kişilik tüm sülale tarafından destekleniyor. Ya da bir köyden 15 delikanlı mücadele ediyorlarsa tüm köy halkı bu mücadele ve görüşü destekliyorlar. Ancak köylülerin devrimci düşüncelere katılmasının bazen çok basit nedenleri de olabiliyor. Örneğin: Cunta'nın kendisine yasakladığı pazar yerinde satış yapma hakkını alabilmek onun için, uğrunda mücadele edilmesi gereken çok önemli bir özlem olabilmekte. Alta Verapaz ve İzabal bölgelerinde akıl almaz bir fakirlik, yoksulluk içerisinde, üretim ilişkilerinin *hala feodal olduğu bir ortamda yine* İndigenasların oluşturduğu 500 000 kişi açlıktan inliyor. Çoğunlukla Almanların Mülkiyetindeki kahve ekimi yapılan alanlar ve generallerin elindeki mısır tarlaları, sahil kesimindeki verimli topraklarla yetinmeyip tarlalarını genişletirken, fakir köylüler de dağların daha yüksek kesimlerine çekilmek zorunda kalıyorlar. Birçok köylü bugün hala büyük toprak ağalarına bağımlıdır. Küçük bir toprak parçası sahibi olabilmek için köylüler gündeliği 40 Liradan ağa için çalışmaktadırlar.

GUETAMALA ŞEHRİNDE MASKESİZ AJİTE— PROPAGANDA YAPILMAZ

Son yıllarda ülkenin başşehri sayısız halk direnişlerine sahne oluyordu. Uzun yıllar süren ölü sessizliğinden sonra, 70'li yıllarda yeniden gelişmeye başlayan kitle hareketleri 1978 Ekiminde zirveye varıyordu. Yaklaşık 500 000 kişi belediye otobüsü tarifelerinin 4,5 Liradan 9,– Liraya çıkarılmasına karşı düzenlenen eylemlere katılıyordu. Yaklaşık bir hafta süren çatışmalardan sonra hareket yavaş yavaş bir ayaklanma karekterine büründü. Şehrin bir sürü semtine polis giremiyordu. Hükümetin sonunda fiat artışlarını geri almaktan *başka bir çaresi kalmadı. Bu mücede*lenin yiğit önderlerinden Guatemala öğrenci birliği başkanı Oliverio Castenada Deleon bir hafta sonra özel bir polis cinayet timi tarafından katledildi. Bu alçakca cinayetle beraber faşist terör tüm kentleri sardı. Hedef tahtaları, *kitle örgütleri yöneticileri parti* fonksiyonerleri, entellektüeller ve aydınlar oldu. 1980'e kadar 50'nin üzerinde üniversite profesörü öldürüldü. İlk başlarda büyük açıklamalarla cenaze merasimleri düzenlenirken, bir süre sonra cenaze törenlerine katılanların feci bir şekilde işkence edilmiş cesetleri bulunmaya başlayınca büyük cenaze törenleri de son buldu.

Faşist terör hiçte başarısız değildi: Sayısız sendika çökertildi, bağımsız karar alabilen herhangi bir sendikal üst organ kalmadı, son 1 Mayıs'tan bu yana hiçbir gösteri olmadı, üniversite içerisindeki ilerici öğretim yapısı imha edildi, öğretim görevlileri kaçırılıp öldürüldü. Küçük burjuva partilerinin içerisindeki (Hıristiyan Demokrat Parti PDC) ve Sosyal Demokrat Birleşik Devrimci Cephe (FUR) tamamen imha edildi. Geri kalan yöneticiler ise can korkusuyla söyleneni yapmaktalar. Bu baskı dalgası altında ayakta kalabilen az sayıda kitle örgütlerinden birisi olan öğrenci birliği (AEU) halen 15 günde bir bastığı dergisini 5-10 000 arası satabilmektedir. Bugün çalışmalar çok kesin ve disiplinli güvenlik önlemleri altında sürdürülüyor. Aktif üyeler ve kadrolar oturdukları üniversite çevrelerinden uzakta *en dar guruplar içerisinde* çalışmalarını gerçekleştiriyor. Ajite sadece maske ile ve değiştirilmiş bir sesle yapılıyor. Öğrenciler arasında en etkin örgüt Guetamala Kominist Emek Partisi (PGT) Bu partinin eskiden beri sorunu, 4 gerilla örgütünün birleşmeleri idi. Kominstler 6 ay önce silahlı mücadeleden yana tavır aldıkları halde eski tartışmaların yarattığı güvensizlik devrimci güçlerin birliğini hala engellemektedir. Tüm bu anlatılanlardan Guetamala'da en kaba hatlarıyla şöylesi bir güçler karşılaştırması yapılabilir.

Gerillaların gücü ve kökleri bölgesel olarak değişiktir. Bunun yanısıra ülkenin her yerinde sabotaj ve komando eylemleri yapabilecek durumdadır. Halkın kitle örgütleri açık faşist terörle çok zayıflatılmıştır. Yürüyüş ve gösteri türünden eylemlerin olanakları orta*dan kalkmış durumdadır. Devrimci ör*gütler en sıkı ve acımasız illegalite şartlarında her türlü çalışma biçimiyle kitleleri mücadelenin içine çekmeye çalışmaktadırlar. Halkın en geniş kesimleri geçen dönemin ekonomik krizinin de etkisiyle, enflasyon kızının artmasıyla yönetimden hoşnutsuzdur.

Ayrıca hükümet tüm milli servetleri tekeline geçirecek kararlar almaktadır. 1982'de yenilenecek seçimlerde hükümet kendisine yeni bir maske aramak durumunda. Guetamala'da yapılan göstermelik seçimlere faşist rejimin dostu çevrelerle birlikte ve faşist terörle % 20'lik bir halk kitlesinin katılımı sağlanabilmektedir. Yeni seçimler için ise oligarşinin halkı oy kullanmaya zorlayacak daha başka baskı metodları kullanacağı açıktır. Yeni Amerika Başkanı Reagan'nın da açıklamaktan çekinmediği gibi halkı seçim sandığı başına götürmek için faşist terörün dozu arttırılacaktır. Ancak Amerika'nın eşliğinde Guetamala'daki hakim sınıfların tüm baskıları açıktırki; devrimcilerin Guetamala halkına gerçek alternatif olmasını engelleyemeyecektir.